

Maçın Sonunu Sen Belirle 2
Hakan ALGAN
/macinsonu @macin_sonu

1. Basım : Mart 2015

2. Basım : Mart 2015

ISBN : 978-605-64999-1-3

Yayına Hazırlayan : M. Levent TAMER

Kapak Tasarımı : M. Levent TAMER

Yayımcı:

Hakan ALGAN

<http://yazarhakanalgan.blogspot.com.tr>

halgan@gmail.com

+90 (554) 940 4455

Baskı ve Ciltleme:

Kalkan Matbaa San. ve Tic. Ltd. Şti.

Büyük Sanayi 1. Cad. Alibey İş Hanı No:99/32

İskitler ANKARA

(t)+90 (312) 342 1646 - (f) +90 (312) 384 5746

Dağıtım:

Aydın Kitabevi Toptan Kitap Yayın Dağıtım

İzmir Caddesi Halilbey Çarşısı No:9/37 06440 Yenişehir/ANKARA

(t) +90 (312) 230 2759 - (f) +90 (312) 230 27 59

bilgi@aydinkitabevi.com.tr

Maçın Sonunu Sen
Belirle
2

Hakan Algan

75 yaşındaydı. Ama ona sorarsanız henüz 15,5.
Başı dik yaşadı. Hep "beni kimseye muhtaç etme" diye dua
etti.

Duaları kabul oldu.

Başı dik bir şekilde 15,5 yaşında vefat eden babam,
Ali Hikmet Algan'ın anısına...

ÖNSÖZ

Sizlerden aldığım güzel tepkilerden sonra kitabımın ikincisini de yazmaya karar verdim. Aslında bunları da ilk kitabımda yazabilirdim, ama çok fazla vaktinizi almamak için yazmamıştım.

Helal olsun size ki bu yaştan sonra beni de yazar yaptınız. Bu kitabımda da sizlere hem MS hastalığına yakalandığımdan beri başımdan geçenleri ve o olayları nasıl karşıladığımı, kendi adıma ders çıkarabildiğim olayları anlatmaya devam edeceğim. Sizlerden ricam; Bu kitabı eğlenmek için olduğu kadar, kendi yaşantınızla ilgili bazı kıyaslamalar yaparak, hangisi sizin için doğruysa onu uygulayarak hayatınıza devam etmeniz.

Hiçbir zaman aklımızdan çıkartmamamız gereken bir şey var ki; o da hala sürenin bitmediği ve sınavın devam ettiği.

TEŞEKKÜRLER

Belki de farkında olmadan yaptığımız büyük bir hata var. O da arkadaşlık ve dostluk kavramlarını birbirine karıştırıyoruz. Birisiyle samimiyetimiz biraz ilerledi mi, kolaylıkla onu dost kategorisine koyuveriyoruz hemen.

"Halbuki, dostluklar zaman ister, zorluklar karşısında yaşam ister, çıkar çatışmalarında fedakarlık ister. O kadar kolay değildir birileri ile dost olmak."

İşte mutluluklarımızı belirleyenlerdir dostlar.

İlk kitabımı yazdığımda en büyük destekçilerimden birisi ise TAI personeli gurubu idi. Okurlarımın Facebook sayfamızda paylaştığı, kitapla çekilmiş olan resimlerin ilki; TAI Tedarik Kızlarından, Çağla Kutar Göçer`den geldi. Arkasından tüm okurlarım kitapla çekilmiş resimlerini, yorumlarını da ekleyerek bu sayfada paylaşmaya başladı. Bu da çok ilginç bir tanıtım oldu. Ayrıca çok yaratıcı resim ve yorumlar gelmeye başladı. Dolayısıyla da belki de kitap okumayı daha eğlenceli hale getirdi.

Peşinden Atilla Bey'in başkanlığını yaptığı TYGD`nin, Enhar Ulusoy Hanımın organizasyonu ile TAI`de düzenlediği imza ve söyleşi gününde ise, oradan ayrılmak bile gelmedi içimden. O kadar sıcak bir ortamdı ki, sanki yıllardır ben de orada, onlarla birlikte çalışıyormuşum gibi hissettim. Kusursuz bir organizasyona imza attılar. Bu sıcak ortama ulaştıran adaşım Hakan ARAL ve beni karşılayanların içerisinde bulunan Fazlı ÇETİN Bey`in bana yaklaşımlarından belliydi zaten günün güzel geçeceği.

Hele kitabımla fotoğraf çektirmek için ofise futbol topu bulup, getiren Fulya Karakullukçu. Bu kitabı gördüğünde, umarım sözünde durup kale önünde resim çektirirsin. Bak ben sözümde durdum ve ikinci kitabı yazdım.

Ablamın evine kadar geldiği halde, söz verdiğim saatte gelemeyip geciktiğim ve ailenin akşam yemeğini geç yemesine sebep olduğum için özür dilerim Belma KARAÇAM. Ama

benim suçum değildi. Levent yüzünden oldu. İlk fırsatta Levent`in size gelip, akşam yemeği yapması gerekiyor. (Laf aramızda, Balık işini iyi beceriyor)

Benim için unutulmaz anlardan birisiydi; hediye ettiğiniz Fenerbahçe askılı kimlik kartlığı ve şu anda evimin en güzel yerlerinden birinde duruyor Cihan ve Selin Mendi çifti.

D&R'ları takip edip, oradan kitabımı ilk alan Meltem Hanım; acele etmene gerek yoktu, yürüyerek de gelsen zaten seninle tanışmak için beklerdim.

Denizli`den kitabıma ulaşmak için o kadar çaba sarf eden Murat Bey, babanızın bu kitabı okuması ben de çok isterdim.

Gülmeye devam etmek için kitabı tersten de okumaya çalışarak, benim de gülmeme sebep olan E. Handan USANMAZ; umarım bu kitap da az da olsa yüzünüz de bir gülücüğe sebep olur.

Gerçekten lezzetli bir günün lezzetli bir öğlen yemeği idi Selmin Hanım.

Filiz Hanım; sanırım Dost Kitap Evlerinden kitaba ulaşanlar da en az benim kadar size teşekkür borçludur.

Siftah sizden, bereket Allah`tan Nilgün Hanım.

Ben de; bir gün bu veya buna benzer bir kitabın film yapılmasını umuyorum Emel Çengel Hanım.

Derya Üstün, Aylin Sürüm, Semra Ülger ve Nigar Cınaş; kitabımla Adriana Lima resim çektirse bu kadar güzel olmazdı sanırım. (Adriana`nın benimle resim çektirmesini tercih ederim, o da ayrı tabi.)

Ayşen Buharalı ve beşi bir yerde ekibi; beşi bir yerde sadece düğünlerde olur sanırdım. Meğer ofis ortamında da oluyormuş. Üstelik çok daha değerlisiymiş bu... (Ayşen Hanım, bu arada kuracağım şirkete pazarlama ve satış müdürü olmak için hazırlıklarınıza başlamışsınızdır umarım.)

Şenil Hanım, Hollanda`ya tanıtım ofisi açsam bu kadar etkili olmazdı sanırım.

Yüz yüze tanışmadan önce televizyon programına bağlanarak tanıştığımız Mehtap Metin, sorduğunuz ikinci kitabı

okuduğunuzda beğenirsiniz umarım.

Hepinize bana yaşattığınız bu haz için çok teşekkür ederim. Herkese nasip olmayacak bir duyguydu.

Bütün bu insanlar, ablamın dostlarıydı. Beni tanınamalarına rağmen, benim için çırpındılar ve kitabımın tanınması konusunda lokomotif oldular. Neden? Yıllara dayanan bir sürenin verdiği; samimiyet, iş arkadaşlığı, özel hayatlarındaki arkadaşlıkları sonucunda oluşan dostluklardan dolayı.

Hele kaderdaşlarım; umarım hiç birinizi kırmamışımdır. Bana gelen tepkiler olumluymuştu ve bu tepkileriniz belki de ikinci kitabı yazmama sebep oldu.

Öyle gizemli gizemli resim çektirip adını vermek istemeyen bir okur diye başlayan yorumu yapan kişi; ben seni tanıyorum. Bildiğin bizim Edasın sen.

Almanya ile aramızda diplomatik kriz çıkmadan kitabın oralara kadar gitmesini sağlayan Esra Gökbay Güner; "Türkiye eninle gurur duyuyor!"

Aslı; nasıl olsa meyhaneye girerken de, çıkarken de sallanıyoruz. Takılma böyle şeylere.

Ardahan'dan kitabıma ulaşmaya çalışan Ayşe Hanım; bu kitaba çok daha çabuk ulaşacaksınız.

Meslektaşlarıma da ilk kitabı ulaştırmama yardımcı olan Ümit Portakal, Akın Mızraklı,

Yurdanur Çağlayan; kitabımı Seda AKGÜL'ün programında tanıtılması için sabah sabah stüdyoya kadar götürüp, bana yaptığınız sürpriz benim için unutulmaz anlardandı.

Hamdi ve Ikra; olmaz denenleri olur yapan çift; ömür boyu mutluluklar dilerim size.

Sayın Nazan Şara Şatana; o güzel röportaj ve desteğiniz nasıl göz ardı edilebilir ki?

İlk kitabımın ve MS hastalığının tanıtımında programına davet ederek destek olan sayın Arzu Özer Yıldız, bana göre kanalın en güzel televizyoncularındansınız.

Müge Gırgıç Palalar; kanalda sizin gibi bir çiçek varken,

portakal çiçeğine ne gerek var?

Şebnem Yiğit Hanımefendi; sağlık konulu bir program ancak bu kadar eğlenceli olabilirdi.

Sayın Seda Akgül; kitabım güzelliğinizin yanında biraz gölgede kaldı ama olsun.

Rahatsızlığımın başından beri, MS hastasının neler yapabileceği konusunda tüm hastalarına destek olduğu gibi benden de desteğini esirgemeyen, ülkemizin bu konudaki önde gelen hekimlerinden Sayın Rana KARABUDAK; yüzünüzü kara çıkartmamaya çalışacağım.

Gerek bu kitabımda, gerekse ilk kitabımın ikinci ve üçüncü baskılarında hiçbir menfaat beklemeden gecesini gündüzüne katarak basıma hazırlayıp, daha sonra da dağıtım firmasına ulaşmaya kadar da işin peşini bırakmayan Levent Tamer`e de iki çift laf etmeden geçemeyeceğim; O akşam yaptığın balık pişmemiştii...

Ve daha isimlerini yazmaya kalktığımda, bir kitap daha oluşturabileceğim başta ana yarılarım; Nazan Topçuoğlu, Rezzan Baran, Ferzan Aydın teyzelerim ve çocukluk arkadaşlarım Hüseyin Efeoğlu, Orbay Önder, Tefik Özer olmak üzere tüm arkadaşlarım, okurlarım; ilginize ve verdiğiniz desteğe sonsuz teşekkürler.

Birinci kitabımda yazmış olduğum;

MS hastalığının teşhisi, bu hastalığın onaylanması ve bu hastalıkla birlikte yaşamaya başladığımda ilk önce çare arayışlarımı, bu esnada karşılaştığım fırsatçıları, hastanede yattığım zamanlarda bunu kendime nasıl avantaja çevirmeye çalıştığımı, kendime öğretmeye çalıştığım; sinirden nasıl kaçacağımı, arkadaş listemi nasıl gözden geçirip çevremi daralttığımı anlatmışım.

Hatta Fizik tedavinin ve sporun bizler için önemini, beslenmenin, çevrenin önemini de, dilim döndüğünce kendi yaşadığım örneklerle anlatmaya çalışmışım. Umarım kitabımı okuduğunuzda, bazı şeyleri sizlerin de yanlış yapmış olduğunuzu görmüşsünüzdür. Benim yaptığım ya da söylediğim doğru demiyorum. Elbette ki benim de yanlışlarım olmuştur. Şu anda yapmaya çalıştığım sadece bu rahatsızlığa yakalanmadan önceki olaylara karşı hareket tarzımı değiştirmeye çalışmak. Mantık basit. Şayet bu rahatsızlık sinir, stres kaynaklı bir rahatsızlıksa, önceki yaklaşımım yanlışmış ki bu rahatsızlığa yakalandım. Bu yüzden de, bazı değişikliklere gitmem gerektiğini düşündüm.

Gelelim bu kitaba. Bu kitapta da her ne kadar kronolojik bir sıralama içermese de, “Maçın Sonunu Sen Belirle”nin devamı niteliğinde. Başımdan geçenleri yazmaya devam ediyorum. İlk kitabımda olduğu gibi; her bir bölümde farklı bir olayı bulacaksınız. Bu kitapta da ilkinde olduğu gibi gerçek yaşanmış olaylar olacak. Zaten gerçek olmayan bir şey yazdığımda onu yeri geldiğinde sizlere açıkladım.

Bu kitabı yazarken en zorlandığım kısım burası oldu. Daha fazla zorlamayın beni de, başlayalım artık.

MS olduğumu, MS hastalığının ne olduğunu öğrenmiştim artık. Sıra onunla nasıl mücadele edeceğimi ve onunla birlikte yaşamayı öğrenmeye gelmişti. Zaman zaman yaptıklarım karşısında, o an çevremde olanlar; “adam iyice kafayı yedi” diye düşünseler de, dozunu kaçırmamak şartıyla o şekilde davranmak zorunda olduğumu bilinçaltıma yerleştirmem gerektiği gibi, her bir hücreme de öyle bir yerleştirmeliydim ki bana yaşatacağı sıkıntıları en az hissetmeliydim.

Çok da kolay olmayacağını biliyordum. Öncelikle yaşananlar o kadar ilginç şeylerdi ki, çoğu zaman bir sonraki adımda neler olacağını tahmin edemeyeceğiniz sürprizlerle karşılaştığınızdan, hazırlıksız yakalanıyordunuz. Acaba bu rahatsızlığa yakalanmadan önce de böyle mıkınsis gibi her garipliği çekiyor muydum? Yoksa rahatsızlıktan sonra mı bunlarla karşılaşmıştım diye düşündüğüm zamanlar çok oldu. Ama önemli olanın bunlarla ne zaman karşılaştığım değil de, şu anda ne yapacağım olduğunu düşününce, bu sorulardan da uzaklaşabiliyordum. Öyle ya; olayları MS`den önce ve ya MS`den sonra diye sınıflandırmak yerine, en az zararla bu olaydan nasıl sıyrılırım diye kafa yormak daha mantıklıydı. Zaten beyinde ve kablolarda da kaçak olduğundan çok da zorlayıp trafoyu tekrar yakmamalıydım.

Ben de öyle davranınca, bununla beraber yaşamının daha kolay olabileceğini gördüm. Neticede bir yere giderken;

“Sen evde bekle, ben birazdan geleceğim”

Diyerek de yalnız çıkamıyordum. Nereye gitsem yanımda geliyordu. Hani ergenlik dönemindeyken birlikte bir şey yapmak istemediğiniz küçük kardeşiniz gibi, ne söz dinliyor ne de uslu duruyordu. Anneniz emanet ettiğinde küçük kardeşinizi yalnız bırakamazsınız ama arkadaşlarınıza da onunla birlikteyken görünmek istemezsiniz ya; işte öyle bir şey. Mümkün oldukça uslu tutabilirsiniz gününüz o kadar güzel geçer.

Benim de MS`i uslu tutmaya çalıştığım anılarım yazdığım bu kitaplarda işte...

PRATİK DÜŞÜNÜN İŞE YARIYOR

Sadece MS hastalarının değil, birçok arkadaşımızın zaman zaman kendilerini zor duruma sokabilecek semptomları olan rahatsızlıkları vardır. Bende de oluyor bu tarzda sıkıntılar. Mümkün olduğunca çabuk çare bulmaya çalışıyorum böyle zamanlarda. Vakit kaybederek, sıkıntıyı arttırmanın anlamı yok tabii ki.

Siz de, karşılaştığınız sorunlarla “aman Allah`ım ne yapacağım şimdi” diye çok fazla düşünmeden, çözüm yolları bulmaya çalışın. Hatta bazı yollar sizlere saçma gibi görünseler de en azından anı kurtarmak için başka çare yok. Boynunuzda rahatsızlığınızı belirtir bir etiketle dolaşamayacağınıza göre, geriye anlık ve pratik çözümler bulmak kalıyor.

Aslında çok da basit bir şeydir. Mesela; yorulduğunuzda bir yerler bulup otursunuz ve dinlenirsiniz. Ama ya adım atacak haliniz bile yoksa ve etrafta oturacak bir bank ya da benzeri yoksa? İşte rahatsızlık böyle bir şeydir. Yorulursunuz ama oturabilecek bir yere kadar dahi ulaşacak gücü bulamazsınız kendinizde. Aradaki fark budur. Eğer sağlıklı iseniz ve yorulduysanız; dinlenebilecek bir yerler bulasıya kadar yürüyebilirsiniz, olmadı biraz ayakta durur ve dinlenirsiniz.

Rahatsızlığınız varsa öyle mi ya? Dizlerinin bağı çözülmek derler ya. İşte öyle bir şeydir. Dizleriniz taşıyamaz artık sizi. Ne en yakın oturacak yere kadar gidebilir, ne de ayakta biraz dinlenebilirsiniz. Bu durumlarda tek bir seçenek vardır. Olduğunuz yere oturun. Ne demek “nasıl yani?” Basbayağı da, anladığımız gibi işte. Kaldırımın kenarına veya duvarın dibine oturun. Bir adım daha atmaya çalışırken, düşüp insanların ilgisini çekeceğinize, oturun olduğunuz yere.

Ne rezil olacaksınız? Soranlara da; "Dinleniyorum. Belediye de şuraya oturacak bir yer yapmamış." diyerek belediyeyi suçlayabilirsiniz. Görevini yapmadığı için belediye ayıplansın.

Bu dinlenme olayının en güzel yapıldığı yerler aslında AVM'ler. Bir gün Güneş ve Şule EZEL ile birlikte AVM'lerden birine gitmiş geziyorduk. Sıradaki mağazalardan birisi de şu teknoloji mağazalar zincirlerinden birisiydi. Biraz fazlaca dolaştığımız için artık yorulmaya başlamıştım. Onlar ise yeni doğacak olan çocukları Rüzgâr için bir şeyler daha alacaktı. İyi olacak hastanın doktor ayağına gelirmiş misali gözüme masaj koltuklarının olduğu reyon çarptı. İllaki müşterilerinin deneyebilmeleri için bir tanesini faal duruma getirmişlerdir diye düşündüm. Şule ve Güneşe dönerek;

“Siz biraz dolaşın, burada buluşuruz” dedim. Güneş hemen;

“Abi bir şey mi oldu?”

“Oldu, oldu. Hem de iyi bir şey oldu Güneş. Bekleme yapma devam et sen.”

Onlar gittikten sonra oradaki görevlilerden birine seslendim;

“Affedersiniz; bakar mısınız? Bu reyonla ilgilenen var mı?” Öyle her önüne gelene sorulmaz. Her zaman işi bilene sormak gerek.

“Hemen gönderiyorum efendim.”

Biraz bekledikten sonra reyon görevlisi geldi.

“Bu koltuklar ilgimi çekti de, bilgi alabilir miyim biraz?”

Hemen denemek isterseniz, alacağınız masaj üstünkörü olur. O yüzden gerçekten ilgili gibi davranmanız gerekir. Reyon görevlisi geldi ve bana kaç kademeli olduğundan tutun da harcadığı elektriğe kadar hepsini anlattı. Ne kadar elektrik mi harcıyormuş? Ne bilim ben dinlemedim ki. O anki tek düşüncem onlardan birine oturup güzel bir masaj yaptırtmaktı.

“Pekiyi deneyebileceğimiz bir tane var mı?”

“Tabii efendim. Şu sağdakini deneyebilirsiniz.”

“Ama siz bir yere kaybolmayın, nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Yanlışlıkla fırlatma düğmesine falan basarım şimdi ben.”

“Yok beyefendi, buradayım ben merak etmeyin.”

Hemen gösterdiği koltuğa oturdum ve masaja başladı.

Sırtımda bir şeyler dolaşüyor, ovalıyor, zaman zaman da enseme çıkıyordu.

“Bu sadece sırt masajı mı yapıyor?” diye sordum görevliye.

“Hayır beyefendi. Özellikle istediğiniz bir bölge var mı?”

İyiii; yavaş yavaş istediğim kıvama doğru geliyordu görevli.

“Mesela baldırlarıma masaj yapmasını istesem?”

“Tabii efendim. Ayaklarınızı iyice koltuğa doğru yapıştırın ve şu düğmeye basın.”

Dediğini yapar yapmaz dizlerimin altını, iki tanesi bir baldırımdan, diğer ikisi de diğer baldırımdan olmak üzere dört aparat birden kavradı ve yoğurmaya başladı. Aman Allah'ım ne de güzel oluyordu. Sanki doksan dakika futbol oynamış, maç da uzatmalara gidince, sahanın ortasında masaj yapılan futbolcu gibi hissetmeye başlamıştım.

“Efendim bunun fiyatı 5.500TL” eyvah fiyatını sormayı unutmuşum.

“Bakın ilk önce ürünün size verdiği fayda önemlidir. Fiyat daha sonra konuşulacak bir konudur. O yüzden ilk önce adam akıllı bu üründen maksimum faydayı görmek isterim.” Diyerek ufak bir vücut çalımıyla gerçek alıcı görünümü vermeyi başaramıştım ama vicdanım da çok rahat değildi. Hem görevliyi işinden alıkoyuyor hem de almayacağım bir şeyin yıpranmasına sebep oluyordum. Ama yapacak fazlaca bir şey de yoktu. O an dinlenmeye ihtiyacım vardı. Sonunda dayanamadım ve;

“Özür dilerim ama ben alıcı değilim. Rahatsızlığım var ve dinlenmeye de çok ihtiyacım var. Ben burada biraz oturayım desem, teşhir ürünü oturmak yasak falan dersiniz diye düşünerek böyle bir şey yaptım” dedim. Verdiği cevap hala insanlığın ölmediğini gösterdi;

“Şu düğme şiddetini, şunlarda masajın yapılacağı bölgeyi ayarlar. Bir şey diyen olursa Murat Bey ilgileniyordu, şimdi dönecek dersiniz. İyi istirahatlar” dedi ve gitti. Ben de Şule ve Güneş gelinceye kadar dinlenmekle kalmayıp, özellikle

bacaklarıma sağlam bir masaj yaptırttım.

Pratik düşünebilmeye bir örnek olduğunu düşündüğüm başka bir anım ise; Antalya havalimanından eve dönüyordum. Şehir trafiğine girince yavaş yavaş stres artmaya başlamıştı. Arabanın aynasını sadece makyaj yapmak için kullananların yanında, dalgın dalgın sol şeritte sandal sefası yapanlar, makas atmaya marifet sanan yeni yetme şoförler ve daha birçok çeşitten oluşmuş şoför tiplemesini bir araya getirip de bir yerleşim alanında, altlarına araba verdiğinizde oluşan karmaşaya şehir trafiği denir. Şehir trafiği de, gerçek anlamda sinir ve stres kaynağıdır. Bu karmaşadan kurtulabilmek için en yakın yoldan saparak yolu biraz uzatma pahasına çevre yoluna yöneldim. Hesapta trafik daha hızlı akacaktı. Çevre yoluna ulaştığımda tahminlerimde yanılmadığımı gördüm. Daha hızlı akan bir trafikte, daha huzurlu bir şekilde yol alıyordum. Bir süre bu şekilde sol şeritten yoluma devam ettikten sonra, uzakta gene soldan ama yavaş giden bir ticari taksi gördüm. Selektör yaparak yol istedim. Pek orali olmadı. Git gide yaklaşıyordum ve şoförünü de bunaltmayacak sıklıkta selektöre devam ediyordum. Hiç umurunda değildi. Dibine kadar geldiğimde kornaya da basmaya başladım. Ama onu da duymuyor ya da duymazdan geliyordu. Arkadan gördüğüm kadarıyla da ak saçlı bir amcaydı. Tam beynimdeki sinirler yavaş yavaş hareketlenmeye ve mantıksız düşünmeme sebep olmaya başladı ki, gözüme arka bagaj kapağının sağ tarafında yazan rakamlar çarpıtı. Adam cep telefonu numarasını yazmış. Hemen kendi telefonuma sarıldım ve yazan numarayı aradım.

“Alo”

“Dayı iyi günler, az sağa kaysana, geçeceğim.”

“Ne?”

“Kurban olayım, sağ şeride kay. Geçeceğim.”

“Kimsin sen?”

“Arkandaki arabanın şoförüüyüm. Sağ şeride geç dayı. Klasik bir sollama olayı işte.”

Araba hemen sağ şeride geçti.

“Allah canını almasın senin.”

“Amin dayı, senin de.”

Güldük geçtik işte...

Artık hemen hemen hepimizde cep telefonu var. Üstelik neredeyse fotoğraf çekmeyi yok gibi. Karşılaştığımız sorunlardan birisi ve en sık olanı da; şu kaldırımlara tekerlekli sandalyelilerin çıkması için yapılan rampaların sonundaki elektrik direği gibi engellerin olması. Hemen cebimizdeki telefonda fotoğrafını çekip sosyal paylaşım sitelerinde paylaşıyoruz. Elimize ne geçiyor? Açın bakın avucunuza. Bomboş değil mi? Kendimiz çalıp, kendimiz oynuyoruz. Halbuki hazır telefonumuzu da çıkartmışken neden belediyeyi arayıp da ilgilileri bağlatıp;

“Yolumun üzerinde direğinizi unutmuşsunuz, rica etsem hemen birilerini gönderip çeker misiniz” diye taciz etmiyor ve ayıplarını yüzüne vurmuyoruz?

Ya da kaldırımlara park etmiş arabalar yüzünden oradan geçemiyorsak ve o tekerlekli sandalye ile kaldırımdan atlamak zorunda kalıyorsak, neden "155" arayıp plakalarını ve bulunduğunuz mevkiyi söyleyerek çektirilmesini istemiyoruz? Amaaaan kim uğraşacak değil mi? İşte bu amaaanlardan dolayı o direkler kaldırımlardaki engelli rampalarının tam da önüne koyulmaya devam ediyor. Gene o amaaanlardan dolayı da o araçlar geçişi engelleyecek şekilde kaldırımlarda park etmeye devam ediyor.

Yine bir gün kaldırımda giderken, karşıma bir araba çıktı. Kaldırıma park etmeye çalışıyordu ve tam da kaldırım ortalamıştı. Biraz sağa ve ya sola geçsem o da geçebilirdi ama neticede benim yürümem için yapılmış olan alanda ilerlemeye çalışıyordu. Burun buruna geldik ve hiç kıpırdamadım. Hani tramvay yolundan arabayla giderken gelen tramvaya selektör yaptığımız halde sağa veya sola gidemez ve gelmeye devam eder ya. İşte o durumdaydık. Ben ne sağa ne de sola geçip yol vermiyordum ona. Ben onun gitmesi için yapılan yola çıktığımda o bana yol veriyor muydu? Aynı işte.

“Nereden biliyorsun? Belki o yayalara yol veriyordur” diye bir soru mu geldi oradan?

“Kendi yolunda yayaya yol verecek kadar ince bir düşünceye sahip olan şoförün yaya kaldırımında işi ne?”

Kafasını camdan çıkarttı ve bana;

“Az kenara gelir misin? Geçeyim şuradan.” Dedi.

“Hayır.”

“Eee, akşama kadar böyle duracağız mı birader?”

“Hayır.”

“Bela mısın sen kardeşim?”

“Hayır.”

“Ne yapacağız? Buradan ancak cesedimi çiğneyerek mi geçebilirsin diyorsun?”

“Hayır. Bu yol benim, şimdi sen geri geri gideceksin, yolundan çekilip bana yol vereceksin. Zaten zor yürüyoruz şurada, bir de yolu daraltma.”

“Çekilmezsem ne olur? Dövecek misin beni?”

“Hayır” dedim ve cep telefonumu çıkartıp alo trafiği aradım. Adamın duyacağı ses tonu ile;

“İyi günler, alo trafik mi?” Adam geri geri gitmeye başladı.

“Evet buyurun, alo trafik” arabanın da bana yol vermeye başladığını görünce;

“Bu güne kadar hiç kimsenin sizi teşekkür etmek için aradığını sanmıyorum. Sadece bir teşekkür etmek için aradım. İyi günler.”

“Biz teşekkür ederiz.” Muhtemelen polis deli midir, divane mi diye düşünmüştür ama yol açılmıştı işte. Şoföre de teşekkür ederek yoluma devam ettim.

Eğer bu yaşadığımız sıkıntılara basit ama etkili çözümler bulmaya çalışmayıp da, kafanızı yorarsanız gerçekten sonunda içinden çıkılmaz bunalımlara, depresyonlara hatta psikiyatrik sorunlara kavuşursunuz ki; bizlerden irak olsun. Hiçbirimiz zaten bir çok sıkıntımız varken, bunlara ek ve daha büyük sorunlara kavuşmak istemez.

Sağda solda kulağıma en sık gelen konuşmalardan birisi de;

“Rahatsızlıktan sonra partnerim (eş, nişanlı, kız ya da erkek arkadaş her neyse) beni terk etti.”

İyi olmuş. Demek ki beraberce hayatın güçlüklerinin üstesinden gelinebilecek birisi değilmiş. Sahte birlikteliklerle de, ne senin, ne de kendisinin zamanını harcamayacak kadar da dürüstmüş. "Körün istediği bir göz, Allah verdi iki göz" deyip, seninle ilgileniyor gibi gözüküp;

"Nasıl olsa bu evde, ben de şöyle bir dışarıda tıngırdadayım" dese daha mı iyi?

Kendinize dürüst olun. Bu şekilde davranan birisiyle, zaten uğraşmanız gereken bir derdinizin yanında bir ömür geçirmek mi daha kolay, yoksa sadece o derdinizle veya sizinle bu sorununuzu paylaşmayı kabul etmiş birisiyle mi? Böyle kendinizi üzmemek için bulduğunuz bahanelerden sıyrın kendinizi. Her olay karşısında yeni ufuklara yelken açın.

Şimdi ise hayatı sizinle paylaşmayı kabul etmiş ve güçlüklerle sizinle birlikte göğüs germeye karar vermiş olan yanı başınızdaki partnerinize hiçbir şey söylemeden sarılın ve ona olan minnettarlığınızı küçük bir buse ile belli edin. Ne olduğunu sorarsa da, bu kitabı okumasını tavsiye edin.

Eğer illa acı çekmek istiyorum diyorsanız, kendinize bir toplu iğne batırın. O da az acıtmıyor canınızı. Üstelik acısı daha sonra geçiyor. Kalıcı hasarlar bırakmıyor. Kafanıza takarsanız hasarlar kalıcı oluyor. Tercih sizin, hayat sizin.

TEK TARAFLI EKMEK MÜCADELESİ

Memlekette iş bulmak zaten zor. Bulduğumuz işte de tutunabilmek için yaptığımız mücadelenin doğuracağı sonuçlara da dikkat etmemiz gerekeceğini düşünmemiz gerekiyor aslında. Bize verebileceği zararları ve yararları, her adımımızda yapmamız gerektiği gibi, bir terazinin iki kefesine koymalı ve ona göre davranmalıyız.

Bu rahatsızlığa yakalandığının ilk yıllarıydı. Hastalığa yakalandıktan sonra birçoğunuz gibi ben de işimin başında bulunamadığım ve yeterince ilgilenemediğimden dolayı işletmemi kapatmak zorunda kalmıştım. Ticaret hayatım batarak sonlandıktan sonra, hayatımı bir şekilde devam ettirmem gerektiğinden dolayı iş arayışlarım başlamıştı ama hiç de tahmin ettiğim kadar kolay olmuyordu. Hem yaşım ilerlemişti, hem de rahatsızlığımdan dolayı işverenler açısından doğal olarak tercih sebebi olmuyordum. Düşünsenize; siz bir işverensiniz ve eleman alacaksınız. En vasıfsız adamı bile alsanız neticede ona bir yatırım yapmanız gerekecek. Hangisini tercih ederdiniz? Ne zaman işe gelebileceği belli olmayan birini mi yoksa daha cevval, sağa sola koşturabilecek, işiyle tam anlamıyla ilgilenecek birini mi? Zaten işimin başında olabilsem kapatmak zorunda kalmazdım. Bazı büyüklerim iş görüşmesinde MS hastası olduğumu söylemememi istiyorlardı ama yapamazdım ki. Bu bana sanki ekmeğini yediğim yere en baştan ihanet etmek gibi geliyordu. Size de tavsiye etmem. En başında her şeyi açık açık konuşun ki; iyi niyetli bir işverense size uygun şartları oluşturarak çalışmanızı sağlayacaktır. Kötü niyetliyse eğer, onunla çalışmaya bile gerek yok zaten.

İşte bunlardan dolayı, gelecek ilk telefona evet diyecektim. Nitekim de öyle oldu. Ticaretle ilgilendiğim dönemde mal aldığım firmanın sahibi aramıştı;

“Ağabey merhaba”

“Merhaba Han. Nasılsın?”

“Şükürler olsun ağabey. Sen nasılsın?”

“Canavar gibiyim. Zaman zaman bazı sıkıntılar yaşamıyor değilim ama geçip gidiyor işte.”

“Ağabey sana bir teklifte bulunacağım. Biz köy okullarının tadilatlarının ihalesini aldık. Ankara çevresindeki yerlere gidip oradaki tadilatların başında sen durabilir misin?”

“Birkaç yerle görüşmelerim devam ediyor ama tanıdığın kişilerle çalışmak her zaman için daha iyidir.”

“Ankara çevresinde olduğu için, bir sıkıntı yaşarsan oradan Ankara`ya geçmek de kolay olur ağabey.”

“Tamam ya olur. Hem vakit geçmiş olur. Kabul ediyorum.” Yalan... Ne vakit geçirmesi? Çalışmam lazımdı. Düpedüz işsizdim işte.

“Önce İstanbul`a gelmen gerekiyor. Ne zaman gelebilirsin?”

“Yarın”

“Tamam, yarın görüşürüz o zaman.”

Hemen hazırlıklarına başladım. Zaten sadece çantamı hazırlayacaktım. Birkaç tişört, iç çamaşırı, traş takımı v.b. Ertesi gün için biletimi de aldım ve köy okullarının tadilatı maceralarım başlamıştı.

İstanbul`a indiğimde;

“SENİ YENECEM İSTANBUL” diye bağırmadan ofise gittim. Neticede Anadolu`ya dönüp köy okullarının tadilatlarını yapacaktım. O yüzden İstanbul da uykusundan uyanmadan oradan sıvışmak lazımdı. Han beni karşıladı ve aracın hazır olduğunu söyledi. Akşam yola çıkabileceğimi de ekledi.

“Araç nerede?” diye sordum,

“Sanayide son bakımlarını yapıyorlar. Birazdan gidip alabiliriz.”

Oturduk, sohbet ettik, çaylar kahveler derken aracın alınış saati gelmişti. Ne iyi bir adamdı bu ya. Arabaya bakım yaptıyordu. Hâlbuki yağına suyuna baktır, ver arabayı gönder. Ne gerek var bu kadar masrafa diye düşünür birçok işveren. Rahatsızlığımda da ta Antalya`ya kadar gelmiş ve iyiyim diye bakmıştı (sonradan öğreniyorum ki; ilk kitabımda da yazdığım gibi; ölüp ölmeyeceğime bakmaya ve alternatif bayi

görüşmeleri yapmaya gelmiş). Sanayideki dükkâna gittik. Etrafta araba var mı yok mu diye bakınırken,

“Al ağabey anahtarlar” dedi.

“Sağ ol Han. Araba nerede?”

“Ne arabası ağabey? Bununla gideceksin.”

Gösterdiği yerde kamyon kamyonet arası bir şey vardı. Aynı marka kamyonet görmüştüm ama bu biraz farklı gibiydi sanki.

“Han bu biraz farklı gibi diğer kamyonetlerden.”

“Şaseyi uzattık ağabey. Daha fazla yük alabiliyor.”

“İyi de yük taşınması sadece şase ve kasayla değil, motor gücü ve dengeyle de alakalı değil mi?”

“Adam mühendis ya. Hemen hesap kitap yapıyor. Dert etme ağabey bunları. Hadi şuradan malzemeleri yükleyelim.”

“Olur da nereye gideceğim, ekipleri orada mı bulacağım?”

“Yok ağabey ekipler hazır. Gittiğinde orada olacaklar. Önce Bartın`a oradan Kastamonu`ya gideceksin. Malzemeleri şantiyeye teslim ettikten sonra oradan otobüsle Karabük`e gidip okulunun tadilatına başlayabilirsin. Aracın da orada olacak. Ustabaşından alacaksın ”

“İş makinesi mi var onda da?”

“Yok ağabey, binek araba var.”

İtiraz edecek halim yoktu. Zaten zor iş bulmuştum. Tamam, kamyon şoförlüğü gibi gözüküyor olabilir. Hatta yorucu da bir işti ama bir şekilde bir şeyler yapmalıydım. Kamyonu da yüklemiştik, artık yola çıkabilirdim.

“Ben fazla zaman kaybetmeden yola çıkayım Han. Yolum uzun.”

“Olur mu ağabey. Buralara kadar gelmişsin, evimde bir akşam yemeği ikram etmeden bırakmam.”

“Boş ver Han, yengeyi de telaşlandırmayalım şimdi. Hiç gerek yok.”

“Haydi ağabey uzatmayalım konuyu. Ben ona haber verdim zaten. Geleceğini biliyor.”

O önde ben arkada evlerine gidiyorduk. Çok da fazla geç kalmak istemiyordum. Yeterince yorgundum zaten. Kamyona

benzeyen şey de aşırı yükten şaha kalkmış, o şekilde gidiyordu. Direksiyonu kontrol etmek de dolayısıyla güçleşiyordu. Sonunda eve ulaştığımız. Kamyonu ve arabayı park ettikten sonra araçlarımızdan indik. Apartman kapısına doğru giderken Han'a;

“Çok fazla oyalanmayayım. Yemekten sonra sakın çay kahve deme, yiyip kalkayım ben.” dedim.

“Ağabey istesen de 00:00 dan önce çıkamazsın zaten yola. Kamyonu fazla yükledik. Köprüden geçerken yakalanırsın.”

“Eeee ne yapacağım? Başımı belaya sokacaksın.”

“Ağabey köprüye yaklaşırken en sol şeride geçip oradaki gişeden geç. İnşallah bir şey olmaz diye dua edeceğiz.”

Başka bir saçmalık daha duymadan bir an önce yola çıkmak istiyordum. Yoksa her an işi bırakıp dönebilirdim. Kan akışı beynime doğru hızlanmaya başlamıştı artık. Yemeğimizi yedik, çaylarımızı içtik, sohbetimizi ettik, geçirebildiğimiz kadar vakit geçirdik.

En sonunda yola çıkmıştım. Köprüye yaklaştıkça bir de başıma kalp krizi çıkacak diye korkarak en sol şeride yanaştım ve dualar eşliğinde oradaki şeritten geçtim. Hiç bir şey olmamış ama ben şeridimi zor takip ederek yoluma devam etmişim. Gündüze kalırsam yollar kalabalıklaşabilir ve kontrolünün her geçen kilometrede ve saatte daha da güçleşen aracın, kontrolümden çıkarak kazaya sebep olabileceği düşüncesiyle bütün gece direksiyon salladım. Mecazi değil gerçekten salladım. Yola çok az temas eden ön tekerlekli ve haddinden fazla yüklenmiş bir araç kullanmanın zorluğunu yaşamayan bilemez. Uyumamak için defalarca benzin istasyonlarında yüzümü yıkayarak, ergenler gibi teybin sesini sonuna kadar açarak Bartın'a, tadilatın yapıldığı okula ulaştım.

Okulun önünde dar bir rampa vardı. Kamyonumsu şeydeki malzemelerin bir kısmını oraya teslim etmem gerekiyordu. Okulun bahçesine girmeye çalışırken, kasanın ağırlığının etkisiyle ön tekerlekler resmen yerden kesildi. Daha fazla inat etmeden ustalara malzemeleri kamyonun alabileceklerini söyledim. Onlar da biraz önceki manzarayı gördüklerinden,

fazla diretmeden malzemeleri aldılar. Şantiye binasında birkaç saat uyuduktan sonra Kastamonu'ya doğru yola çıktım. Araç hafiflemiş ve daha rahat gidebiliyordum. Kastamonu'da aracı diğer şantiyeye teslim ettikten sonra otobüsle Karabük'e geçtim. Bir an önce gerçek işime başlamak istiyordum. Ancak oraya gittiğimde başka bir sürpriz bekliyordu beni. Ekip yoktu. Üstelik her okulun açılış günü de belliydi ve zamana karşı yarışıyoruz. Telefon açtım Han'a;

“Han burada ekip, mekip yok.”

“Gelecekler ağabey. Acele etme.”

“Okulun açılış tarihi belli değil mi?”

“Belli de yetişir ağabey. Sorun yok. Birkaç güne gelirler.”

Tabi okulu yetiştirebilmek için debelenecek olan bendim. O da neden yetişmedi diye bana soracaktı. Anlat anlatabilirsen ekiplerin geç geldiğini. Zaten bilmiyor muydu? Ekipler geldi iki gün sonra. Bu ekip Bartın'da malzeme teslim ettiğim ekipti. Teslim alacağım araç da ekiple birlikte gelmişti. Neredeyse benimle yaşıt olan bir araba. Ustabaşının arabası. Neyse ki artık işe başlayabilecektim. Tadilata başlamak için köy okuluna gittik. Okulun anahtarı muhtardaydı. İçindeki malzemeler de muhtara zimmetliydi. Muhtarı buldum ve okulu açtırdım. Okulun içi malzeme doluydu ve boşaltılması gerekiyordu. Ustalar hazırlıklarını yaparken ben de köy kahvesindekileri ayarlayıp okulun malzemelerini boşalttırırım diye düşünerek köy kahvesine gittim. İlkokuldan beri anlatırlar ya "İMECE" diye bir şey vardı hani. Okulun çevresinde üç tane kahve vardı ve üçü de doluydu. Muhtarın oturduğu kahveye gittim;

“Selamün aleyküm”

Hep bir ağızdan ama senkron bozukluğuyla;

“Aleyküm selam”

“Arkadaşlar okulun içi malzeme dolu. Onları boşaltabilir misiniz?”

Biz sadece tadilatı yapmakla yükümlüydük. İçindeki malzemelere dokunmak da istemiyordum zimmetli oldukları için. Kahvede yüzüme dahi bakmadılar. Tekrar ettim;

“Arkadaşlar okulun içindeki malzemeleri boşaltır

mısınız?”

Gene cevap yok.

“Size beş dakika süre. Şimdi okula gidiyorum. Beş dakika sonra sizi okula, malzemeleri boşaltmak için bekliyorum.”
Diyerek ayrıldım.

Saatime bakmayı da ihmal etmedim. Okula gittiğimde işçiler beni bekliyorlardı.

“Ne oldu? Geliyorlar mı ağabey?”

“Beş dakika sonra gelirler sanırım. Birkaç dakikada biz yapacağımızı yapsak yedi, sekiz dakika sonra gelirler.”

Okul yüksek girişli tek katlı bir binaydı. Yaklaşık on, on beş basamak tırmandıktan sonra okulun giriş kapısına geliyordun. Beş dakika geçtikten sonra işçileri çağırdım. Sıralardan birinin üzerine oturarak diğer sıralardan birini almalarını ve dört tarafından birer kişi tutarak üçe kadar sayıp camdan dışarıya fırlatmalarını söyledim. İşçilerden birisi;

“Dur abey camı açem”

“Yok, açma. Kapalıyken fırlatacaksınız. Çok hoşunuza gidecek.”

Okulu dört duvar bırakıp, her şeyini yenileyecektik. Kapılarını, doğramalarını, çatısını, öğretmen lojmanını. O yüzden cam kapalıyken atmak daha eğlenceli ve gürültülü olacaktı. Zaten muhtarın oturduğu kahve de karşıda olduğundan duymaması imkansızdı.

“Biiiiir, ikiiiiii, üüüüüç” İlk sırayı atmıştık. Cam doğrama ne var ne yok aşağı inmişti. Atar atmaz da kahvedekiler koşarak okula geldiler. Malzemeleri boşaltmak için. Neticede muhtara zimmetliydi bütün malzeme.

“Dur mühendis bey, dur. Azıcık beklesen gelecektik zaten biz. Oyunun bitmesini beklemedin ki.”

“Muhtaaaar germeyin beni abim. Boşaltın şu malzemeleri de işimize başlayalım.”

Okulun içindeki malzemeleri boşalttılar. Tadilatımıza başladık. Köy okulunun tadilatını bitirdiğimizde okul değme kolejlere taş çıkartır durumdaydı. Öğretmen lojmanı ise iki göz bir yerdı. Asma tavanıyla, yenilenmiş su ve elektrik tesisatıyla,

verandasıyla, banyo ve tuvaletiyle özene bezene yapmış ve resmen modern bir dağ evi çıkartmıştıktık ortaya.

Oradan Çankırı'ya geçtiğimizde gene aynı manzara. Harabeye dönmüş bir okul ve içerisinde çay içmek için bile oturulmayacak iki adet birbirine bitişik yapılmış öğretmen lojmanı. Aynı ekiple ve Karabük'ten ekibe kattığımız elektrik ve su tesisatçısıyla kolları sıvadık.

Bu işlerde bana en garip gelen şeylerden bir tanesi de; bu zamana kadar köylünün çalışkanlığından bahsedilerek yetiştirilmiş olmamızdı. Önemli olan konulardan birini de gerçekleştiriyorduk ama köylü orali olmuyordu. Gider gitmez Muhtarla görüşüp, köyün gençlerinden çalışmak isteyen ama vasıfsız olanların gelip çalışabileceğini, sigortasının yapılacağını ve özellikle de hiç sigorta başlangıcı olmayanların benimle irtibat kurmasını söylüyordum. Sonuç? Ağrıdan vasıfsız işçi getirdik. Hiçbiri çalışmadı. Kahvenin çayı daha tatlı geldi. Üstelik köyün okulu ve lojmanı için aldığımız malzemeler çalınmaya başlayınca, başında nöbet bile tuttuğumuz oldu.

Biz tüm sıkıntılara rağmen Çankırı'daki işimizi de tamamlamıştık. Ne sıkıntı mı yaşadık? En basitinden köy ilçeye 4, Çankırı'ya da 52 km uzaktaydı ama en yakın banyo yapabileceğimiz yer de Çankırı'daydı. Düşünsenize inşaat yapıyorsunuz ve banyo ihtiyacınızı karşılayabilmek için 52 km yol gitmeniz gerekiyor. İki gün tozun toprağın içinde kaşınıyor, üçüncü gün artık Çankırı'nın yolunu tutuyorduk. Orada da bir tane hamam varmış. Onu da aynen şöyle öğrendim;

Akşam olmuş, o günlük işimiz bitmişti. Artık Çankırı'ya gidip ıslanmanın zamanı gelmişti. Karabük'te eşinin bana emanet ettiği ve yanımdan hiç ayırmadığım tesisatçımız Mustafa'yla Çankırı'ya gittik. Orada en yakın hamam nerede diye sorduk ve bir yer tarif ettiler. Hamamı bulduk. Resepsiyonuna?! yanaştık. Daha iyi hizmet alabilmek için insanlarla samimiyet kuracam ya;

“Selamün aleyküm”

“Aleykümselâm”

“Duydum ki buradaki en iyi hamam burasıymış. Kime sorsak burayı tarif etti. Şöyle güzel bir banyo yapalım isteyince şehrin en iyi hamamına gidelim dedik.”

“İyi yapmışında, Çankırı`da başka hamam yok ki.”

İşte böyle rezil olarak öğrendim koskoca ilde başka hamam olmadığını.

Neyse Çankırı`da da işimizi bitirdikten sonra Kırşehir`deki okula geçtik. Belki de Türkiye`deki en ilginç yerdeki okulun tadilatını yapacaktık. Çankırı ve Kırşehir sınırlarının birleştiği, Çiçekdağı ve Yerköy ilçelerinin komşu olduğu bir yer. Dört tabela üst üste. Kırşehir ve Çiçekdağı`nın bittiğini belirtir üzerinde kırmızı çizgi olan iki tabela, onların üzerinde de Yozgat ve Yerköy`ün başladığını belirtir iki tabela. Malzeme aldığımız firmanın deposunun yarısı; Yozgat`ın Yerköy ilçesinde, yarısı da Kırşehir`in Çiçekdağı ilçesindeydi. Firma sahibi Coşkun beyin ifadesi;

“Depoya gittiğimde Kırşehir`e telefon edersen deponun öbür ucundaki telefondan, Yozgat`a telefon edersen de depodaki ofisimde arıyorum ama Depodaki çalışanlardan birini ofise çağırmak istediğimde telefon çok yazıyor. Kod çevirmek zorunda kalıyorum.”

Okulunun tadilatını yapacağımız köye gittiğimizde bir sürü şok yaşadım. İlki yolda Han`dan aldığım telefon yüzünden, ekibin Sinop`a gitmesine izin verdiğim için. Açılışa yetiştirilmesi için işin hızlandırılması gerekiyordu Sinop`ta. İkincisi; köyde telefonlar çalışmıyordu ki; çok önemliydi. Sürekli malzeme aldığımız yerlerle irtibat halinde olmamız gerekiyordu. Üçüncüsü; tadilatı yapılacak olan okul o proje kapsamındaki en büyük okuldu. 10-12 tane derslik, müdür odası, öğretmenler odası, mutfak, depo, kızlar ve erkekler tuvaleti, öğretmen lojmanları... Bildiğin normal bir okuldu ve 20 gün gibi bir sürede yapıp teslim edilecekti. Taşımali sistemle civardaki köylerden de öğrenciler bu okula gelip eğitim görüyorlarmış. Üstelik köyün suyu yoktu. Harcımızı karmayı bırakın, yüzümüzü yıkayacak suyumuz bile yoktu. Hemen muhtarla görüşmeye gittim. Bize su lazımdı ve bunu halletmesi

gereken de muhtardı. Bir su römorku ve traktörle bu işi çözebilirdik.

“Selamün aleyküm muhtar”

“Aleyküm selâm mühendis bey.”

“Muhtarım biz sizin okulun tadilatını yapmaya geldik ama köyde su yok. Yardımcı olur musun bize?”

“Tek başına mı yapacan?”

“Yok muhtarım; ekip gelecek, Sinop`taki işlerini tamamlayıp gelecekler.”

“İyi yardımcı oluruz o zaman.”

Ne yaptı sizce? Römorktaki su için ve traktörün her seferi için ücret istedi. Ben de kovdum onu. Kaymakamla işimizi hallettik. Okulun etrafına şerit gerdirip, köylünün şantiye alanına girmesini güvenlik gerekçesi ile yasakladım.

Bir gün şantiyede masamda çalışırken birisinin sesi ile irkildim;

“Naber mühendis?”

Kafamı kaldırıp baktığımda, saç sakal karışmış, ürkütücü derecede esmer bir adam gördüm karşımda.

“Köylünün şantiyeye girmesi yasak. Çık dışarı.”

“Ya bırak şimdi bunları. Köyde bana "Deli Davut" derler. Sen de pek akıllı sayılmazsın. Bütün köyü karşına aldın, muhtarı da kovdun. İyi adamsın, buralara kadar bizim okulu yapmaya gelmişsin. Yengen yemek yapıyor, akşama misafirimsin.”

“Yok. Sağ ol, işim var.”

“Uzatma işte. Akşam yemeğine çağırıyorum seni. Akşam da mı işin var. Bak bana Deli Davut derler ama zırdeliyimdir.”

Yemek davetini kabul ettim. Köyde birisi beni yemeğe davet etmişti. Gezdiğim hiçbir köyde böyle bir davet almamıştım. İlk kez burada oluyordu ve köyde deli diye lakap taktıkları, köyün geliri en düşük olanından almıştım bu daveti. Sonradan öğrendim ki; Ankara siyasal bilgiler terkmiş. Ömür boyu tüm dilekleri kabul olur inşallah. Hala hem eşiyile, hem kendisiyle görüşüyoruz. Geçenlerde beni aradığında bir şeye ihtiyacın var mı diye sordu bu DELİ DAVUT?!

Neticede burayı da açılış gününe ucu ucuna yetiştirmiştik bir çok ekşiği ile ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gene benim iş arkadaşlarımla zor durumlarından kurtulması için gösterdiğim hassasiyetimin yüzde biri kadar karşılık görememişim ve ekipler çok ama çok geç gelmişti. Bana bir adım yaklaşıp ben on adım yaklaşıp demeyin artık. Ben öyle demiyorum. Sen bir adım yaklaş, o da bir adım yaklaşsın. Yoksa sen fark etmeden o geri geri adım atarken, sen ona yaklaşmayı ümit eder durursun.

Karabük, Çankırı, Kırşehir derken benim yapmam gereken okulların tadilatlarını tamamlamış ve İstanbul'a hesaplaşmaya dönmüştüm. Şantiye masrafları ve işçilerin maaşlarını yerinde ödüyorduk. Ben maaşımı göndermemelerini, orada birikmesini ve en son hesaplaşmaya geldiğimde alacağımı söylemişim. İşte böyle bir okul tadilatları macerasından sonra ise aynen şöyle oldu;

Ofisten içeriye girdim ve Han`dan ilk aldığım yanıt;

“Battım ağabey ben. Paramı ödeyemeyeceğim.”

Okul tadilatlarından gelen parayı, sıkışık durumda olan diğer firmasına aktarmış, onu da bunu da batırmıştı. Bu kadar eziyet çektikten sonra, aslında beş fitten uçup, kafa atmak gelmedi değil içimden.

“Ama söz veriyorum en kısa zamanda ödeyeceğim.”

Kısa zamanın süresini bilemiyorum. Bana göre altı yıl gibi uzun bir süre geçmiş olmasına rağmen, sanırım ona göre altmış yıl gibi kısa bir sürede ödeyecek.

Peki, paramı alamıyorum diye, kavgalar edip, sinirlenip kendime zarar mı vereyim? Ben o zararın bir kısmını yukarıda yazdığım çalışma şekliyle vermişim zaten. Tabi ki belli sınırlar içinde paramı alabilmek için mücadelemi ediyorum. Ama o sınırları aşarsam biliyorum ki o alacağım para, sağlığıma vereceği zararı onarmayacak. Siz neler yapıyorsunuz? Hakkınızı alabilmek için sınırlarınız dâhilinde mi mücadelenizi veriyorsunuz? Yoksa sınırlarınızı aşip kendinize geri dönüşü olmayacak zararlar mı veriyorsunuz?

KEÇİ SÜTÜ

Rahatsızlığınıza iyi gelen ya da iyi geldiğine inanılan birçok şey vardır. Ben gene kendimizden örnek vereceğim. Diğer rahatsızlıklarda adı geçenlerden çok, kendi rahatsızlığımla ilgili olanlar aklımda kalıyor neticede.

MS için iyi geldiği söylenen ürünlerden birisi de keçi sütü deniyor. Ben keçi bulamadığımdan bunu hiç denemedim. Bulsam kesin denerdim ama. Ne de olsa süt tüketiyorum. Ne zararı olabilir ki? Denemedim ama bununla ilgili bir anım var ki; bana en eğlenceli gelenlerinden bir tanesiydi.

Afyon`da yaşayan bir arkadaşım var. İsmi Ali Abbas Yalman. Geç tanışmamıza rağmen bana göre samimiyetimiz yıllardır birbirimizi tanıyormuşuz gibi gelişti. Hayatımda tanıdığım en iyi niyetli ve en temiz insanlardan birisi. Birkaç yıl önce gazetede okuduğu bir haberden dolayı Antalya`ya geldiğinde bana ısrarla keçi sütü içmemi, okuduğu haberlerden birisinde sanırım İngiltere`de MS hastası bir kadının sürekli keçi sütü içerek iyileştiğinden bahsetti. Deneyeceğim konusunda da benden söz alınca, konu üzerinde daha fazla konuşmadı. Ben de gerçekten taze keçi sütü alabileceğim bir yerler aradım ama bulamayınca da daha sonra unuttum. Aradan bir süre daha geçmiş, Ali Afyon`a geri dönmüştü. Biz de normal yaşantımıza geri dönmüştük. Aradan geçen uzunca süre bana keçi sütünü unutturmuştu ama, sanırım Ali her keçi gördüğünde beni hatırlıyor olsa gerek ki, o unutmamıştı. Antalya`ya tekrar geldiğinde Cüneyt`in evinde ilk karşılaşmamızda hemen konuya girdi.

“Hakan; keçi sütünü ne yaptın?”

“Hangi keçi sütünü Ali?”

“Geçen geldiğimde sana bahsettim ya, keçi sütü MS`e iyi geliyormuş diye.”

“Haaa... Keçi bulamadım Ali ya.”

“Antalya`da keçi olmaz mı? Sen de yalan söylüyorsun bari destekli söyle.”

“Yok Ali, gerçekten ilk önceleri araştırdım ama gerçekten bulamadım. Bazı marketlerde satılıyor ama sen taze dedin ya. Orada satılanlar UHT. O yüzden hiç denemedim.”

“Ben şimdi nasıl buluyorum gör şimdi.”

“Boş ver Ali, muhabbet ediyoruz şimdi.”

“Yok ağabey, ben bulurum şimdi. Kalk sen bilgisayarın önünden.”

Kalktım ve ona yer verdim. Hemen bilgisayarın başına oturdu ve yüce Google`dan keçi sütü aramaya başladı. O sayfadan bu sayfaya, bu sayfadan öbür sayfaya geçerken biz de Anadolu`da yetişen keçi türlerini, hangisinin ne kadar süt verdiğini Ali`nin yüksek sesle okuduğu sayfalardan öğrenmiş olduk. En sonunda bir keçi çiftliğinin web sayfasına ulaştı. Ama aslında ufak bir sorun vardı; çiftlik Balıkesir`deydi. Bizim bütün ikazlarımıza rağmen O vazgeçmedi ve çiftliği aradı. Üstelik günlerden de pazardı.

“İyi günler, keçi çiftliği mi?” Telefonla konuşuyordu ama bizim de duyabilmemiz için hoparlörünü de açmıştı.

“Evet buyurun”

“Yetkili birisiyle görüşebilir miyim?”

“Bugün Pazar olduğundan çiftliğin sahibi yok. Ben yardımcı olabilir miyim?”

“Biz keçi sütü almayı düşünüyoruz. Süt satışı yapıyor musunuz?”

Yazık, adamcağız da oralarda bir yerden mandıra arıyor sandı galiba ki;

“Tabi efendim, birçok firmaya süt satışımız var.”

“İyi ya. Biz de almak istiyoruz. Antalya`ya gönderir misiniz?”

“Biz bu bölgeyle çalışıyoruz ama patrona bir sorayım. ”

“Siz konuşun, bize haber verin. Ciddi alıcıyız”

“Ne kadar ihtiyacınız var?”

“Benim bir MS hastası arkadaşım var da o içecek. Günde bir bardak içse, biz de haftalık alsak, haftada bir buçuk, iki litre alırız.”

“Yok beyefendi, biz toptan satıyoruz. O kadar

gönderemeyiz.”

“İyi o zaman keçi alsak?”

Bu arada ben de Ali`nin karşısında çırpınıyorum;

“Ali keçiyi nerede besleyeceğim? Boş ver, uğraşma.”

Apartmanda kalıyordum ve keçiyi besleyecek bir yerim yoktu. Bahçeye bağlasam zaten sabaha bulamazdım, kesin çalarlardı. Odalardan birisini ona da veremezdim. Zaten ev arkadaşı da istemiyordum. Telefonun karşısındaki adamcağız Ali`ye cevap verdi;

“Kaç tane?”

“Bir tane lazım bize.”

“Bizim keçi satışımız da toptan beyefendi.”

“Boş ver o zaman. Ben hallederim.”

Aslında benim korkum da oydu. Ali`nin halletmesi. Bana döndü ve;

“Ben hallederim birader. Afyon`dan arabayla gelirken bagaja atarım, getiririm. Yolda bir sürü keçi var.”

Hala bir sabah Ali`nin boynuzundan bir keçiyi tutmuş, yanında da jandarmayla kapımı çalarak uyandırmasından korkuyorum. Bunu da denemek lazım. Bir faydası olursa nasıl olsa her ilde MS hastası olduğundan, bir araya gelerek bir keçi alıp onun sütünü içebilirler.

MORALİNİZİ YÜKSEK TUTUN

Sadece bizim rahatsızlığımızda değil, tüm rahatsızlıklarda hatta hiçbir rahatsızlığı olmayanlarda bile en önemlisi bana göre moraldir.

Çevremdeki kişiler içerisinde buna en iyi örnek sanırım babam. İlk önce KOAH hastalığına yakalandı. İlk olduğundan sanırım; sanki "dünya başına yıkılmış" gibiydi. Kendisini toparlaması uzun sürmedi. Ailemizin kadrolu destekçisi annemin ısrarlarıyla şehir merkezinden, bir zamanlar ormanlık bir bölge olan Belek bölgesinde yaşamaya karar vermek zorunda kaldı. Sanırım burada kendisini daha rahat hissettiğini de görünce neredeyse hiç Şehir merkezine gelmemeye başladı. Hatta benim yanıma geldiklerinde bile, bir bahane uydurup, Beleğe geri dönüyordu. Tam rahatladı derken; rutin kontrollerinden birinde akciğer kanseri olduğu anlaşıldı. Babam akciğer kanseri olmuştu. Üstelik kitle kibrit kutusu büyüklüğündeydi, aort damarına ve kalbe temas ediyordu. MS hastası olduğum için, en son haber alan gene ben olmuşum. Güya moral vermek için kendisiyle konuşmak istedim;

“Baba, bunun da üstesinden geleceğimize inanıyorum. Bir süre başımız ağrıyacak ama sonuçta kazanan biz olacağız...” gibi şeyler söyleyerek kendimce moralini yükseltmeye çalışıyordum. Babamın yaklaşımı ise aynen şu kelimelerle oldu;

“Ne diyorsun oğlum sen? Dünyaya kazık çakan mı var? Bir sebeple bütün canlılar ölüyor zamanı geldiğinde. Biz de mücadelemizi ederiz. Kazanırsak kazanırız. Olmadı, yapacak bir şey yok.”

Gerçektende elinden geldiğince mücadelesini verdi. İnandı, inat etti, doktorunu dinledi, yılmadı ve kazandı. Üstelik ameliyat bile olmadı. Ameliyat masasına yatırıldı; gerek kitlenin bulunduğu yerden dolayı ameliyatı yapacak olan hekimin cesaret edememesinden, gerekse ileri derecede astıma çevrilen KOAH hastalığından dolayı anesteziyenin cesaret edememesi nedeniyle masadan geri getirildi. Kemoterapi ve

radoterapi ile üstesinden geldi. Verdiği bir savaştan daha galip çıkmıştı.

Kemoterapi alırken dökülen saçlarının ve kaşlarının verdiği üzüntüyü ise aynı sitede oturan iki komşumuz; Ahmet ağabey ve Kadir ağabeyin saçlarını kazıtması ile atlatmıştı. Babamın karşısına oturup, tek cümle ettiler;

“Ne olmuş yani? Bizim de saçlarımız yok işte.”

Ben neden mi kazıtmadım? Bir arkadaşımın bu konuyu konuştuğumuzda; aynı ortamda bulunduğumuzdan kesinlikle yapmamam gerektiğini, beni her gördüğünde rahatsızlığını hatırlayacağını söylediği için.

Aradan bir süre daha geçti ve inanmayacaksınız ama bu seferde babam kalp krizi geçirdi. Yapılan anjiyoda ise tam yedi damarın tıkalı olduğu görüldü. Peki ne oldu? Gerçek bir hayat arkadaşının nasıl olması gerektiğini bir kere daha ispat eden annem başta olmak üzere tüm aile fertleri ve köpeğimiz Blacky'nin verdiği moral ile bunun da üstesinden gelmeyi bildi. Zaten Blacky de köpek sayılmazdı. O da aileden birisi gibiydi. Sadece konuşmayı bilmiyordu. Onunla ilgili sayısız anım olmasına rağmen, beni her zaman sitenin girişinde karşılayıp, boyu yetişmediği için benden önce eve doğru geri koşup, kapı girişindeki 7-8 basamak merdiveni çıkararak, ben eve geldiğimde aynı boyda olmamızı sağlayan Blacky ile ilgili sadece iki anımı anlatmak istiyorum.

Blacky ufak, tefek, hani şu limuzin ya da sosis köpek diye bilinen dachshund cinsi bir köpek. Felaket derecede şirin, bir o kadar da zeki bir köpekti. Ayçekirdeğini, fındık ve bademi çok severdi, orta şekerli Türk kahvesi de olmazsa olmazlarındandı.

Aslında bizim değildi Blacky. Komşumuzun köpeği idi. Gide gele kendini zorla bizim köpeğimiz yapmıştı. Biz de artık kabullenmek zorunda kalmıştık. Bahçedeki kulübesinde kalıyordu. Kendi battanisi, havlusu, hatta termoforu bile vardı. Üzerini kendisi örtebiliyordu ama termofora sıcak su gerektiğinde annemin yardım etmesi gerekiyordu. Battanisi ya da havlusu kirlendiğinde ise yuvasından dışarı, kapının önüne bırakıyordu.

Bir gün Belek'e ailemin yanına gittim. Gece de orada kalacaktım. Kış günüydü ve hava da soğuktu. Sobayı yakmışlardı ve nostaljik takılıyorduk. Çayımızı demlemiş, sobanın üzerinde kestanelerimizi kavurmuş televizyon seyrediyorduk. Kapı çalmaya başladı. Saat de geç olduğundan annemle babama baktım. Acaba birini mi bekliyorlar diye. Onlar ise hiç istiflerini bozmadan televizyon seyretelemeye devam ediyorlardı. Kalktım, kapıyı açtım. Yirmi - yirmi beş santim yüksekliğindeki Blacky kapı açıldığında zıplaya zıplaya yürüyerek içeri girdi ve sobanın karşısında duran kendisine ait havlunun üzerine uzandı. Annemle babama gayet doğal gelen bu manzara beni şaşırtmıştı. Ne var bunda hayvan üşümüş, içeri girmiş, sobanın karşısına uzanmış demeyin. O kapıyı nasıl insan gibi çaldı peki? Annem ve babama sorduğumda onlar açıklamasını yaptılar;

“Canı sıkıldığında ya da üşüdüğünde kapıya gelip, poposunu dönüyor ve kuyruğunu sallayarak kapıya vuruyor.”

O akşam annem, babam, ben ve artık benim birader olan Blacky televizyon seyrettik, kestane yedik, çay içtik. Blacky çayı sevmediği için o çay içmedi. Gecenin sonunda ise tekrar kapıya gitti, döndü bize baktı, kapıyı açınca da kulübesine gitti. Annemde termoforuna sıcak su koydu, yuvasına yerleştirdikten sonra, kulübesinin kapısında bekleyen şehzadem içeri girdi, üzerini kendisi örttü ve yattı.

Annem kendisi ile bu kadar ilgilenmesine rağmen, en çok kavga ettiği kişi de nazımın geçtiğini bildiği annemdi. Katarakt ameliyatı olacağı için birkaç gün bende kalmak üzere hazırlıklarımı tamamlamış, arabaya eşyalarını koyuyordu annem. Artık son birkaç parça eşyayı da arabanın içine koymak için ben almıştım. Tam kapıyı açtığımda; gideceğimizi anlayan ve orada kalmamak için fırsat kollayan Blacky yıldırım gibi arabadan içeri daldı ve her zamanki yeri olan arka camın önüne uzandı. Halbuki onu komşularımıza emanet edip gitmeyi düşünüyorduk. Apartman dairesinde ona bakamazdık ki. Buradaki komşularımız rahatsız olabilirlerdi. Bu yüzden onu indirmem gerekiyordu ama ne kadar uğraşsam da

indirememiştim. Annem geldiğinde durumu ona anlattım. İndirmesini istedim;

“Blacky oğlum hadi in aşağıya”

“.....” hiç istifini bozmadı.

“Hadi ama oğlum, ağabeyinin evi senin için müsait değil”

“Anne; ağabeyi ben mi oluyorum?”

“Aman! Tamam Hakan. Bir de sen çıkma şimdi.”

Annemle, kardeşim hakkındaki bu konuşma geçerken aramızda, onun hiç umurunda değildi. En sonunda annem sesini de yükselterek onu kucaklayıp almak için hamlede bulundu.

“Gel bakayım buraya, iyice şımarydın sen artık.” Bu sefer Blacky cevap verdi;

“HIRRRRR, HAV.” Annem de mağlubiyeti kabul etti. Bana dönerek;

“O da gelecekmiş.” Bu durumda benim de kabullenmem gerekiyordu. Yola çıktık. Babam ön koltukta, annem arka koltukta, bizim birader de arka camın önünde bu sefer oturarak yola devam ediyorduk. Dikiz aynasından baktığımda hem annemi hem de biraderi görebiliyordum. Birader gözünü ayırmadan oturduğu yerden ve ön camdan yolu izliyor, annem ise gönlünü alabilmek için onunla konuşmaya çalışıyordu;

“Blacky oğluşum, kızdın mı sen bana?” cevap bile vermedi. Kafasını aksi yöne çevirdi.

“Aman iyi be, küersen küs. İyice zıvanadan çıktın zaten sen.” Belek`e dönesiye kadar anneme küstü ya yaratık. İşte bu hayvancağız babamın rahatsızlığı boyunca moralini yüksek tutmaktaki en büyük yardımcısı oldu. Sanki biliyormuş gibi neredeyse tüm sevgisini babama aktıttı. Ben de ilk kez babamın bir hayvanla bu kadar samimi olduğunu gördüm.

Şimdi gelelim babamın kalp krizine. Tıbbi müdahale, tüm aile fertlerinin ona vermiş olduğu moral ve doğal olarak da yaşadığı konum babamın bunu da atlatmasını sağladı.

Hep MS için moral çok önemli derler. Sadece MS için değil, bütün rahatsızlıklar için moralin iyileştirici bir faktör olduğuna inanıyorum. O yüzden moralimizi sürekli üst seviyelerde tutarsak hem sağlık konusunda hem de iş

konusunda başarıya ulaşılabilceğine inanıyorum. Okudunuz mu hasta yakınları?

Şimdi biraz düşünün bakalım, yukarıda okuduklarınızı yaşamış olan kaç kişi tanıyorunuz? O tanıdıklarınızın kaçının mücadelesi zaferle sonuçlandı? Zafere ulaşamayanların eksik yaptığı şey neredeydi? Bazılarınızın sesleri ulaşıyor.

“Canım senin babanın da destek olabilecek kişiler varmış etrafında.”

Destek olacak kişileri olmayanların neden böyle bir sevgiye sahip olmadıklarını düşünün şimdide. İlk kitabımda bahsetmişim;

“İnsanlarla dertleşmek başka, dertlerinizle bunaltmak başka” diye.

Neden çevrenizdeki insanları dertlerinizle, aksiliklerinizle, abartılarınızla, problemlerinizle uzaklaştırıyorsunuz ki? Siz hiç ihtiyaç duyduklarında onların yanında oldunuz mu ki; şu anda onların da yanınızda olmasını bekliyorsunuz? Unutmayın; bir gün onlara ihtiyacınız olacak. Ne ekerseniz onu biçersiniz.

Bir de gerçekleşme ihtimalinin çok düşük olduğu şeyler istiyoruz zaman zaman. Gerçekleşmeyince de kararlar bağıyoruz. Olma ihtimali düşük olan şeyler yerine, ikame edebileceğimiz ve olma ihtimali daha yüksek beklentileriniz olsun. Belki sizin gözünüzdeki değeri daha düşük olacaktır ama başarmanın verdiği haz yeni adımlar atmanızı sağlayacak ve daha başarılı ve sağlıklı olmanızı sağlayacaktır. Sağlık ne alaka demeyin hemen. O hedefe ulaşamadığınızda yaşayacağınız sinir ve stres bir yerden patlak verecek ve dolayısıyla da durduk yere bir de sağlık sorunları yaşayacaksınız. Hırslarınızın sizi yenmesine izin vermeyin. Kontrol hep sizde olsun ve hırslarınızı siz yenin.

Aslında ben burada biraz daha konuyu babama çekmek istiyorum. Gerçekten herkesin örnek alacağı şeyler yaşamış birisi. Her baba oğul arasında yaşanan sürtüşmeler ikimizin arasında da yaşanıyor. Buna ister kuşak çatışması deyin, ister inatlaşma. Ama gördüm ki tartışma konularımızın neredeyse yüzde sekseninde o haklı çıktı. Bu da demek oluyor ki; tecrübe

edilmiş olan şeyleri tekrar tecrübe ederek zaman kaybetmemek gerekiyor.

KONSANTRASYON

İster sağlıklı olsun, isterse rahatsızlığı olsun; çoğu kimsenin en çok şikayet ettiği konudur konsantrasyon bozukluğu. Dikkatimi toplayamıyorum deriz ve böylece kendimizi savunmuş olduğumuzu düşünürüz. Aslında bir işe başlamadan önce en fazla birkaç dakikamızı ayırarak o işe odaklanırsak neticesinde zarar görmez, savunma yapmak zorunda kalmayız. Hatta zarar görmeyi bırakın yaptığımız her neyse başarılı da olabiliriz.

Ya konsantre olmazsak? Başımıza neler gelebileceğini düşündünüz mü hiç? Sıradan bir işi örnek verelim:

Minibüse binip bir yerden bir yere gitmek. Olay ne kadar kolay değil mi? Elinizi kaldırırsınız, minibüs durur, binersiniz, ineceğiniz yere gelince de söylersiniz, minibüs gene durur ve inersiniz. Hepsi bu. Bu kadar kolay bir eylemde bile konsantrasyon ne kadar önemli aslında.

Ablam ve eniştemin nişan dönemlerinde annem gene başrole yerleşti. Bütün hazırlıklar üst üste gelince annem her sabah bir yetmişliği içmiş gibi güne başlıyordu. Gene böyle başlayan soğuk, karlı bir Ankara gününde o zamanlar oturduğumuz Ankara'nın Dikmen semtinden, Kızılaya gitmek için dışarı çıkan annem yolun kenarında dolmuşu beklemeye başlamış. Dışarısı felaket derecede soğuk. Ankara'da yaşamış olanlar bilir. Sıcacık minibüsün içinde otururken, durağa geldiğinde binecek olanlar için kapı açıldığında içeri giren soğukun nasıl da titrettiğini.

Minibüs gelirken annem de tüm diğer insanların yaptığı gibi elini kaldırarak durması için minibüse işaret etmiş. Buraya kadar her şey kusursuz gidiyor. Ama kafada koca bir tilki sürüsü olunca ve bu tilkilerin de kuyruklarının birbirine değmeden gezmesinin sağlanması gerekince iş değişiyor. Minibüs durmuş ve kapısını açmış. Eve girdiğini sanan annem ayakkabılarını çıkartmaya çalışınca muhabbetler başlıyor. Soğuktan üşüyen yolcular söylenirken, şoför de anneme;

“Yenge girsene”

“Çıkmıyor” Şoför dönüp anneme bakmış. Ayakkabılarını çıkartmaya çalıştığını görünce;

“Gir yenge, ayakkabılarla gir. Akşam yıkıyoruz içini.”
Ayılan annem özür dileyip araca binmiş.

Bu olayı annem anlattığında;

“Ay rezil oldum el âleme” dedi.

Aslında rezillik o ayakkabılar çıksaydı Kızılay`da olacaktı. Kar buz içindeki sokaklarda ayakkabısını giymeyi unuttuğu için yalın ayak gezdiği sanılan, makyajlı, saçları yapılı ayakkabısız ama şık bir bayan...

Bir işi yaparken başka bir iş düşünmezsek ve yapacağımız işleri bir sıraya koyarak yapar, birini bitirmeden diğerine başlamazsak doğal olarak konsantrasyon bozukluğu diye bir şeyimiz de olmaz.

Markete ekmek almaya gidip, ekmek dışında ne var ne yok alan biz değil miyiz? Unutkanlık herkesin başına gelebilir. Tedbirini ise herkes alabilir. Atalarımızın da başına gelmiş ki, hemen bir söz uydurmuşlar;

“Söz uçar, yazı kalır.”

Unutabileceğinizi düşündüğünüz şeyleri yazın. Yapacaklarınız için bir liste yapın.

“Liste yapmayı unutuyorum ama.”

“Yok ona unutkanlık değil, üşengeçlik denir.”

Yaptığınız işi önemsemediğinizde de ayrı bir sorun oluyor. Ya yanlış yapıyorsunuz ya da yapmayı unutuyorsunuz. Burada da yanlış yapmaya bir örnek vereceğim;

Henüz bu rahatsızlığa yakalanmamıştım. Şimdi bayanların en sinir olduğu anılarımdan birini anlatacağım. Askerlik anısı.

Tabur nöbetçi amiri olarak nöbet tutacaktım gece. Hem rahat hem de azıcık eziyetli ve sorumluluğu ağır bir nöbettir. Geceleri de, tabur sınırları içerisinde nöbetçi askerleri kontrol etmek için devriye atmanız gerekiyor. Burada kitabı okuyan bayanlara ve henüz askerliğini yapmamış olanlara kısa bir açıklama yapmam gerekiyor.

Askerde hayati önem taşıyan parola ve işaret dediğimiz,

askeri personelin birbirini tanımasını sağlayan ve her gün güncellenen ufak bir şifreleme vardır. Nöbetçi ile nöbet yerine yaklaşan kişi arasındaki diyalog şu şekilde olur;

Nöbetçi (silahını doğrultarak):

“DUR !!!” yaklaşan kişi nöbetçinin talimatına uymak zorundadır. Yoksa nöbetçi kendisini vurma yetkisini kullanır. Yaklaşan kişi durur.

“Eller havada yaklaş” yaklaşan kişiyi başka kimsenin duymaması gerektiği kadar ve fısıltıyla birbirlerini duyabilecekleri kadar yaklaştırır. Tekrar;

“Dur!!” Daha sonra fısıltıyla o gün yayınlanmış olan parolayı söyler ve karşısındakinin de fısıltıyla işareti söylemesini bekler. Yanlış söylenirse başka yollar var. Onları söyleyerek dost mu düşman mı buna karar verir.

İşte nöbet tuttuğum o gece işareti hatırlamıyorum ama parolayı ömrüm boyunca unutmam. Parola; "ampuldü". Nöbetçi asker beni durdurdu, ellerim havada yaklaştırdı ve parolayı söylediğini sanarak fısıltıyla;

“Lamba” dedi. Bendeki refleks farklı oldu. Kendimi kontrol edemeyerek o zamanlar en çok kullandığım ve bana göre mal anlamında kullandığım kelimeyi gayr-i ihtiyari bağırarak söyledim;

“AMPUL...” Askerden cevap geldi;

“YANLIŞ, YERE YAT” İstersen yatma adam kurma kolunu çekerek mermiyi G3 ünün ağzına çoktan verdi. Yattığım yerden adama işareti söyleyerek, o gün tugayda, o askerinde bilebileceği olayları söyleyerek "dost" olduğumu kendisine anlattıktan ve Jeep in şoförünün de yardımlarıyla vurulmaktan kurtulup ayağa kalktıktan sonra kendisine parolanın LAMBA değil, AMPUL olduğunu o gün yayınlanan parola işaret kâğıdını da göstererek ikna ettikten ve ya ikna ettiğimi sandıktan sonra aldığım cevap;

“Komutanım ne fark eder, ha lamba ha ampul...”

Oradan ayrılıp ikinci kulübeye gittiğimizde ise nöbetçi;

“DUR!!!” Durduk. Ben askerin beni ellerim havada yaklaşmam için komut vereceğini sanırken, asker o kısmı atladi

ve fısıltıyla söylemesi gereken parolayı O da yanlış ve üstelik bağırarak, neredeyse dışarıdakilerin de duyabileceği şekilde söyledi;

“LAMBAAAA...”

Çenemizi tutamıyoruz ya, benden gene refleks;“OHAAA”

“YANLIŞ, YAT” Bu sefer kurma kolunun sesi gelmediğinden komuta uymayarak (Allahtan daha önce tüfikle oynayıp da mermiyi ağzına vermemiş, yoksa muhtemelen bu kitabı değil, ruhuma Fatiha okuyor olurdunuz.)

“Hadi lan” Dedim, yanına giderek nöbette neler yapması gerektiğini, nasıl davranacağını anlattım. Ona da parolanın LAMBA değil, AMPUL olduğunu söyleyip tabura döndüğümde devriye onbaşıya nöbetçilere yanlış parola verdiğini, düzeltmesini söyledim.

Ertesi gün tank garajında verdiğimiz istirahatta subay astsubay arkadaşlara bunu anlattığımda, kulakları çınlasın Veis Astsubay;

“O da bir şey mi” dedi ve başından geçen olayı anlattı;

Mesai bitmiş, servise binmiş ve eve gideceği sırada, servis de hareket ettikten sonra garajda bir şey unuttuğunun farkına varmış ve o kadar yolu dolaşmaktansa servisten indikten sonra tel örgülerden geçirim düşüncesi ile nöbetçinin olduğu yere doğru yürümüş. Alacakaranlıkta tam karşıdan karşıya geçerken, nöbetçi askerin tel örgüleri ayağının yardımıyla ayırarak sivil giyimli birisine tel örgülerden geçmesi için yardım ettiğini görmüş. Karşıya geçtikten sonra tam nöbetçiye yaklaşmış, nöbetçi bağırması;

“DUUUR!” Mecbur durmuş,

“ELLER HAVADA YAKLAŞ” yaklaşmış.

Yaklaştıktan sonra da derdini anlatmaya çalışmış. Asker ise hiç dinlemiyormuş bile. Fısıltıyla parolayı söyledikten sonra, işareti alamayınca bizim Veis Astsubayı yatırmış yere. O da daha önce benim yaptığım gibi Tugayda askerin de bilebileceği şeyleri söyleyerek kurtulduktan sonra askerin yanına giderek;

“Abisi deli misin sen? Tamam bana karşı görevini yaptın ama az önce sivilin birine bırak parola işareti sormayı, adam tel

örgülerden geçsin diye birde yardım ettin.” Mehmetçiğin cevabı pratikte doğruymuş;

“Ama komutanım sivil parola işareti nereden bilsin?”

İşte yaptığımız işi ciddiye almazsak aslında komik ama bir o kadar da hayati önem taşıyan hataların yapılması muhtemel hatta kaçınılmaz oluyor.

Biliyorum artık pek inanırlılığı kalmıyor ama bu bahsettiklerimin hepsi gerçekten yaşanmış olan olaylar ve nedendir bilmiyorum, benim başıma geliyor. O an sinirlenebiliyorum. Sonradan kitabıma konu çıkıyor işte. Birkaç gün önce yaşadığım başka bir olay da yaptığımız işe dikkatinizi vermemekle ilgili.

Yeni komşum Erdem'le beraber notere ihtarname çekmeye gittik. Bir alacağımı tahsil edemememle ilgili olarak danıştığım avukat Erdemin eşi, Nazlının teyzesi. Noterden ihtarname çekmemi ve daha sonra kendisinin yasal süreci takip edebileceğini söylemişti. Biz de ertesi gün Erdem'le noterin yolunu tuttuk. Daha hesaplı olur düşüncesi ile internetten indirdiğim ihtarname örneklerini kendime uyarladım, çıktılarını aldım ve noterde bankonun arkasındaki görevli memura durumu da izah ederek uzattım. Arkasından da sordum tabii ki;

“Doğru yazmış mıyım?”

Adam inceledi ve;

“Tamam, olmuş işte. Biz de aynısını yazıyoruz.”

“Daha hesaplı olur diye bütün gece bununla uğraştım.”

“Yook fiyat olarak fark etmiyor ki.” Yani boşu boşuna uykumdan olmuşum. Gerçi bununla uğraşmadan önce gene internetten noter fiyat listesine bakmıştım ama en yüksek zekaya sahip olan insan bile, bu listeden hiçbir şey anlamaz. İşlemlerimizi yaptırdıktan sonra vezneye yönlendirildik. Ödemeye sıra geldi. Veznedeki memur;

“Acil mi normal mi olsun?”

“Fark ne?”

“Acil isterseniz 8 Lira fark eder.” Bir an önce gitsin. Adam itiraz edecekse etsin, ödeyecekse ödesin. 6 aya yakın beklemiştim zaten.

“Acil olsun o zaman.”

Makbuzumu kesti ve;

“Borcunuz 80 TL” Ödememi yaptım ve eve döndüm.

Diğer günler artık alacaklı olduğum kişiden sinirli bir ses tonuyla açacağı telefonu beklemeye başladım. Cevaplarımı da kafamda hazırlamıştım zaten. Ama aradan üç gün geçmesine rağmen bizim acil posta ulaşmamış olacak ki, ne telefon açan, ne e-posta atan ne de posta güvercini gönderen vardı. Kapım çaldı. Öyle romanlarda yazdığı gibi iki defa çalmamasına rağmen gelen postacıydı. Açtım kapıyı ve aşık olduğum renklerden dikilmiş olan üniformasıyla bana;

“Hakan Algan siz misiniz?” diye sordu.

“Evet buyurun”

“Size bir posta var” dedi, postayı aldığıma dair benden imza aldı ve gitti.

Baktım posta benim ihtarname gönderdiğim kişiden geliyordu. Açtım baktım ve benim üç gün önce noterden çektiğim ihtarnameydi. Adamlar zarfı yazarken alıcıyla göndericiyi ters yazmışlar ve ben kendime ihtarname çekmişim. Borcumu kendime ödemem için. Böylece tarihte kendi kendine ihtarname çeken ilk insan olarak da literatüre girmiş oldum. Noteri aradım;

“Efendim”

“İyi günler, bilmem kaçınıcı noter mi?”

“Evet buyurun”

“Ben birkaç gün önce noteriniz kanalıyla ihtarname çekmiştim ama bana geldi bu.”

“Numarası kaç beyefendi?”

“..... Numaralı evrak”

“Bir saniye” dedi ve bana fırça atar bir ses tonuyla;

“İstanbul’a gitmesi gerekiyor bunun beyefendi” dedi.

“Ben de onun için aradım zaten. Üç gün önce geldiğimizde bayağı bildiğiniz noter gibi bir yerdı orası, hiç mizah dergisi basım evine benzemiyordu.”

“Tamam beyefendi. Bugün hemen hallediyoruz.”

Fark ödeyerek ACİL olarak gönderdiğim ihtarname bir

haftada alıcısına ulaşmış oldu. Neden? Orada çalışanlardan birisinin yaptığı işe yeterli dikkati ve ciddiyeti vermemesinden dolayı.

Eğer unutuyorum diyorsanız, ajanda kullanın. Turizmde çalıştığım dönemde benim en iyi yardımcımdı ajanda. Üstelik işten ayrılıp da askere gideceğim zaman iş yerine bıraktığım ajanda sayesinde hiç kimse beni;

“Şu işi ne yaptın, şuraya ne teklif verdin?” gibi sorular sormak için aramadı. Arasalar bile zaten aklımda kalmıyordu. Ajandamdan gün be gün görebiliyorlardı. Her yılbaşı vazgeçilmez eşantiyon malzemesi olan ajandaları müsvette kâğıt ya da defter olarak kullanmayın. Amacında kullanın.

HAVAN BATSIN

Bu arada havaların bizleri nasıl etkilediğinden bahsetmezsek; gönül koyar şu havalar. Hani hava durumu sunucularımızdan birinin bir sloganı vardı;

“Havalar nasıl olursa olsun, sizin havanız yerinde olsun” diye. Hatırlamışsınızdır. MS hastaları için imkânsız bir slogandır bu aslında. Diğer MS hastalarında nasıl? Bilmiyorum. Bendeki durumu gözlemlemeye çalışmama rağmen tam olarak da çözebilmiş değilim. Gene de şunu çok net söyleyebilirim ki;

“Olmuyor işte öyle. Havalar nasıl olursa olsun MS hastalarının havası yerinde olmuyor.”

Bu yüzden de randevularımı verirken genelde; akşam görüşürüz, yarın görüşürüz gibi değil, havaya bağlı diyerek vermeye çalışıyorum. Özellikle mevsim geçişlerindeki havaların durumu ciddi anlamda sorunlar yaratıyor bize. Atakların çoğunluğu da bu dönemlerde oluyor diye tahmin ediyorum. Düşünsenize; hiçbir rahatsızlığı olmayanlar bile nasıl etkileniyor havalardan bu dönemlerde. Yalan söyleme. Sen de etkileniyorsun işte. O zaman neden "bahar yorgunluğu" diye bir kavram uydurdun? Bir de MS hastalarını düşünün. Zaten sağlıklı insanlardan daha çabuk yoruluyorlar, baharda ne hale geliyorlar.

Dedim ya ben bile yıllardır MS olmama rağmen, tarif ederken benim iyi hissetmem için havanın nasıl olması gerektiğini anlatamıyorum. Ama ani hava değişiklikleri beni ciddi anlamda etkiliyor. Sabah kalkıyorsunuz günlük güneşlik bir hava, gayet iyi durumdasınız, daha sonra birden hava kapatıyor, nem oranı artıyor ve hadi yağacaksan yağ artık yağmur derken, o bulutlar da dağılıyor ve tekrar güneş açıyor. Böyle oynak havalarda içimden bütün bulutları bir yerlere bağlamak geliyor.

Ya da rüzgârlı havalar. Böyle havalarda etkisi sadece bir tane de değil, iki ayrı etkisi söz konusu. Birincisi zaten denge bozukluğun var ve bir güç seni sağa sola itiyor ve denge daha

da bozuluyor. İkincisi ise tam anlamıyla sersem ediyor. Kafanı bile toparlayamıyorsun birileri ile konuşurken.

Doğa karşısında yapabilecek çok fazla seçeneğiniz yok. Ancak kılık kıyafetinizle ya da bulunduğunuz kapalı ortamdaki tercihlerinizle biraz da olsa iyi hissedebilmenizi sağlayabiliyorsunuz.

Yazları açık renkli kıyafetler, pamuklu kıyafetler, bol kıyafetler biraz daha iyi hissetmenizi sağlayabiliyor. Terleten kıyafetlerden kaçının. Derler ya efil efil diye, o tarzda hissettirebilecek kıyafetleri tercih edin. Kışın da üşütmeyecek ama aynı zamanda da terletmeyecek kıyafetleri tercih edin. Bir iş yaparken acele etmeyin. Bekleyen varsa da beklesin. Acele ettiğinizde dikkat edin; yaptığınız iş daha uzun sürüyor zaten. Hızlı yürüyeyim derken ayağınız sürünmeye başlıyor, parmaklarınız daha bir uyuşuyor ve netice olarak daha uzun süre alıyor yaptığınız iş. Yazları ise klimalı ortamlar oldukça rahatlatıyor. Hem serinlik açısından hem de nem oranı düşük olduğu için. Biz arkadaşlarla yazın genelde AVM lere gitmeyi tercih ediyoruz. Her ne kadar AVM'lere karşı olsam da, klimalı işte namussuz. Orada daha rahat oluyorum. Kendinle çelişiyorsun demeyin. Bir tek kliması olduğu için de bir çok yerin rant uğruna talan edilmesini de isteyemem. Gelecek nesle ve çarşı esnafına ihanet olur böyle bir şey istersem. Birinci kitabımda bahsettiğim Cüneyt'in eşi İdil, doğum yapmadan önce zaman zaman arar, Antalya'daki büyük AVM'lerden birisine gitmeyi, öğle yemeğini de orada yemeyi teklif ederdi. Giderdik de. Bana denizden daha keyifli gelirdi orası. Cennet, cennet. Klimalı olmasının yanı sıra içerisi de hurilerle dolu. Tam anlamıyla cennet.

Kışları ise, çok kalın değil de, üşümeyecek kadar kalın olan kıyafetler tercih ediyorum. Neticede bana soğuk ortamlar, sıcak ortamlardan daha iyi geliyor. Kışları evimde zaman zaman klimayı çalıştırdığımda ise direk olarak sıcak esintinin altına geçmiyorum. Olumsuz etkiliyor işte. Görüşüm değişiyor, dengem bozuluyor vs, vs... Ortamın da çok sıcak olmamasına dikkat ediyorum. Bunlar kapalı ortamlar içindi. Dışarı için ise,

aşırı yağmurlarda dışarıya çıkmamaya çalışıyorum. Hoplayıp, zıplayarak yağmurdan ya da su birikintilerinden kaçamayacağım için, en iyisi böyle mücadelelere girmemek. Dışarıya çıkmak zorunda isem, gideceğim yere arabayla gitmeyi ya da taksi tutarak gitmeyi tercih ediyorum. Hem efor sarf ederek günün geri kalanında dengesiz dengesiz ortalıkta dolaşmıyorum, hem de kuru kalıyorum. Hele karlı olan memleketlerde; arkadaş zaten ayakta zor duruyoruz bir de karın, buzun üzerinde durmaya çalışma cesareti nereden geliyor? Dengesi sıkıntılı olan arkadaşlar; birde ortopedi servislerinde vakit geçirmeyin durduk yerde. Ayrıca karlı havaların terletmesi de çok daha tehlikeli oluyor. Unutmayın, bizlerin vücuduna mikrop girmemesi gerekiyor. Girerse ne oluyormuş? Beynimizin beyinsizliği yüzünden mikropla beraber myelin tabakasını da vücuda zararlı bir şeymiş gibi algılayıp yok etmeye çalışıyormuş. Karlı havalarda terler ve üzerine de kendinizi korumazsanız grip mikrobunu da vücudunuzda misafir etmek zorunda kalırsınız. Misafirin arsızı da hiç çekilmez, bilirsiniz.

Şimdi bu rahatsızlığa yabancı olanların aklına hemen bahar ayları gelir. Hani şu hakkında şiirler yazılan, herkesin en sevdiği aylar. O aylarda rahat ettiğimizi düşünürler. Yok be. Bize o da iyi gelmiyor. Hava sıcaklıklarının ani değişimleri bizi yine rahatsız ediyor. Böyle durumlarda yukarıdaki bahsettiğim yaz ve kış aylarında yaptıklarımı yapmaya çalışıyorum. Yani kendi ortamımı kapalı mekânlarda kendim sağlamaya çalışıyorum.

Çok güzel bir günün başlangıcıydı. Arkadaşlarımla da denize gidecektim. Balkondan baktığımda pırıl pırıl bir hava olduğunu gördüm dışarıda. Benim için sorun Konyaaltı Plajı'na mı, yoksa Lara Plajı'na mı gideyim düşüncesiydi. Konyaaltı Plajı hafif taşlık olduğundan rüzgârlı havalarda dalgalanan deniz temiz kalıyor, Lara Plajı ise, kumlu olduğundan, kumlardan dolayı deniz bulanıyordu. Hava da durgun olduğundan Lara Plajını tercih etmiştim. Hem daha sakindi orası. Arkadaşlarla telefonlaştık ve Lara Plajı'nda karar kıldık.

Hazırlıklarımı tamamladım ve onları beklemeye başladım. Geldiklerinde de aşağıya indim ve arabaya atlayıp plaja gittik. Mesafe kısa olmasına rağmen biz ulaşmaya kadar hava değişmiş, rüzgâr başlamıştı. Arkadaşlar için normal gibi olmasına rağmen ben değişimi iliklerime kadar hissetmeye başlamıştım bile. En sonunda plaja gelmiştik. Arabayı park ettikten sonra plajdaki yerimizi almak için yer bakmaya başladık.

İsteee sorun başlıyordu. Rüzgâr beni sallamaya başlamıştı bile. Zemin de kum olduğundan yürüyebilmek iyice güçleşmişti. Arkadaşlar ise benden birkaç adım ileride yürüyorlardı. Onlar da aslında arabaya binerken beni iyi gördüklerinden, beni bırakmış ve yer bulmaya odaklanmışlardı. Ama artık ayaklarım dolaşmaya başlamıştı ve gene düştüm. Allaktan yer yumuşaktı ve sorun olacak bir durum yoktu ortalıkta. Biraz da patates çuvalı şeklinde düştüğümünden sanırım; orada güneşlenen kadının birinin çığlığı ile korktum;

“Ayyy adam düştü, yardım edin.” Çığlıktan da ürktüğümünden, biraz sert bir şekilde olabileceğini düşündüğüm ama tam olarak da hatırlamadığım bir şekilde cevap verdim;

“Ne bağıryon yenge? Ben hep yapıyorum bunu...” Kadının çığlığını duyan arkadaşlardan birisi geri gelip beni kaldırdı. Kadına da dönüp;

“Sağ olun hanımefendi, çığlığı duyunca üzerinize düştü sandım. Yerde görünce rahatladım.” Ben de ona cevap verdim;

“Ne biçim arkadaşsın sen? Yerde görünce mi mutlu oldun? Belki yeni bir aşk doğacaktı.” Kadın;

“Evliyim ben serseri” Arkadaşa döndüm;

“Bekârların olabileceği bir yerlere götürüp kolumu bırak.”

İşte bu kadar çabuk etkileyebiliyor havalalar bizi.

Demek ki neymiş; bu rahatsızlığın çaresi bulunmasıya kadar ya da uzayda yaşama ortamı sağlanasıya kadar böyle idare edeceğiz. Sizce ilk önce hangisi olur? Çaresi mi bulunur, yoksa uzayda yaşama ortamı mı sağlanır? Hemen karamsarlığa kapılmayın. Az kaldı çaresinin bulunmasına...

HİÇBİR ŞEY İMKÂNSIZ DEĞİL

Neden yapabileceğimiz konusunda kendimizi küçümseriz hep, onu da anlamam. Sağlıklı olanlarımız da öyledir. Şöyle bir geçmişi gözünüzün önüne getirin. En güzel işten sıyrılma ya da kaçma yolu olduğu için mi yoksa özgüven eksikliğinden midir? Bilinmez. Ama toplumumuzdaki en önemli kendimizi şartlandırmadır bu. Rahatsızlığa yakalandığımızda da alışkanlıktan olsa gerek, devam ederiz bu cümlelere.

“Onu yapamıyorum, bunu yapamıyorum.”

“Denedin mi?”

Arkadaşlar denemeden yapamadığınız şeyleri nasıl bilebiliyorsunuz ki?

“Doktor öyle dedi.”

Yanlış işte. Doktor sana öyle demedi.

“YAPAMAYABİLİRSİN” dedi. Bu kelimeyle YAPABİLİRSİN aynı anlama geliyor. O yüzden bakış açınıza bağlı. Değişik rahatsızlıklara sahip bir çok kişi tanıyorum. Hekimler görevlerinin gereği onları da ikaz ediyor;

“Uykusuzluk olabilir, iştahsızlık olabilir, kabızlık olabilir...” Bu cümlelerle aşağıdaki cümleler farklı;

“Uykusuzluk olacak, iştahsızlık olacak, kabızlık olacak...”

İşimize gelen anlamıyla değil, yapılan araştırmalar sonucunda görülen etkilerin neler olabileceğinin bizlere anlatılmış halini anlayalım.

Adama uykusuzluk olabilir diyorlar, mışıl mışıl uyuyor, sırf etrafına ajitasyon yapmak adına sabaha kadar uyumadım diyor. İştahsızlık olabilir diyorlar, bunu duydu ya, herkesten daha iyi ya da herkesin yediği kadar yemesine rağmen hiç iştahım yok diyor.

İçinizde Eşref Armağan`ı tanıyanınız var mı? Yok, tanımayanlarınıza hemen söylemeyeceğim kim olduğunu. Önce en azından Google`a bir sorun bakalım. O`nun çevresi geniştir. Tanıyor. Aslında hiçbir şeyin imkânsız olmadığına en güzel

örneklerden birisidir Eşref Armağan. Hani şu olimpiyatlarda iki bacağı da olmayan ama sağlam insanlarla yarışan atlet gibi. Düşünsenize iki kolunuz da olmadığı halde bilardo oynayabilir misiniz? Çok zor ama onun da bir çözümü vardır. Sadece isteyin ve araştırın. Ampute futbol maçlarında olduğu gibi. İşte, Eşref Armağan da öyle birisi. Sordunuz mu Google'a? Size sormanız için biraz daha süre o zaman. Kesinlikle tanışılması ya da tanınması gereken bir insan. Hem de bizden birisi. Sizi kolayla alıştırmayacağım. Önce siz bir araştırın bakalım kimmiş? O'nu size daha sonra tanıtacağım. İlerleyen satırlarda.

Ben her şeyi yapabiliyorum. Hatta inanmazsınız geçenlerde SURVIVOR'a katıldım. Hani var ya şu ıssız adaya atıp gidiyorlar insanları. O yarışma işte. Olay aynen şu şekilde gelişti.

Derneğimizin Ankara şubesinin kongresi için gittiğim Ankara'da liseden arkadaşım Okan Akgül'ün evinde de bir gece kalacaktım. İki tane oğlu var onun da. Birinin adı Can, diğeri ise Ege. Ege küçük olanı. İkisini de çok severim. Akşam olmuş yemeklerimizi yemiştik. Televizyonun karşısında oturuyor ve Ege'nin en sevdiği programlardan birisi olan Survivor'ı izliyorduk. Adamlar aç, birde yemek vereceğiz size diye kandırıp, sağa sola koşturtuyorlar ki daha bir dökülsünler. Baktım Ege televizyonun içine düşecek, heyecanla izliyor. Hemen bir anlaşma yaptık kendisi ile;

“Ege biz de katılalım mı buna?”

“Nasıl yani?”

“Bayağı işte. Senle ben. Katılalım mı buna?”

“Olur ağabey.”

“Ama ben sadece taktik veririm, sen yaparsın.”

“Tamam ağabey.”

O dakikadan sonra televizyonda gösterilen yarışmalarda ben taktikler verdim, Ege de uyguladı.

Siz ne sandınız ki? Gidip orada iplere falan mı tırmandığımı? Sağlam olsam bile gitmem ki. Ama o yarışmanın yarışmacılara verdiği hazzın en azından yarısını ben de tatmış oldum.

İlk kitabımda özellikle vurgulamak istediğim bir bölüm vardı. Bu bölümde muhakkak bizim de elimizden bir şeyler gelebileceğinden ve bunu gerek sosyalleşebilmek adına, gerekse de maddi gelir sağlayabilmek adına kullanmamız gerektiği idi. Bunun en güzel örneğini bu sene yazın gittiğim Kütahya Yoncalı`da gördüm. Ondan bahsetmeden geçmek istemiyorum. Tekerlekli sandalyede fizik tedavi hastanesinde bir MS hastasıydı. İsmi Soner. Bilirsiniz Kütahya`nın çinisi meşhurdur. Maddi durumunun nasıl olduğunu bilmiyorum ama, hala üretime bir katkıda bulunuyor. Düşüncesi;

“Tekerlekli sandalyedeyim, bana baksınlar değil, bacaklarım zayıflamış olabilir ama ellerim hala iş görüyor” tarzındaydı. Çiniden hediyelik eşyalar yapıp, onları gerek Kütahya`da, gerekse de, o haliyle tatil yörelerimizdeki hediyelik eşyacılar giderek, onlara toptan satıp evine ekmek sağlıyordu. Soner`i hanginiz ayıplayabilir? Hepimiz takdir ederiz, değil mi? O zaman, kalkın, silkelenin ve kendinize gelin. Soner size örnek olsun. Siz de elinizden gelen bir şeyler yapın, satın, ailenize maddi ve manevi katkıda bulunun. Böylece onlara da;

“Daha nefes alıyorum ve yeryüzünde işgal ettiğim yerin hakkını veriyorum.” demiş olursunuz.

Gelelim Eşref ARMAĞAN`a. Hatırlıyor musunuz? Bu bölümün başında O`nu araştırmanızı söylemiştim. Gördünüz mü? Demek ki bazı şeyleri başarabilmek için yürekten istemek lazımmış. Bir şey ancak istenilirse yapılabilir. Aynı; araba kullanmayı öğrenmek istemek gibi. Ya da bisiklete binmeyi istemek gibi. Gene açıklamayacağım kim olduğunu. Sadece ismini internette aratın. O, bu kadar güçlüklerin üstesinden gelirken, kim olduğunu öğrenmek bu kadar da basit olmamalı.

Sizlere bu satırları yazdığım gün 30 Ağustos. Yani büyük taarruzun sonunda kazanılan zaferin bayramı. Koskoca bir imparatorluktan arta kalanlarla, şu anda bu kitabı okuyabilmenizi sağlayan kurtuluş mücadelesinin önemli bir tarihinin yıl dönümü. Onlar da, hayatları pahasına, tüm dünya tarafından imkânsız gibi görünen bir mücadeleyi sonuçlandırdılar. Başka imkânsızlıkları da başardılar;

Çanakkale`de mesela. Ya da İzmir`de. Hatta ülkeyi kurtardıktan sonraki yıllarda. Şu anda okuduğunuz bu kitabı belki Osmanlıca ve eski alfabe ile yazacaktım ve birçok kişi okuyamayacaktı bile. Hâlbuki asıl alfabemiz olan ve temeli Göktürk alfabesine dayanan, kendi harflerimizle okuyup yazarak; daha fazla kişiye ulaşabiliyoruz şu anda. Bunlar da imkânsız gibi görünen şeylerdi. Ama oldu işte. Bizler o imkânsız denilen şeyleri başarabilen insanların torunlarıyız. Bize aslında hiçbir şeyin imkânsız olmadığını öğreten, Atatürk`ün önderliğindeki bütün şehitlerimize sırf bunun için bile olsa bir teşekkür borcumuz yok mu? Bizlere bu güzel coğrafyada özgürce yaşama imkânı sağladıkları, sadece esaret altında olmayan toplumlara farz olan bayram namazlarımızı kılma imkânı sağladıkları için bile olsa; başta ulu önderimiz Gazi Mustafa Kemal ATATÜRK olmak üzere tüm şehitlerimiz dualarımızı hak etmiyorlar mı? Onlar gösterdi bize;

HAYATTA HİÇ BİR ŞEY İMKÂNSIZ DEĞİLDİR...

KEŞKE

Hayatımız boyunca hiç peşimizi bırakmıyor değil mi şu keşkeler. Keşke şu işe girmeseydim, Keşke bunun yerine şunu alsaydım, Keşke başka bir şehre yerleşseydim, Keşke okulda derslerime çalışsaydım v.s, v.s, v.s

Ama olmuş artık. Geçmişe takılıp kalmanın ne anlamı var ki? Bunlar da size acı verip, zamanınızı çalıp önünüze bakmaya engel olmaktan başka ne işe yarıyor? Hadi şöyle olsa bu keşkeler bir dereceye kadar. Ama bunda da diğerlerinde olduğu gibi artık elinizden gelen bir şey yok. Sadece güzel anlarınızı hatırlayıp tebessüm edebiliyorsunuz;

“Keşke çocukluğumuz devam etseydi de, büyümüş olmasaydık.”

Ben de zaman zaman bunu söylerim. Nasıl söylemeyeyim ki? Okullar tatil olduğunda gece yarısına kadar Orbay, Hüseyin, Tefvik, Füsün, Banu, kardeşi Bahar ve daha bir sürü kişi kızılı erkekli hep beraber oyunlar oynardık. Alevin annesi Mualla teyze pek izin vermezdi. Alev'le İlker'in gece sokağa çıkmasına. Eğer antik çağlarda yaşamış olsaydık “Yağ mantısı tanrıçası” olabilecek bir Asiye teyzemiz vardı ki, Allah gani rahmet eylesin. Yaptığı yağ mantılarının tadı hala damağımdadır. Füsünün annesiydi ve yağ mantısını bu kadar güzel yaptığına göre de, doğal olarak Kayseriliydi. Gündüzleri şu anda bir çok çocuğun adını bile duymadığı oyunlar oynardık sokakta. Geceleri ise tabii ki saklambaç.

Ama dediğim gibi artık geçti. Hayat devam ediyor ve bizler hoşumuza gitsin ya da gitmesin yaşlanıp, farklı farklı olaylarla karşılaşılıyor. Hayatı anlamlı kılan da bu değil mi baktığınızda? Olumsuzluklarla karşılaşmasak, güzelliklerin nasıl bir şey olduğunu bilemeyiz ki.

Hani kelebeklere gülüyor, karikatürlerini yapıyoruz ya ömürleri bir gün diye. Onlar için uzun bir zaman olmadığını nereden biliyorsunuz? Başka bir canlıya göre de bizim ömrümüz çok kısa. Aslında öyle değil mi? Hadi geçmişe bir

gidin. On sekiz yaşını hatırlamayanınız var mı? Tabi, daha dün gibi diyorsunuz. Halbuki kaç yıl geçmiş değil mi? Bu kadar kısa olan hayatta neden keşkilerle önümüzü tıkayalım ki? Bırakın artık keşkilerle yaşamayı. Onlar size zarardan başka bir şey sağlamıyor işte. Önemli olan gelecek.

Bir gün annemden emanet aldığım arabasını geri vermek için evden çıktım ve arabaya bindim. Pazar günüydü ve tatil olduğum tek gündü. Elli metre gittim ya da gitmedim. Hemen sokağın başındaki dört yol kavşağında, sol taraftan gelen iki motosikletli gördüm. Doğal olarak yol vermek için durdum. Sağ taraftan gelip benim olduğum sokağa dönecek olan araç, sanırım ve ümit ederim onları görmediği için durmadı. Tam benim olduğum sokağa dönerken motosikletlerden birisine çarptı ve havalandırdı. Havalanan motor benim kullandığım ve anneme ait arabanın üzerine düştü. Sürücüsü de diğer tarafa. Allaktan kaskı vardı ve kask kırıldı. Her zaman olduğu gibi çarpan aracın sürücüsü ve motorun sürücüsü tartışmaya başladılar. Bense şaşkınlıkla olanları izliyordum. Olayda trafik kurallarına uyan ama mağdur olan tek kişi olduğum halde sesimi çıkartmıyordum. Polisi ve ambulansı aradım. Motorun sürücüsünü hastaneye, bizi ise karakola götürdüler. Hiçbir suçum olmadığı halde yaralamalı bir kazaya karıştığım için gözaltına alınmışım. İlk önce hastaneye sevk edildik. Hem suçsuz olduğum içini-, hem de ölüm olmadığı için ortamı da biraz olsun yumuşatabilmek için, ben gene döktürmeye başladım. Adli tıp nöbetçi doktorunun odasına alındıktan sonra doktor muayenesine!!! ilk önce benden başladı;

“Bir şeyiniz var mı?”

“MS im.”

“Efendim?”

“MS hastasıyım ben. Multiple Skleroz”

“Onu sormuyorum. Ağrı, sızı, yara, bere var mı?”

“Yara bere falan yok da, dediğim gibi MS olduğumdan baldırlarımda sürekli bir ağrı var tabi doktor bey”

“Kardeşim kazadan dolayı darbe falan aldın mı? Onu soruyorum sana...”

Baktım abi atarlanıyor artık;
“Yok” dedim.

Buradaki muayenemizin!!! ardından tek izin günümü geçireceğim karakola geri döndük. İfadelerimiz alınıp salınacaktık. En azından bize söylenen oydu. Ama her zamanki gibi gerçekleşen öyle olmadı bu devlet dairesinde de. Bize oturacak bir yer gösterdiler ve hepsi kendi işleri ile uğraşmaya başladı. Üstelik ikram bile yoktu. Ben de oradaki görevli polisleri gözle takibe aldım. Bir yerlerden çay alıp geliyorlardı. Nereden aldıklarını takiplerim sonucunda öğrendim ve hemen çay aldıkları yere gittim. Orada da bir polis vardı ve kapıdan girdiğim andan itibaren beni izlediğini de fark etmiştim. Hemen çayımı doldurup, oradaki polise de afiyet olsun diyerek çıktım ve bana ilk gösterdikleri yerde oturup söylenmeye başladım. Nasıl olsa suçum yoktu ve darp olmadığına dair raporu da almıştım girmeden önce.

“Ne bu kardeşim ya? İfade alıp salacaktınız. Tek izin günümü de burada geçiriyorum.”

Sonra çayımdan yudumlayıp, korkudan titreyen ve asıl suçlu olan gencin yanında;

“İşimiz var gücümüz var. Sizi beklemek zorunda mıyım ben? Keşke 5 dakika önce veya sonra çıksaydım da bu rezilliği yaşamasaydım.”

Çay aldığım yerdeki polis de beni izliyormuş. Daha sonra dayanamadı ve cevap verdi;

“Sen serçenin şoförü müsün?”

“Evet”

“Belli. Rahatsın. Bir yere mi gidecektin?”

“Evet. Araba annemin. Beleşe götürüp ona teslim edecektim.”

“Belki de gidemeyecektin. Kamyonun birinin altında kalacaktın. Her işte bir hayır vardır de, yerine otur.”

Doğru söylüyordu. Bu kaza olmasaydı, belki de bu satırları yazıyor olamayacaktım. O yüzden geçmişte yaşadıklarınızı değiştiremeyeceğiniz için, böylesi daha iyidir belki deyip, bulunduğunuz konumda en iyi nasıl devam edebilirim

düşünün. Keşke makine mühendisi değil de inşaat mühendisi olsaydım diyorsanız eğer, unutmayın belki inşaatlardan birinden düşecektiniz.

Aslında “KEŞKE”lerimizi şu şekilde kullansak daha eğlenceli oluyor;

Eski komşularım Ozan ve Sıla ben Kütahya`dayken, hem tatillerini geçirmek, hem Antalya`nın sıcakından kaçmak, hem de beni ziyaret etmek için Kütahya`ya gelmişlerdi. Dolu dolu bir dört gün geçirecektik birlikte. İlk iki gün Kütahya`nın şehir merkezini ve tarihi mekânlarından Ulu Cami`yi, çeşmeleri, konakları, arkeoloji ve çini müzesini gezdikten sonra (buraları kesinlikle görmenizi tavsiye ederim.), üçüncü günümüzü en yakın il olan Eskişehir`i gezerek değerlendirmek istedik. Hem Eskişehir`i gezecek, hem de çok sevdiğim Albayrak Ailesini de ziyaret edecektik. Hani ilk kitapta yazdığım, Monopoly arkadaşlarım ve ailesini. Göktuğ bey; çok yoğun olduğundan onunla görüşemediğimizin şikayetini de buradan yapayım size. Gittiğimde aramazsam kızıyor, aradık mı da görüşemiyoruz.

Biletlerimizi almak için hemen tren istasyonuna gittik. Sıla oradaki banklardan birine oturdu, Ozan`la ikimiz de gişeye yöneldik. Gişe memuruna sordum;

“Yarın için Eskişehir`e ilk trenle gidiş, son trenle de dönüş olmak üzere üç kişilik yeriniz var mı?” Bilgisayardan kontrol ettikten sonra;

“Var beyefendi.” dedi gişe memuru,

“İyi, alalım o zaman.”

“Tamam. İndirim yapılacak bir özelliğiniz var mı?”

“Engelli indiriminiz var mı? Bende engelli kartı var.”

“Engelliler ücretsiz beyefendi.”

“İyiymiş.” Ozan`ı göstererek;

“ Bu arkadaş da yakışıklı. Yakışıklılık indiriminiz var mı?”

Karşılıklı gülüştükten sonra biletlerimizi aldık. Altı tane bilet. Üç gidiş, üç de dönüş. Nostaljik, güzel bir yolculuk olacaktı. Biraz geç dönecektik ama arabayı da istasyonun otoparkında bırakacağımız için saatin pek önemi yoktu. Ozan`a;

“Sen biletleri kontrol et de. Ben de Sıla`nın yanına

oturayım” deyip Sılanın yanına gidip banka oturdum. Sıla;

“Aldınız mı ağabey biletleri?”

“Aldık.”

“İndirimi falan var mıymış?”

“Bana engelli kartımdan dolayı ücretsiz, Ozan`a yakışıklılık indirimi yaptılar. KEŞKE sen de güzel olsaydın.”

Gözümü açtığımda Eskişehir`deydim...

UFAK ŞEYLERİ DERT ETMEYİN

Aslında Şu anda her neyle uğraşırırsanız uğraşın, sizinki sandığınız kadar önemli bir sorun değil. Sen biliyor musun ki neyle uğraştığımızı demeyin. Yukarıda yazdım; her neyle uğraşırırsanız uğraşın diye. Demek ki sorununuzun ne olduğunu bilmiyorum. Ama Şunu biliyorum ki; bu zamana kadar karşılaştığım ve içinden çıkılmaz sandığım sorunlar, Şu anda düşündüğümde komik geliyor. O yüzden MS dâhil, karşılaştığım hiçbir sorunu kendime sorun etmiyorum. Ayrıca çevreme baktığımda benden daha büyük sorunlarla uğraşanları görüp; benimki hiçbir şeymiş diyebiliyorum. Onun da çevresinde onunkinden daha büyük sorunu olan vardır. Bu zincir ölüme kadar böyle devam eder gider. Tabii ki mücadele ediyorum ve çözümlenmeye çalışıyorum ama hepsi bu. Kendime takıntı yapıp yıpratmıyorum.

Lisedeyken yapılan tüm veli toplantıları benim için kabustu. O toplantılara babam giderdi. Doğal olarak da uzun sürerdi bu toplantılar. Her seferinde annem;

“Oğlum bak bakalım baban nerede kaldı” der, ben;

“Peki anne” diye cevaplayıp, mümkün olduğunca çabuk evden dışarı atmaya çalışırdım kendimi. Nerede kaldığını biliyordum. Benim gibi muhteşem bir öğrenciyi anlatmak öyle birkaç saate sığmazdı. Çoğu öğrenci gibi benim de en büyük sorunum hep dersler olmuştu. Ama ben bunu sorun sanırken çevremde sağlık sorunlarıyla uğraşanlar vardı. Onların sorunlarının büyüklüğünü Şimdi anlayabiliyorum.

Şimdi en önemli sorununuzu düşünün. Buldunuz mu? Şimdi de çevrenizde yaşayanlara bakın. Sizin sorununuzdan daha büyükleri ile uğraşanlar var değil mi? Vardır, vardır. İyi bakın. Ne dedik? Bu zincir ölüme kadar gider. Geçenlerde MS Derneği Ankara Şubesinin daveti ile MS Günü çerçevesinde düzenlenmiş konferansa davet edildim. Çok da güzel hazırlık yapılmış. Konferansta yok yoktu. Bir MS hastasının ihtiyaç duyabileceği, psikologundan tutun, nörologuna kadar 6 farklı

konuda uzmanlaşmış hekim heyetinin yanında, çay, kahve, pasta çörek unutulmamıştı. Çok da güzel bir KAMU SPOTU hazırlamışlar yayınlanması için ama ilgilenen ne bir siyasi nede TV kanalı olmuş. Neden ilgilenenler ki? Derneğin en büyük şikâyetlerinden birisi; MS hastalarının yeterli ilgiyi göstermemesi derneğe. Halbuki dernekte ücretsiz olarak hem ailelere hem de hastalara verilen psikoterapi, hastalara verilen fizyoterapi desteklerinin yanında hobi günleri gibi hastaların sosyalleşebilecekleri faaliyetler de yapılmış. Konuşma sırası bana geldiğinde daha önce gözlemlediğim koltuk değnekli ve tekerlekli sandalyede gelen arkadaşlar da dâhil olmak üzere bir kısmı hala salondaydı. Onlara da aynı şeyi söyledim. Sürekli bir şikâyet ve memnuniyetsizlik havası vardı. 1400 yıldır tüm Müslümanlar olarak din adamlarına;

“Neler orucu bozar?” diye soruyoruz ya; ona benzer;

“Çaresi ne zaman bulunacak?” gibi sorulardı bunlar.

Koltuk değneği ile gelen arkadaşlardan birisi;

“Polyanna mısın?” diye laf attığında bende dayanamadım.

Gerçi böyle bir tepki beklemiyordum.

“Koltuk değneği ile gelmişsin ama gelebilmişsin. Orada tekerlekli sandalye ile gelen görüyorum. Bunların yanında bugün buraya gelmek istediği halde gelemeyen, yatalak arkadaşlar var. O yüzden sorunlarımızda boğulmuyalım ve bu günümüzün hakkını vererek yaşayalım. Uzun lafın kısası dostlar; karşılaştığımız sorunlarımızı aşılması imkânsızmış, dünyanın en büyük sorunu bizimmiş gibi düşünmeden, onlarla mücadele edelim. Ama onun hayatımızı karartacak kadar etkilemesine izin vermeyelim. Biliyorum. Sıkıldınız. Bu bölümde komik bir anı yok mu diyorsunuz. Var tabii ki. Bu konuyla ilgili anısı olmayan yoktur.

Ablamın arabasıyla koskoca Ankara`da sanki hiç araba yokmuş gibi trafik polisinin arabasına çarpmaktan tutun da, küçükken apartmanın kapı camını kırmaya kadar. Ama ben gene askerde geçen bir anımı paylaşacağım sizlerle. Daha önce bahsettiğim gibi askerliğimi asteğmen olarak yapmıştım ve bölük komutanı bir yere gittiğinde bölük komutanlığına ben

vekâlet ediyordum. Sorumluluğu büyüktür. Askerlik yapanlar bilir. Gene böyle bölük komutanlığına vekâleten baktığım bir dönemde;

“Buraya kadarmış, yandı askerlik” diye düşünmüştüm o zamanlar. Öğlen yemeğinden çıkmış ve garaja gelmiştik. İçtimaya daha vardı. Jeep`ten iner inmez, Veis Astsubay elinde tuttuğu şişeyi bana göstererek;

“Bundan nasıl Molotof kokteyli yapıyorlar anlamıyorum.” dedi. Ben de bildiğim için; “Tam adamına geldin. Ver yapıvereyim” dedim.

Aldığım şişeye benzin doldurup, fitilini de taktıktan sonra garajda güvenli olan boş bir alana şişeyi fırlattım ama alev almadı.

“Olmadı ya.” diyerek konuyu orada kapatıp, işimize baktık. Bölük olarak çalışmaya devam ederken tabur komutanımızın aracı garajımıza geldi. Askeri kurallar gereği, bölük komutanlığına vekâlet ettiğimden koşarak araca gittim ve selamlayarak komutanımızı karşıladım. Aracından inince de vukuatın olmadığına dair tekmilimi verdim. Beraberce garaj alanında dolaşmaya ve konuşmaya başladık. Hangi eğitimleri yapıyoruz, önümüzdeki günler hangilerini yapacağız diye konuşa konuşa Molotof kokteyli attığım boş alana doğru ilerledik. Tabur komutanımız birden durarak, eğilip eline Bir şey alıp bana göstererek;

“Bu ne asteğmenim?” dedi. Eline baktığımda, az önce attığımız ve patlamayan Molotofun kırılmış olan fitilli ağız kısmını gördüm. İşte o an çekip vursaydı beni daha iyiydi. Nasıl açıklayacaktım şimdi bunu diye düşünürken o devam etti;

“Garajına suikastta bulunuyorlar farkında bile değilsin.” Aslında orada;

“Ona suikast değil, sabotaj denir ” dememek için kendimi zor tutarak;

“Araştırıp bilgisini veririm komutanım” cevabını verdim. Neyi araştıracaktım? Ben atmıştım ama bunu nasıl izah edebilirdim ki ona?

“Bu gün, mesai bitmeden senden bunun açıklamasını

bekliyorum.” dedi sert bir biçimde.

“Emredersiniz komutanım” dedim, askerlik hayatım boyunca en nizami selamımı vererek. Aracına binip gitti. İşte o an benim için karşılaştığım en büyük, belki karşılaştığım da en büyük sorundu. Askerde öyle "şaka yaptım" falan kabul etmiyorlar. Ya askerliğim yanacak, sil baştan başlayacağım. Ya da askeri mahkemeye verecekler beni diye düşünüyordum. Bundan da askeri mahkemeye mi verirlermiş demeyin. Üzerinize zimmetli aracın aküsü bile arızalansa veriyorlar işte. Öyle bir yer. Ne yapacağım diye düşünürken aklıma aynı zamanda EMASYA takım komutanı da olduğum geldi ama ne işe yarayabilirdi ki bu? Bilmeyenler için söyleyeyim; EMASYA; askerin, polisin yeterli olmadığı durumlarda toplumsal olaylara müdahalesi için kurduğu birlikti. Tam o sırada telefonum çaldı, açtım;

“Asteğmen Hakan.”

“Yüzbaşı Adil” 2. bölük komutanı Adil yüzbaşıydı telefondaki.

“Emredin komutanım.”

“Az önce tabur komutanı geldi, bir şeyler söyledi. Hayırdır Hakan?” Beni severdi. Hatta bir ara beni kendi bölüğüne almak için bölük komutanımızla konuşmuştu. Tüm açıklığı ile ona anlatmalıydım durumu. Öyle de yaptım.

“Hakan sen EMASYA takım komutanı değil misin?”

“Öyle komutanım. Az önce benim de aklıma geldi ama ne işime yaraya bilir ki bu?”

“Emrimdeki askerlere toplumsal olaylarda böyle bir şeyle de karşılaşabilirsiniz diye, onlara göstermek için eğitim verirken oldu de bakalım ne olacak” dedi.

“Emredersiniz komutanım.”

“Emir değil Hakancığım, çıkış yolu bulmaya çalışıyorum” dedi. Gülüştük ve telefonu kapattıktan sonra biraz düşünüp tabur komutanımızı aradım. Durumu anlattıktan sonra;

“O an için sizden çekindiğim için söyleyemedim.” dedim. Aldığım cevap koltuklarımı kabartmıştı;

“Aferin asteğmenim. Keşke bütün asteğmenler gün saymak

yerine, senin gibi görevine bağlı olsa.”

“Sağ olun komutanım.” Bu işten yırtmıştım. İçinden çıkılmaz sandığım bir durumdan kurtulmuştım. Bu da o an için bana çok büyük bir sorunmuş gibi gelmişti ama hallolmuştu işte. Sorununuz her ne olursa olsun inanın sizinkinden daha büyük sorunlarla uğraşanlar olduğunu unutmayın.

DÜNYANIN MERKEZİ

Bu bölüme size bir okurumla aramda geçenlerden bahsederek başlamak istiyorum. Muhtemelen o da bu satırları okuyordur. Onu size afişe etmeyeceğim. Kim olduğu kendisi ile benim aramda olacak.

Bir şekilde kendisi ile mailleşmeye başladık. Ama gördüm ki, çok saygısız birisi. Bu saygısızlığı çevresindeki insanlara, ağaçlara, hayvanlara, tarihi eserlere vs. karşı değil. Tam tersine onlara karşı saygılı olduğunu tahmin ediyorum. Onun saygısızlığı; kendi saygınlığına olan saygısızlığı.

Gerçekten fiziki olarak çok güzel, şirin, kültürlü ve eğitilmiş birisi. Çevresinde hayatına girenler ne yaptılarsa, kendisine karşı bir güven kaybı ve saygısızlık baş göstermiş. Ama nedense çevresinde insanlar olduğunu, bu insanoğlunun da hepsinin farklı karakterlerde olabileceği gerçeğini göz ardı etmiş. Unutmayın ve kabul edin ki, insan ilişkileri menfaatler üzerine kurulu maalesef. Bunu değiştirme imkânımız da yok. Sadece yapabildiğimiz ona göre hareket tarzı belirleyebilmek.

Her şey bana tavsiye ettiği bir kitapla başladı. Kendisini bazı yönleriyle o kitaptaki başkarakterle özdeşleştirmiş. Bana da bunu söyledi. Kitap gerçekten çok güzeldi. Komik, yalın ve gerçekçi. O da anaerik bir aile yapısından gelmesi, olaylara karşı komik bakış açısından, feminen olma konusundaki kabiliyetsizliği, ilişkilerinde günümüzün sahte oyunlarına (mesaja geç yanıt verme, randevu öncesi bekletme vs.vs) dahil olamaması ve yaşadığı kötü ilişkilerinde çevresinden sürekli eleştirilere maruz kalması ve sonunda da kendi doğrularından şüphe duymaya başlaması...

Bir yuva kurabilmek her normal insanın istediğidir ancak bunun doğru insanla olması gerekmez mi? Yoksa hayat cehenneme dönmez mi? Neden cehennemi yaşamaya şimdiden bu kadar hevesli olalım ki? Kendisinin neler yaşadığını bilmiyorum ama az çok tahmin edebiliyorum. Sanırım kendisinin karşı cins için artık cazip olmadığını düşünüyor ama

bizleri bu güzellikten mahrum ettiğinin de farkında bile değil. Yok, yanlış anlamayın; burada ona asılmıyorum. Beş yaş daha genç olsaydım asılırdım ama bunu da itiraf edeyim.

Düşünün; bir ilişkiniz var ve partneriniz zamanla sizden soğumaya başlıyor. Bunu da gerek tavırlarıyla gerekse de saygısızca sarf ettiği sözleriyle belli ediyor;

“Aşkım, sanki biraz rejim yapsan sağlığın için iyi olur gibi geliyor bana.” Bunun tercümesi;

“Eskiye göre kilo aldın, biraz zayıfla” Kendisi Adriana Lima ya da Brad Pitt ya.

Veya, “Pamuk şekerim; burnun mu kırıldı senin? Sanki kemer olmuş orada.”

Bunun tercümesi de;

“Eskisi kadar cazip gelmiyorsun bana, baksana burnun bile gözüme batıyor.”

Ya arkadaşım sen kimsin? Estetik mucizesi mi yoksa Allahın boş zamanında özene bezene yarattığı, dünyada eşi benzeri olmayan bir insan yavrusu mu? Neden önce aynaya bakıp kendi kusurlarımızı görüp, daha sonra karşımızdakini değerlendirmiyoruz? İnsanların fiziği ile ilgili yorum yapma hakkı, sorulmadığı zaman bizlerde değildir. O yüzdendir ki herkes haddini bilmeli. Bu hak sadece kendimize aittir. Diyelim ki aynaya baktık ve burnumuz hoşumuza gitmedi. Barbara Straisand'a profilden baktınız mı hiç? Boyunuz mu kısa? Tom Cruise'un boyu ne kadar diye arama motoruna sorun bakalım. Örnekler böyle devam eder gider. Farkındaysanız kusurlarına rağmen bu isimler dünya üzerinde milyonlarca hayranı olan ve ödüller alan insanlar.

“Ama onların bir karizması var.”

Doğru. Hal ve hareketleri ile oluşturuyorlar bu karizmayı da. Aynı sizlerin yapmanız gerektiği gibi. İşte o zaman partneriniz size bir bahane uydurursa;

“Yolun açık olsun” der, iki gün evde milli yas ilan eder, üçüncü gün kendinize gelirsiniz. Gelelim olayın diğer boyutuna; bu fiziksel olanıydı. Bazıları vardır ki evlere şenlik.  tane beyin hcreti olsa belki benim düşüncelerimi yargılama hakkı

olacak ama yok işte ne yapacaksın? Karaciğer ya da böbrek değil ki bu nakille halledelim olayı. Görüş ayrılığına düştün mü, neden ondan farklı düşündüğünü anlatmana rağmen olmuyor işte. İdrak yolları iltihaplı. Herkes birbiriyle aynı düşünceye sahip olmak zorunda değil ki. Öyle olursa zaten sorun var demektir. Doğruya ulaşamazsınız o zaman.

Farklı düşünceler medenice tartışılarak doğruya ulaşılmaz mı? Eğer bu görüş ayrılıklarını bahane ederek size yaklaşıyorsa, zaten hemen söyleyin, yolun açık olsun diye. Aksi takdirde düşünsenize; koca bir ömür ve siz neden hayır dediğinizi anlatıyorsunuz ve anlamıyor. Ömür boyu kendinizi yiyip bitireceğinize ve içinden çıkılması zor sıkıntılara sahip olacağınıza bir kaç gün yas tutup, hayata kaldığı yerden devam etmek daha iyi değil mi? Hayatın merkezinde aslında siz varsınız. Hem mecazi anlamda hem de gerçek anlamda. Dolayısıyla da dünya sizin çevrenizde dönüyor. Hiç bir zaman aklınızdan çıkartmayın. Yaşanan kötü anlar olmasa, iyi anları neyle kıyaslayıp iyi olduklarını anlayabileceğiz ki? İşte sayın okurum. Sana geldiğimizde de aynı şey. Dünyanın merkezindesin. Seni neler bu güvensizliğe ve kendi saygınlığına olan saygısızlığa itti bilmiyorum. Ama şunu da bil ki; aslında kazananın sen olma şansını değerlendir. Yaşadığımız her şey aslında bizim için bir şans. Ders almayı başarabilirsek. İşte o zaman kendimizi çevremizden soyutlamaz, tam aksine daha sağlam ve güvenilir bir çevre oluşturarak, hayattan daha çok zevk alıp yaşarız.

Şu anda bu satırları okuyan okumayan herkes için söylüyorum. Her biriniz dünyanın merkezisiniz ve bu dünya sizin etrafınızda dönüyor.

SEBEPSİZ İYİLİKLER

Zaman zaman sebebini bilmediğimiz sıkıntılar olur içimizde. Böyle zamanlarda eğer durumum da müsaitse durduk yerde birilerini mutlu ederim karşılık beklemezsiniz. Daha sonra fark ederim ki, o sıkıntı azalmış ya da tamamen yok olmuş. Size de tavsiye ederim. Bunu yaparken nakit vererek yapmam ama kesinlikle. Ya da dilencilere yapmam. Zaten onlara hiçbir zaman para da vermem. Benim yaptığım daha ziyade sürpriz şeklinde olur. Pek dile getirilmesi taraftarı değilim bu tarz eylemlerin ama bununla ilgili bir anımı anlatmak istiyorum. Böylece ne demek istediğimi daha iyi anlatabileceğime ve belki de bazılarınızın bunu yapmasına sebep olabileceğime inanıyorum. Gerçekten insanı bir koli çikolata yemiş kadar mutlu ediyor. Tavsiye ederim. Bir gün yolda yürürken dikkatimi çekti. Antalya'nın meşhur palmye ağaçlarının olduğu bir caddesi vardır. Atatürk Caddesi.

Akşam yeni olmuş, güneşin de batmasıyla biraz serinlemişti hava. Bunu fırsat bilenler de yollara dökülmüştü. Yemek sonrası akşam yürüyüşlerini yapıyorlardı. Hani sıkır sıkır derler ya. İşte öyle geziyordu insanlar. Hafif, serin tutabilecek aynı zamanda da oldukça şık yazlık giysilerini giymiş öyle geziyorlardı. Cadde zaten çok da güzel ışıklandırıldığı için, palmyelerle ve cıvıl cıvıl insanlarla da birleşince harika bir görüntü oluşmuştu. Ama bu manzarada gözü tırmalayan bir şeyler vardı ortada. Surların altında oyun oynayan sokak çocukları. Caddede gezen çocuklar ne kadar şiksa onlar bir o kadar pejmurde, caddedeki çocuklar ne kadar temizse onlar bir o kadar kirli, caddedeki çocuklar ne kadar sahiptiyse onlar bir o kadar sahipsizdi. Caddede dolaşan çocukların istedikleri bir şekilde yerine getiriliyordu ama onlar muhtemelen anne ve babalarının isteklerini yerine getirmeye çalışıyorlardı. Belki trafik ışıklarında mendil ya da su satmaya çalışıyor, şu anda da işlerinden kaytarmış, çocukluk yapıyorlardı işte. Kazandıkları parayla da istediklerini

alabildiklerini hiç sanmıyordum. Biz de çocukluk yaşamıştık ve şanslı çocuklardık bizler. Her ne kadar orta halli bir aileden gelmiş olsak da, isteklerimiz ailelerimiz tarafından ellerinden geldiğince gerçekleştiriliyordu. Ama onlar doğuştan şanssızdılar ve onları mutlu edebilmek çok kolaydı. Bir marketten alınacak bir top bile o an piyangodan büyük ikramiyeyi kazanmış kadar mutlu edebilirdi onları. Ben daha farklı bir yol seçtim. Onları ikna ederek hemen yakınımızda olan McDonalds'a götürdüm onları. Kapıdan girerken bakışlar üzerimizde yoğunlaşmıştı ama bu benim için o kadar önemli değildi. Aslında bir kısmının bakması ve ilgilenmesi gereken bizler değil, hemen yanlarındaki gereğinden fazla şımarttıkları ve şu anda bizden daha çok çevreye rahatsızlık veren şanslı çocuklarıydı. Çocukları bir masaya oturtup, onlara sorulabilecek en saçma soruyu sordum;

“Ne yer, ne içersiniz?” Doğal olarak hepsi boş boş suratıma bakıyordu. Doğru ya, kapısından ilk defa girdikleri bir yerde ne var, ne yok, nereden bilebilirlerdi ki.

“Size birer hamburger, yanına da kola alayım mı?” İçlerinden birisi;

“Olur, ağabey.” dedi. Hemen kasaya gidip siparişi verdim;

“Dört hamburger menü.” Aldığım cevap ilginçti;

“Burada mı yiyecekler?” Biraz da yüksek bir ses tonuyla tekrar ettim;

“Dört hamburger menü.” Kasiyer mutfağa dönerek bağırdı;

“DÖRT HAMBURGER MENÜ” Bana doğru dönerek;

“Beyefendi müşteriler rahatsız olabilir.”

“Evet, müşterin olarak şuradaki şımarık veletten rahatsız oluyorum. Çok gürültü yapıyor, rica etsem dışarı atabilir misin onları?” Bana hiç cevap vermeden, siparişlerimi uzattı. Bende oradaki en sessiz masaya götürdüm siparişi. Yemeklerini yedikten sonra hepsi ayrı ayrı teşekkür etti ve gözlerindeki ışıltıyla beraber, ışıltılı caddedeki, karanlık hayatlarına geri döndüler. Ben de içim huzur dolu bir şekilde yoluma devam ettim.

Bunlar sizleri ciddi maddi sıkıntılara sokmaz ama o

kadarcık parayla da hiçbir psikolog sizi bu derece rahatlatmaz. Hem siz rahatlamış, hem de birilerini mutlu etmiş olursunuz işte.

Başka bir olayda ise; firmamı kurduğum ilk zamanlardı. Sabah erkenden iş yerimi açıyor, akşama kadar çalışıyor, dükkânımı kapattıktan sonra da günün yorgunluğunu falezlere oturup güneşin batışını seyrederken içtiğim bir kutu bira ile üzerimden atıp eve gidiyordum. Gene böyle bir akşamda yaşlı bir kadıncağız etraftaki bira ve kola kutularını topluyordu. Yanıma geldiğinde kendisi ile biraz sohbet edince; bunları satarak karnını doyurduğunu öğrendim. İlk kitabımda yazmışım hani, empati kurun diye. Bir an gözümün önüne yaşlandığım, topladığım kutuları satarak karnımı doyurduğum geldi. Döndüm ve teyzeye prensiplerime de ters düşerek, cebimden bir miktar para uzatarak;

“Teyzeciğim yanlış anlamazsan şu parayı sana vermek istiyorum. Torunundan bir yemek yersin.”

“Ben dilenci değilim oğlum, biranı bitirmeni bekliyorum. Kutuyu alacağım.”

“Yanlış anlamamanı söylemişim teyzeciğim. Sadece vaktim yok. Olsa sana ben yemek ısmarlardım.”

“Yok, evladım sağ ol. Sen iç şunu da kutuyu alıp gideyim.” Bu lafının üzerine kutuda kalan birayı kafama diktim, çıkarttığım parayı kıvrıp kutunun ağzına sıkıştırdım ve yanına bırakarak;

“Al sana kutu o zaman” dedim.

“O parayı geri al.”

“Hangi parayı?”

“Kutunun ağzına iliştiirdiğin parayı.”

“Benim kutu o değil ki, benim kutuyu çuvala attın ya sen.” diyerek kalkıp oradan uzaklaştım. Bahsettiğim iç huzur var ya, içim gene onunla dolmuştu. Siz de muhakkak yapın bunu. Ama para vererek değil. Bir erzak paketi yapıp, ihtiyacı olduğunu bildiğiniz birine verin durduk yerde. Size verdiği huzur doğal olarak sinirlerinizi rahatlatacaktır. Onlar rahatladı mı zaten vücudunuz rahatlıyor.

BAZEN OLMAZ

Her istediğinizin olamayacağını kafanızın bir tarafına hiç çıkartmamak üzere kazımanız gerek. Bunu yapmanın özellikle MS hastaları için çok zor olduğunu biliyorum. Ben de MS hastasıyım ya oradan biliyorum. Neticede kaçak var ve her şeyde olduğu gibi bunda da bir kaçak olayı yaşanacaktır. Bu cümlem uçup gidecektir. Ta ki bundan dolayı bir atak geçirip kolunuza o kortizon bağlanıncaya kadar hatırlamayacaksınız. Ne zamanki damarlarınızda o kortizon dolaşmaya başlarsa o zaman hatırlayacaksınız, hayatta her istediğinizin olamayacağını ve ne yaptım ben gene diyeceksiniz. Halbuki bunun yerine o olmayan her neyse, olgunlukla ve kendinize bir zarar vermeden karşılasanız ve;

“Bazen olmuyor, o kadar güzel olmuyor ki, ancak bu kadar güzel olmayabilirdi dersin.” diyebilseyiz, eminim ki hastanelerde MS atağından dolayı kortizon alanların sayısı ciddi oranda azalır. İşte benimki de aslında tam öyle bir şeydi. Özellikle bayanların çok fazla yaşadığı şu gönül ilişkisinden kaynaklanan yaralar sonucu olanlar. Sakın erkekler yaşamaz diye düşünmeyin. Bazen doğru dürüst görmeden bu ilişkinin içinde bulabiliyorsunuz kendinizi. Mantığınızla hareket ettiğinizde;

“Zaten böyle bir şey olamazdı.” diyorsunuz. Ama öyle basit de değil ki bu işler. Vücudunuzun size göre sol tarafında, göğüs kafesinizin içinde yumruğunuz büyüklüğünde bir organ var. Hani bize öğretilen görevinin, kan pompalamak olduğu. İşine gücüne bak birader işte. Kan pompalayacaksan kan pompala, sana ne benim aşk meşk işlerimden. Zaten başımıza ne gelirse, işgüzarlıktan gelmiyor mu? Bunun yaptığı da o. Bu işlere burnunu soktu mu, olay farklı boyutlara doğru gidiyor.

Yalnız başıma geçireceğim bir bayram, mail kutuma düşen sadece bayram tebriki için atılmış masum bir e-posta, ona verilen cevap ve sonrasında gelişen telefonlaşmalar. Sonuç? Kısa süre içinde görevi kan pompalamak olan organımızın

olaya dahil olması. Karşı taraf için de kötü oluyor. Size güvenmiş, telefonunu vermiş. Dostça başlayan görüşmelerin farklı boyutlara ulaşabileceğini bilemezsin ki. Gözünü kan bürümüş, o pompacı organ yüzünden hepsi. Sen işine bak; kan mı pompalıyacan; doktora, hemşireye dur kalk yapıp şov mu yapacan? Benim başımı neden derde sokuyorsun ki durduk yerde. Karşıdakine söyleyemezsin. Dedim ya doğru dürüst görmemişsin bile birbirini ki tanıyasın. Ama hissetmiş olacak ki gelen mesaj;

“Düzenli iletişim, iki kişi arasında bir bağ kurulmasına sebep oluyor ve ben içinde bulunduğum ruh halinden dolayı mümkün olduğunca az bağ kurmaya çalışıyorum dünyayla. En azından benim için öyle.” Aslında benim için de benzer bir durumdu. Mantıklı olarak düşündüğünde sonunun sıkıntılı olabileceği bir ilişki olabilirdi bu. Hemen o anda gözünü kan bürümüş olan organımızın tali görevine son verdim. Onu kendi işine yönlendirdim. Kan pompalamak. Kafatasımın içindeki arızalı organı devreye soktum ve cevap yazdım;

“Aslına bakarsan benim de yaklaşımım farklı bir boyut almaya başlamıştı ve ben de bundan korkuyordum.”

Üst üste yazışmalar ve sonuçlanan; saf temiz ve duygusallığa geçmek üzere olan bir ilişki. Ortak alınan karar ise; birbirimize dua etmek.

İşte bazen olmuyor, o kadar güzel olmuyor ki, ancak bu kadar güzel olmayabilirdi diyorsun. Sizler de böyle yaklaşın yaşadıklarınıza. Daha önce tam tersi bir yaklaşımda bulunmuş biri olarak tavsiyemdir bu. Sadece duygusal hayatınızda değil; sosyal hayatınızda, iş dünyasında, her yerde bazen olmaz. Neden olmuyor demeyin. Hayırlısı neyse öyle olsun deyin.

Dualarım seninle Eftelya...

BAŞKALARINI SUÇLAMAYI BIRAKIN

Nedense yaptığımız bütün iyi şeyleri kendimiz yapmışızdır. Hatalı veya yanlış olanlar ise başkaları yüzünden olmuştur. Aslına baktığınızda kendimizle çelişmiyor muyuz?

“Ben şöyle yapacaktım ama o böyle yaptırdı.” Yapmasaydın. Onun fikirlerine uyma kararını da veren sen değil misin? O zaman bu hata sana ait. Kendi fikirlerine güvenmeyip, başkalarının fikirlerine güvendiğin ve onu uyguladığın için. Bu da aslında yaptığımız iş konusunda arandığı birisi olmamamıza sebep oluyor. O konuyla ilgili olarak insanlarda oluşan algı;

“O bilse zaten başkasından fikir almaz.” oluyor. Kendimizi benim hatam değil zaten, onun hatası aslında, diye avutmaktan başka ne işe yarıyor ki? Doğru hata onun hatası ama altında senin imzan var. Daha size bu satırları yazarken olan bir olayı anlatayım. Dışarıdan bir bağrışma gelince balkona çıktım. Ne oluyor diye bakmaya. Şu anda Kütahya'nın Yoncalı kaplıcalarındayım. İlk kitabımda size bahsettiğim evde. Karşımızda da çift bastonlu bir hacı amcanın işlettiği bir pansiyon var. Sesler oradan geliyordu. Tok bir erkek sesi;

“Bakkala gittiğinde ekmek vermeden sen para ödüyor musun?”

“Sabahın dokuzunda kapıma dayanmışsın, odayı boşalt diye.”

“Terbiyesiz. Tatile geldik buraya. Saat 12:00 ye kadar odanın parasını ödemişim ben.”

“Gel de gör benim otelimi Antalya`da.” Adam yarı hemşeri çıktı. Aman biraz geri geçeyim de görmesin beni. Tanıdık falan çıkar da adam mahcup olur. Veya gaza gelir, tartışma uzar.

“Check-out saati, odanın boşaltılacağı gün saat 12:00`ye kadardır.” Dedem nerden bilsin check-out`u. Adam bağırılmalarına devam ederken, bizim çift bastonlu hacı amca, bankta oturmuş, kafası öne eğik, hiç sesini çıkartmıyordu. Başka bir araba da orada park etmiş, içi dolu, hepsi de

yaşananları seyrediyordu. Olay sonradan anlaşıldı. Hacı amcanın planlama hatası aslında. Mevcut müşteriler çıkacaktı ki aynı odayı yeni gelenlere verecekti. Eski müşteri sonuna kadar haklıydı bu konuda. En sonunda eski müşteriler arabalarına bindi ve hızla gitti. Yeni gelenler ise eşyalarını arabadan indirirken, bir tanesi;

“Hacı; sen fark etmez, odamız var dedin. Biz de ona göre erken geldik.” Hacı;

“Aman ne yapacan, terbiyesizlik ediyor işte. Allah'ın izniyle halloldu.” Halloldu da hacı amca 3 kuruş fazla kazanacağım diye değer miydi mahalleye rezil olmaya? Öbür adam gitti. Sen hep bu mahalledesin. Konu komşunun yüzüne nasıl bakacaksın? Haa pardon. Bunların önemi yok senin için.

“Sana mı soracağım; ne zaman kimi çıkartacağımı? Gece 00:00 oldu mu yeni gün başlar. Boşaltacan işte. Terbiyesiz adam. Baban yaşındayım ben.” Tam ben de onu söylüyordum hacı amca. Adam bastı, gitti. Atış serbest. Sen şimdi; hicri, miladi, rumi, hangisi işine gelirse oradan da yürür gidersin. Kabul et işte. Hata senin. Başkasına yüklemeye çalışma. Adam gibi planlamayı yapsaydın, müşteri kaçırmamak için yeni gelecek olanlara istediğin zaman gel, odalar müsait demeseydin de, saat 12:00 de gelin deseydin bunları yaşamayacaktın. Hatta o sinirle giden adam sana Antalya`dan müşteri de gönderir, en azından kendi tekrar gelirdi.

Bu hatayı başkasında arama olayına en fazla ekip çalışmalarında rastlanıyor maalesef. Ekip ya, hatam arada kaynar ya da ufak bir iki manevrayla bunu başkasına yükleyebilirim. Özellikle ekip sporlarındaki çalıştırıcılar maçlardan sonra eğer mağlup oldularsa hemen;

“Hatayı üstleniyorum.” derler. Neyini üstleniyorsun? Karşı taraf şutunu çekmiş, kaleci tribündeki kızı kesiyor ve gol oluyor. Ekip çalışması ya. Hatayı ekip başkanının üstlenmesi gerekir. Ya da bir proje üzerinde çalışılıyor, herkes görevini yaparken, en kolay görevlerden birini yapacak olanlardan şahsiyet, tam sunum günü bilgisayara takılması gereken parmak belleği getirmeyi unutuyor. Başka bir şey yapmayacaksın ki.

Sadece onu getirecektin, onu da beceremedin işte. Dışarıdan bakıldığında hata ekibin hatasıdır. Ama ekip de aslında o hatanın tekrarlanmaması için kendi içinde bu durumu çözümlmeli. Yoksa aynı hata tekrar edecek ve hatanın asıl sahibi de buna devam edecektir. Hem de bu hatayı başkasına yüklemeye çalışarak. Daha sonra o ondan, diğeri öbüründen intikam alma işine dönüşürse hepten içinden çıkılmaz bir hal alacaktır. Doğru mu değil mi bilmiyorum ama ben böyle bir durumda bakın ne yaptım;

Yıllar önceydi ve ben bir turizm acentesinin operasyon departmanının başındaydım. Bu departman, sorumluluğu ağır bir departmandır. Yolcuların ülkemize adımını attığı andan, dönüş uçağı gidesiye kadar sorumluluğu bu departmandadır. Bunun yanı sıra ofis içi ihtiyaçların sağlanması da bu departmanın tali görevlerindendir. Mesela ofisin mutfak ihtiyacı, temizlik ihtiyacı gibi ihtiyaçların sağlanmasının yanında, muhasebe departmanının veya rezervasyon departmanının ulaşımı da bu departman tarafından sağlanır. Bütün turları, transferleri v.b. kendi bünyenizde çözemeyeceğiniz için taşeron firmalarla çalışarak bu sorunu çözmeye çalışırsınız. Oteller de size ait olmazsa onlara da konaklama karşılığında ücret ödersiniz. Bu ücretlerin çeklerini kesmek muhasebe departmanının, yerine ulaştırmak ise operasyon departmanının işidir. Ödemesinin gönderilmesi gereken çeklerden birini muhasebe müdiremiz doğal olarak operasyon departmanına getirdi;

“Hakan bey, bu çekin otele verilmesi gerekiyor.” O sırada operasyon departmanındaki herkes bir sonraki yoğun geçecek günün transfer listeleri ile uğraşıyordu. O yüzden kimseyi gönderemedim. Gidilecek otelin de evimin yakınlarındaki otellerden biri olduğunu öğrenince iş çıkışı kendim götürürüm diye düşünerek;

“Tamam, Hale Hanım. Verin çeki bana. Ben eve giderken götürürüm.” diyerek çeki aldım. Daha sonra işime kaldığım yerden devam etmeden önce çeki en yakınımıdaki ekip arkadaşıma vererek;

“İbrahim; şunu bir zarfa koy, zarfa da otelin ismini yaz bana ver.” dedim. Biraz sonra İbrahim sanki asker mektubuymuş gibi, zarfın da ağzını kapatarak bana verdi. Zarfı aldım. İşimizi tamamladıktan sonra, ertesi gün de biraz yoğun geçeceği için departmandaki herkesi dinlenmeye mesaiyi erken sonlandırarak gönderdim. Ben de zarfı alarak otelin yolunu tuttum. Resepsiyonda çalışan arkadaşlarla hal hatır sorduktan sonra muhasebe departmanına gittim. Onlarla işimiz olmadığı için birbirimizi tanımiyorduk. Muhasebe müdürünün odasını öğrendikten sonra kapıyı çalarak içeri girdim;

“İyi günler; Hale hanım aramıştır sanırım. Bir çek teslimatımız varmış galiba.”

“Evet evet. Hoş geldiniz. Alayım.”

“Buyurun” deyip zarfı uzattım. Adamcağız zarfın ağzını açtı, kenarlarını açtı, dümdüz bir kâğıt parçası yaptı, hamiline yazılmış olan çek yoktu. Ne yapacağımı, ne diyeceğimi şaşırmıştım. Hem ne ben adamı ne de adam beni tanıyordu, hem de çek hamiline yazılı yüklüce bir çekti. Kendisinden özür dileyerek,

“Sanırım arkadaşlar çeki zarfa koymayı unutmuşlar, hemen getireceğim.” deyip oradan ayrıldım. Ayrıldım ayrılmasına ama çeki kendi ellerimle İbrahim`e verdiğime emindim. Arabamla ofise giderken telsizle elemanlara anons etmeye başladım;

“İbrahimciğim, Hakan.” kısa bir sessizlikten sonra;

“Buyurun Hakan Bey.”

“Ofise gelir misin canım...” titrek bir ses tonuyla;

“Anlaşıldı ağabey...”

“Operasyon departmanı çalışanları, ofiste bekleniyorsunuz. Sırayla anonsu aldığınıza dair cevap verin.” Daha sonra sırayla;

“Anlaşıldı.” Anonslarını aldım. Ben ofise gidesiye kadar bir kısmı gelmişti ve kapıda beni bekliyorlardı.

“Hoş geldiniz arkadaşlar.” deyip, mesaisi bitip çalışanlarının kapattığı ofisin kapısını tekrar açıyordum ki, bir ses geldi;

“Ağabey bir şey mi oldu?” Ben cevap vermeden Ergin atladı;

“Sus oğlum, görmüyor musun fazla sakin. Sana patlayacak görecez.” Kapıyı açıp kenara çekilip onlara yol verdim;

“Buyurun arkadaşlar.” Onlar içeri girdikten sonra diğerlerini de bekledik. Tüm kadro tamamlandıktan sonra;

“Herkes geldi sanırım arkadaşlar. NERDE LAN HALE HANIMIN VERDİĞİ ÇEK?” Bazılarının o anda başka işlerle ilgilendiğinden haberleri yoktu. Ama hatanın tekrarlanmaması için o anı onların da yaşaması gerektiğine inanıyordum. Olayın

“İbrahim, canım, bebeğim, sana zarfa koyman için verdiğim çek nerde?”

“Ağabey zarfın içine koydum ben onu.”

“İllüzyonist muhasebe müdürü de yok etti gözümün önünde.” Dedim ve devam ettim;

“O çek bulunmadan ben dâhil hiç kimse ofisten çıkmayacak. Arayın bulun.” Kısa bir aramadan sonra, bizim eli işte, gözü oynışta İbrahim`imizin çeki zarfa koyarken dikkat etmediği ve zarfa koyuyorum diye boşluğa bıraktığı ortaya çıktı. Bütün departmanı ofise toplamamın sebebi; departman içinde otomatikman bir otokontrolün de oluşması, bir hata yapılmış olduğunu ve bu hatanın da bir bedelinin olduğunu göstermekti. Yoğun geçecek bir gün öncesi istirahat etmeleri için verilen ödül gibi, bunun da doğal olduğunu görmeleri ve güvenin kontrole mani olmadığını, onlara verdiğim işi kontrol ederken; “sanki beceriksizmişim gibi bu güvensizlik ne” diye düşünmemeleri içindi. Bu çok basit bir olay aslında. Hayatınızın gidişatına etki edebilecek olan hatalarımız da olabilir. Bundan daha doğal bir şey de yok zaten. Olgunluk; o hataları başkasına mal etmeye çalışmayıp kabullenebilmekte.

KULAKTAN KULAĞA MS

Hani hekimlerimiz hep söylerler ya;
“Bu rahatsızlık, beyinle organlar arasındaki iletim bozukluğunu doğurur.” diye.

İşte ben bunu çocukken oynadığımız kulaktan kulağa oyununa benzetiyorum. Sekiz on kişi dizilir, en baştaki en sondakine iletmek üzere yanındakinin kulağına bir şeyler fısıldar. O fısıltı en sondakine gidesiye kadar bambaşka bir hal alır ya da en sondaki anlamadığı için söyleyecek bir şey bulamaz. İşte bu oyunda da en başta beynimiz, arada dizili nöron dediğimiz iletim görevi gören sinir hücrelerimiz, dizinin en sonunda ise komutun gittiği organımız var. Her şey o nöronların başının altından çıkıyor işte. Bu bölümde de bunları MS hastasının bir günü olarak kurgulayalım istedim. Her ne kadar başımıza gelenler komik şeyler de olsa, biraz da ciddi olalım. (olabilirsem tabii ki.)

Gene sabah olmuş ve bir gün daha başlıyordu. Baş komutan beyin tüm vücut çalışanlarına bağırarak seslendi;

“UYANILACAK UYAN...” Bu komuta ilk gözler uydu. Kapaklarını hemen yukarı doğru kaldırdı. Sabah açılan dükkânın kepenkleri gibiydi. Güneş hemen kepenklerin ardından içeriye girdi. Refleks olarak kapaklar geri indi. Beyin kapakların inmesi ile sinirlendi ve gene bağırarak;

“KAPAKLARYUKARI KALKIN. TÜM ORGANLAR; YETER BU KADAR TEMBELLİK. GÜN BAŞLIYOR ARTIK. KOĞUŞ KAAAALK.” İlk önce gene gözkapakları yukarı doğru kalktı. Ardından kollar ve bacaklar yay gibi gerindi. Beyinden gelen komut sertti ve uyulması gerekiyordu. Tüm vücut hep birden doğrulmaya çalıştı ama yapamıyorlardı. Hemen beyin yardıma yetişmek istedi;

“Hep birden değil, dengesiz herifler. Yavaş yavaş ve koordinasyonlu. Yeniden deneyin.” Her işi mikser gibi karıştıran tembel nöronlar beyinin komutunu güya tüm organlara ilettiler. Bele doğru dizilmiş olan nöronlardan birinci

nöron ikinciye;

“Bele söyle doğrulsun.” ikinci üçüncüye aynı şekilde;

“Bele söyle doğrulsun.” böyle böyle emir sırtı geçmişti. Ama aradaki kulakları ağır işiten nöronlardan birisi, bunu yanlış anlar ve anladığı kadarını iletir;

“Bel su doldursun.” bundan sonraki emir artık bu olmuştur. Bu komut bele ulaştığında ne yapacağını anlamayan bel bir süre sabit kalınca beyinden fırçayı yer. Nede olsa patron beyindi, ona ses çıkartamazdı.

“BEL DOĞRULSANA!!!” Gene vücuttaki emir komuta zinciri aradaki ağır işiten nöron yüzünden bozulmuştu. Bu nöronlara da sinir oluyorum ama onlara söyleyince de intikamları çok acı oluyor. Saçma sapan şeyler yaptırıyorlar. Bel doğrulurken vücudun diğer organlarına gönderilen emirler henüz yoldaydılar ve onların komutları da çok farklı değildi. Sağ ayağa gönderilen komutta sorun yoktu. O yataktan aşağıya doğru inmişti. Sol ayakta aşağıya doğru inmişti ama beynin gönderdiği;

“Sol ayak yataktan insin” komutu, sol ayağa ulaşmaya kadar tembel bir nöron tarafından farklılaştırılmış ve;

“Sol ayak yokluktan sinsin” gibi bir hal almıştı. Sol ayak ise yataktan inmiş olmasına rağmen sinecek bir yerler arıyor gibiydi. Aynı şekilde beynin sol ele ve sol göze gönderdiği komutlar da söylediği gibi gitmiyordu. Mesela sol ele göndermiş olduğu;

“Sol el yataktan destek alsın” komutu da sol ele gidesiye kadar;

“Sol el yastıktan meslek baksın” gibi saçma sapan bir hal almış ve sol el de ne yapacağını şaşırılmıştı. Anlaşılan bu sol taraftaki nöronların emeklilik zamanı gelmişti artık. Hala neden emekli olup yerlerini genç, dinamik nöronlara bırakmıyorlardı ki? Sanırım eskisi gibi nöron yetişmediğindendi. Hâlbuki eskiden öylemiydi ya? Her komutu anında yerine getiriyorlardı eski nöronlar. Beyin;

“Midenin dolması lazım...” demeye kalmadan ses telleri bağırılmaya başladılar. Arkasından emilen süt ile mide

doldurulurdu. Hele bağırsaklara daha bir şey bile söylemeden hemen bezi doldururlardı. Aaaah ah ne günlerdi. Şimdiki nöronlar öyle mi ki? Kulakları duymuyor, dişleri yok, ne dedikleri anlaşılıyor. Yatakta ise hala mücadele devam ediyordu. Beyin komutlarını gönderiyor ama gene fabrikanın en tembel işçileri olan nöronlar yüzünden yalan, yanlış işler yapıyordu. Sonuçta banyoya kadar gidebilen vücut yüzünü yıkamaya başlamıştı bile. Yeni bir gün başlayacaktı artık ama bütün organların en çok istediği bir an önce günün bitmesi ve yatmaktı. Ama gün daha yeni başlamıştı ve en az on, on beş saat çalışmaları gerekiyordu bu koca gövdeyi ayakta tutmak için.

Beyin banyoda bu sefer başa ve gözlere emrini verdi;

“Aynaya bakın.” Ah bu sol taraftaki nöronlar. Gene o, sol tarafta ve ortalarda bir yerde çalışan nöron duymadı komutu. Bu sefer sol göze giden Hiçbir komut yok. Baş aynaya doğru kalkmış, sağ göz aynaya bakıyordu. Ama sadece onun gayreti ve sol gözün azıcık yardımıyla aynadaki görüntü; sabah mahmurluğunu atlatmak için yıkanmaya çalışan bir yüz. Yok yok. Bir buçuk, iki adet yüz. Sol göz işe burnunu sokmasa daha iyiydi. Hiç olmazsa o zaman tek bir yüz olurdu aynada. Sağ göz sol göze;

“Doğru dürüst odaklanıp da baksana lan şuraya. Benim de kafamı karıştırıyorsun sabah sabah” Fırçayı yiyen sol göz, ne kadar uğraşsa da odaklanmayı beceremez. Sağ göze dönüp;

“Ben yapmıyorum oğlum, o aradaki yaşlı nöron gene uyuya kaldı galiba. Herif Bir şey duymuyor.” Evet, aslında sol göz de direkt aynaya bakmayı istiyordu ama o küçücük, yaşlı nöron engelliyordu onu. Kısa bir mücadeleden sonra tekrar o nöronların yaptıkları gıcıklıklarla zor da olsa giyinmiş ve kahvaltısına başlayabilmişti. Buzdolabından çıkarttığı kahvaltılık ve ekmek sorun değildi ama şu çayı koyarken hep masaya döküyordu biraz. Mesafe kavramı da zayıflamış, bardağı denk getirebilmek zorlaşmıştı. Döktüğü çayı sildikten sonra, kahvaltısını tamamlayarak masayı topladı. Sol taraftaki nöronların azizliği yüzünden bu kahvaltı da ona bir çay bardağına daha mal olmuştu. Olsun. Bardak ucuzdu nasıl olsa,

akşam gelirken alırdı. Artık dışarı çıkıp günlük işlerini halletmesi gerekiyordu. Birde buna kafayı takamazdı şimdi. Gene sol taraftaki yaşlı nöronlar yüzünden zor da olsa ayakbılarını giyip son anda da her gün olduğu gibi sol ayağı eşığe takılmasına rağmen kendisini dışarı attı koca gövde. Nasıl oluyor anlamıyordu; küçücük bir sinir hücresinin o koca gövdeyi bu kadar etkileyebildiğini. Ama öyleydi işte. Öncelikle şu faturaları yatırması gerekiyordu. Fatura tahsilât bürosuna doğru giderken, başını yerden hiç kaldırmadan yürümeye çalışıyordu. Kaldırımlar her ne kadar yeni de yapılmış olsa, sol ayağını fazla kaldıramadığı için takılıp düşmesi çok kolaydı. Tam ana yola çıkmıştı ki, beyin karşı kaldırımda bir şey algıladı;

“Kafa; saat 9:00 istikametinde lise aşkın gidiyor.” Hemen kafa o istikamete döndü. Sağ göz de öyle. Sol göz ise mal mal nereye bakacağım diye aranmaya başladı. Sanki fıldır fıldır dönüyor, bir türlü odaklanamıyordu. Bu sağ gözü her zaman kızdırıyordu. O da etkileniyordu. O da çareyi beyine başvurmakta buldu;

“Patron; şu sol gözün kapağını kapattırsana, net göremiyorum.” Bunun üzerine sol göz kapağına gönderilen kapan komutu ile sol göz kapağı kapanmış, göz kırparak, eski kız arkadaşını görmeye çalışan gözlerin karşısında şimdi hafif kirli sakallı, somurtan bir surat vardı. Üstelik çok yakındı ve bir şeyler söylüyordu sert bir şekilde;

“Nişanlıma ne göz kırpyon lan değişik?” Şimdi durumu nasıl izah edecekti? Al işte yine bir yanlış anlama, yine bir başın belaya sokulması anı.

“Özür dilerim, ben nişanlığınıza göz kırpmadım. Karşı kaldırımdaki bayan...”

“Vaaay sokak ortasında karı kız kesiyon ha? Irz düşmanı seni.”

“Yok beyefendi ben rahatsızım da.”

“Rahatsızsın tabii sen.” Konuşmalar daha da içinden çıkılmaz bir hal almaya başlamış, meraklı bakışlar da üzerlerinde toplanmıştı artık. En çabuk yoldan buradan

sıyrılmalıydı. Yoksa ya dayak yiyecek ya da rezil olacaktı. Zor da olsa o ortamdan sıyrılmayı başaran MS hastamız yoluna devam eder ama yaşadığı bu stres sol tarafının biraz daha sıkıntıya girmesine sebep olur. Artık bir an önce fatura tahsilât ofisine ulaşmak, şu faturaları ödemek ve huzur bulduğu evine dönmek ister. En yakın durağa gidip otobüse binmek için bekler ancak duraktaki bankta da insanlar oturuyordur ve ayakta beklemek zorunda kalır. Neyse ki sırtını dayayabilecek bir boşluk bulunca, dayanarak biraz dinlenebilme fırsatı bulur. Etrafını da seyretme fırsatı bulmuştur. Eskiden O da onlar gibiydi ama böyle bir durumla karşılaştığında ihtiyacı olanlara yer verip vermediğini hatırlamıyordu. Böyle şeylere çok fazla takılmamalıydı. Belki O da buradakiler gibi, bu konuda saygısız birisiydi. Bu rahatsızlığa yakalandıktan sonra hassaslaşmaya başlamış olabilirdi. Hâlbuki neden böyle şeyleri düşünebilmek için illa başımıza gelmesi gerekiyor ki? Bunları düşünürken otobüs de gelmişti zaten. Ama otobüs durağa yanaşır yanaşmaz, herkes kapıya yığıldı. Onları iterek kendisine yer açabilecek gücü olsa, iki durak sonraki tahsilât bürosuna yürüyerek gidebilirdi zaten. Otobüsten inecek olanlar inip, kapıya yığılanlar sıkış sıkış ve birbirlerini ite kaka bindikten sonra, O da kendisine sıkışabileceği bir yerler bulabilme umuduyla kapıya yanaşsa da; ayağını otobüsün basamağına değdirme fırsatı bile bulamadan otobüs duraktan ayrıldı. Diğer otobüsü beklese tekrar aynı şeyleri yaşayacaktı. Şuradan bir taksi mi tutmalıydı? Ama iki durak için bindiği zaman da taksi şoförlerinden kısa mesafe bindiği için tartışmaya girmek zorunda kalıyordu her seferinde. Yolda dinlene dinlene yürür, faturasını öder, evine dönerdi işte. Yürümeye başlamıştı ama durakta da dinlenme fırsatı bulamadığı için sol taraftaki nöronlar mızımızlanmaya başlamış ve sol gözüne anlamsız sinyaller gönderip, rahatsızlık vermeye başlamıştı. Sol gözünü kapatarak yürüse olmuyor, açsa olmuyor. Ne istediğini bilse onu verecek ve susturacaktı şu göze giden nöronları ama ne istediklerini kendileri de bilmiyorlardı ki. Daha duraktan yeni ayrılmıştı ama bir yerler bulup oturup dinlenmeli ve kendine

gelmeliydi. Cadde üzerine seyrek olarak serpiştirilmiş banklarda oturanlar vardı, birine para verip yerini satın mı almalıydı acaba? Sanki trilyonerdi. Ona para vereceğine, gir bir kafeteryaya hem çayını iç, hem de dinlen. Öyle de yaptı. En yakın kafeteryaya girip oturdu. Garsona da bir çay söyledi. Çayını yudumlarken dinlenebilme fırsatı da doğmuştu. İleride çok parası olursa bir kafeterya açacaktı. Masa, sandalye olmayacaktı bu kafeteryada. Sadece sedir ve yatak olacaktı. İnsanlar geldiğinde sandalyede oturarak değil, uzanarak dinlenebileceklerdi. Yataklar tek kişilik olmalıydı ki, birer birer yatsınlar. Neme lazım? Yaklaşık yarım saat dinlenmişti artık yola devam edebilirdi. Öyle ya, telefonu bile yarım saat şarj etsen, neredeyse bütün gün çalışıyordu. O'nun şarj da iki durak idare ederdi. Hesabı ödedi ve kalktı. Yoluna devam etti. Kalabalık caddede aynı başlık altında toplandığı insanlardan bazen utanıyordu. Görüyorsunuz işte, adam yalpalaya yalpalaya yürüyor. Belli ki sarhoş da olsa bir sıkıntısı var işte. Daha ona çarparak yürümek size ne kazandırıyor ki? Ama O'na tekrar dengesini kurabilmesi için çok şey kaybettiriyor. Hatta belki de düşmesine sebep olacaksınız.

“Aman boş ver, şu tahsilât bürosuna ulaşayım da işimi halledeyim.” Diye düşünen bizim dengesiz MS hastası yoluna devam etti. Kaldırımlardan inip çıkmak çok zor olduğundan, belediyenin engelliler için yapmış olduğu rampaya doğru gitmeye başladı. Oradan inip çıkmak daha kolaydı. En azından ayağını kaldırıp, tek ayaküstünde dengesini sağlamaya çalışarak çıkmasına gerek kalmıyordu. O meşhur yaşlı nöronlara da daha az ihtiyaç duyuyordu bacağını kaldırabilmek için. Hani şu sol taraftaki, emekliliği gelmiş olan küçücük sinir hücresine. Kaldırım çok kalabalıktı. Ne güzel, insanların çoğu birbiriyle şakalaşiyor, sohbet ederek yürüyorlardı. Genç sevgililer ise sanki ömür boyu birbirimizden ayrılmayalım dercesine sarmaş dolaştı. Tam rampaya gelmiş, aşağıya inip karşıdan karşıya geçecekti ki; o da ne? O sarmaş dolaş çiftlerden bir tanesi ile o engelliler için yapılmış olan rampada karşı karşıya gelmişti. Öpüşe koklaşa gelen ve rampayı kullanan çifte, ayakta sabit bir

şekilde zor durduğu halde yol vermek zorunda kalmıştı. Hepsi birden o rampadan geçebilecek durumda değillerdi. Rampa dar olduğundan O da geçmeye kalkarsa, zaten dengesi de bozuk olduğundan üçü sarmaş dolaş olurlardı ki bu da o şirin çiftten erkek olanını canavara çevirebilirdi. Çiftimiz de rampadan kaldırıma çıktıktan sonra, aşağı inerek karşıdan karşıya geçmeye başladı MS hastamız. Ama daha yolun yarısına gelmişti ki, yayalar için kırmızı ışık, araçlar için ise yeşil ışık yanmıştı. Durumum belli, nasıl olsa beklerler diye düşünürken; arabalardan birisi ara gaz vererek;

“Çabuk ol, ben geliyorum” demeye çalışırken, başka bir araba ise kornasına basmıştı. Zaten nörolojik hasta olan dostumuz, ters ters bakıp onlara sadece söylenmekle kalmıştı. Acele etmeye çalıştıkça da sol bacağını daha fazla sürümek zorunda kalıyordu. Sonunda kendisini karşı kaldırıma atmıştı. Yok mecazi anlamda değil, gerçek anlamda atmıştı. Acele etmeye çalışırken sürümek zorunda olduğu sol ayağı takılmış, bu da dengesini bozduğu için kaldırımdan çıkarken düşmüştü tekrar. Birisi hemen koşup yanına geldi yardım etmek için. Ama sinirleri iyice bozulmuş olan MS hastamız, sanki bunların sorumlusu o yardım etmeye gelen kişiymiş gibi ona patlamıştı;

“BIRAK, LAZIM DEĞİL.” Doğal olarak da böyle bir tepki ile karşılaşan ve o gün rastladığı tek yardım sever vatandaşı olan adamcağız da;

“Ne halin varsa gör o zaman.” Diyerek uzaklaşmıştı. Dizini yere vurduğu için doğrulamayan MS`imiz, kaldırımın kenarına biraz oturarak dinlenmeye başladı. Etraftakilerin vebalıymış gibi bakmalarına rağmen. Dinlenip ayağa kalktıktan sonra yoluna devam etti. En fazla yüz metre kalmıştı artık. Duvara tutunarak büroya kadar giden MS`imiz, fatura borçlarını ödedikten sonra huzur bulmuştu. Bir fatura ödemek bu kadar mı zor olabilirdi? Bundan sonraki etap daha da zor olacaktı. Eve dönüş. Evden çıkarken dinlenmiş bir vücut olarak çıkmıştı ama şimdi... Bu kadar yorgunluktan sonra eve nasıl dönebilecekti? En iyisi taksi tutarak eve dönmekti. En fazla şoförüyle; kısa mesafeydi, uzun mesafeydi tartışması yapardı. Hiç olmazsa

yerlerde sürünüp milletin dikkatini çekmezdi. Öyle de yaptı. Eve ulaştığında kendisini şarj cihazı diye adlandırdığı yatağına zor attı. Günün bundan sonrası artık bu yatağın üzerinde, insanların garip bakışlarından, çarparak dengesini bozmalarından, taciz edici ara gaz ve korna seslerinden, sanki ilk binene ödül vereceklermiş gibi yapılan otobüse binme mücadelesinden uzak, neredeyse tek huzur bulduğu yer olan bu şarj cihazında.

İşte MS hastasının bir gününden kesit size. Nasıl ama? İyi dramatize ettim değil mi? Yok yok abartmadım. Umarım gözünüzde canlandırmışsınızdır. Çünkü bu aslında, nişanlısına göz kırptığı için tartışan kişiyle olan olay dışında tamamen gerçektir. Kendimi iyi hissetmediğim ama faturamı yatırmam gereken bir gündü. Ne yazık ki, işte böyle bir toplumuz biz. Birbirimize olan saygımızı tüketmişiz. Bunu anlayabilmek için de illaki MS olmanıza gerek yok. Dışarıya çıktığınızda baktığımız pencerenizi değiştirin. Bu yaşadıklarımı yaşamazsınız ama iyi bakarsanız görürsünüz.

Beni yerden kaldırmaya çalışan, ismini bilmediğim ve o günkü karşılaştığım tek yardım sever insandan da yaptığım saygısızlıktan dolayı özür diliyorum.

Her iki kitabımda da sizlerle paylaştığım anılarım genelde komik anlardı. Aslında benim hayata bakışım da karşılaştığım olayları daha neşeli hale getiren açılardandır. Bu bölümü yazmazsam da sanki gerçeklerden uzaklaşmış ve diğer MS hastası arkadaşlarıma ihanet etmiş gibi hissetmeme sebep olacaktı. Gerçekten sonu ölüm olmasa da çok ciddi bir rahatsızlık olan MS ile yaşamak zordur. Öyle anlar gelir ki sağlıklı kişilerin çok kolay yaptığı bedensel işleri yapamayız. Bunları yapabilmek için birilerinin yardımına ihtiyaç duyarız.

Bu satırları okuyan sağlıklı arkadaşlar; sizin yardımınıza ihtiyaç duyanlara yardım etmekten kaçınmayın. Hem bu rahatsızlık bulaşıcı değil, hem de bu anlar insanlığımızı hatırlayabilmek için fırsattır bizler için.

Bu satırları okuyan MS'li arkadaşlar; lütfen ama lütfen

sorunları abartılı bir şekilde karşınızdakilere yansıtmayın. Ne yaşıyorsanız onu yansıtın. Aksi takdirde onlar da yeter diyecektir sonunda. Unutmayın; her sabrın bir sonu vardır.

GENE DÜŞTÜM

Yazları daha önce söylediğim gibi Antalya'nın sıcağından kaçmak için, Kütahya Yoncalı'ya gidiyorum. Yoncalı'nın ortasında kocaman bir park var. Eskiden çayır diye adlandırılırdı. Ben ise buraya Yoncalı Central park diyorum. Akşamları da yürüyüş yapmak için buraya gidiyorum. Küçük çay bahçeleri vardır burada. Yorulduğum zamanlar bunlardan birisine oturur, hem esnafla sohbet eder, hem de çayımı yudumlarken dinlenirim. Hafta sonları buradan yükselen mangal dumanlarını karşıdan görenler yangın var sanırlar. Kütahya'dan, Tavşanlı'dan gelenlerin yanı sıra orada kalanlar da mutlaka mangal yapmak için Central parka gelirler. Yürüme yolları vardır ama çay bahçelerine geçmek için bu yollardan ayrılmanız ve ayırık otlarına basarak ulaşmanız gerekir. Zemin de engebeli olduğundan biraz zordur yürümek. Ama düşerseniz yumuşacık ayırık otlarının üzerine düşeceğiniz için sorun olmaz.

Yürüyüşe çıktığım bir gündü. Yalnız kalıyordum. Ailem babamın kemoterapisi için Antalya'ya dönmüştü. Ben de sıcak olduğu için Antalya'ya dönmemiş, orada kalmıştım. Parkın içinde yürürken telefonum çalmaya başladı. Arayan annemdi. Bir taraftan yürüyor, diğer taraftan da telefonda annemle konuşuyorduk. Bozuk zeminde yürürken dengemi sağlamakta yardımcı olduğu için bastonum da diğer elimdeydi. Son zamanlarda sık sık sol ayak bileğim burkuluyordu. Yer etti derler ya. Öyle bir durum vardı sanırım. Çay bahçesinin masalarına yaklaşınca yürüme yolundan ayrılıp, ayırık otlarının üzerine geçmiş, orada yürümeye başlamıştım. Hala annemle de telefonda konuşuyorduk. Zemin bozuk, bir elde telefon, diğerinde baston olunca dengeyi sağlamak da güç olmuş ve ayağım gene burkulmuştu. Tekrar aynı sahne. Hakan yerde. Tek farkı bu sefer telefonu da düşerken fırlatmıştım. Garson koşarak bana doğru geldi;

“Hayırdır ağabey? Ne oldu?”

“Buranın çayı ayak burkulmalarına iyi geliyor diye

duydum, kendimi zor attım. Nasıl? İyi attım ama değil mi?”

Bundan sonrası anneme telefonda önemli bir şey olmadığını anlatmak. Birinci kitabımı okuduğu halde, hala bu olaylar karşısında ahlarsız, vahşetsiz çekemeyeniz yoktur umarım. Aslında MS hastalarının ilk öğrenmesi gerekenlerden birisidir düşmeyi öğrenmek. Öğrendiğiniz takdirde korkmayın, hiç bir şey olmaz. Eski bir amatör voleybolcu olmam bu konuda bana avantaj sağlıyor. Belki de o yüzden bu düşme olayları ile dalga geçebiliyorum. Şu anda böyle bir sorununuz olmasa bile düşmeyi öğrenin. Umarım hiçbir zaman olmaz bu sorununuz ama öğrenseniz ne kaybedersiniz ki? Kimden mi öğreneceksiniz? Tanıdığınız sporcular varsa onlara sorun. Onlar bilirler ve buna plonjon derler.

DETAYLARDA BOĞULMAYIN

Her zaman için detaylar stresi doğurur. En ufak bir işi yaparken bile içinden çıkılmaz bir hal aldığı olur. Mükemmellik detaylarda gizlidir derler. Bunu ben de kabul ediyorum ama bizlerin durumunda olanlar için bu mükemmelliğe ulaşmaya çalışmak bazen pahalıya mal oluyor. İşinizle ilgili bir mükemmeliyetçilik söz konusu ise, etrafınızdaki üç beş kişinin fikrini alın. Bunu da siz değerlendirin, ekleyin, çıkartın. Aynı sonuca ve ya yakın bir sonuca ulaşacaksınızdır. Önemli olan amaca ulaşmak değil mi? İşte amacınıza ulaşmış olacaksınız. Bu konuya ucundan dokunan ama aslında çok lüzumsuz bir gerilim yaratan bir anım da gene Yoncalıda, orada bulunan iki ekmek fırınından birinde geçti.

Ramazan ayıydı. Ramazan aylarının en güzel anlarından birisi olan sıcak pide kokularının buladığı, ramazan pidesi kuyruğunda sıramın gelmesini bekliyordum. Fırıncı da tanıdık ve O da aslında esprili bir adamdı ama böyle birini bile çileden çıkartabilme kabiliyetine sahip vatandaşlarımızdan birisi benim önümde duruyormuş ve ben bunun farkında değildim. Sıra yavaş yavaş ilerlemiş ve benden önceki o kabiliyetli vatandaşa gelmişti sıra. Fırıncı kendisine yörenin şivesi ile sordu;

“Senin ne vaadi hacı abe?” Aynı şiveyle cevap verdi;

“Dört dene pide, pideleen yarısı susamlı, yarısı susamsız olcek.”

“İki susamlı, iki sade mi isteyyon?”

“Yok len pideleen yarısı susamlı, yarısı susamsız olcek.”

“Len hacı abe; iki dene susamlı, iki dene de sade yapveren işte.”

“Yok yarısı susamlı, yarısı susamsız olcek.” İftar vaktinin de yaklaşmasıyla, sinir katsayıları yükselen fırıncı, ellerini havaya doğru açarak;

“Ramazan mübarek günü ne yolluyon bunları bana? Beni mi sınıyon?” deyip ustaya dönerek;

“Yarısı susamlı, yarısı susamsız dört dene pide atverin fırına.” Usta;

“iki susamlı, iki sade mi?” Muhabbet gerçekten o ortamda çok komik bir hal almaya başlamıştı.

“Yok len, pideleen yarısı susamlı, yarısı susamsız olcek.” Dedi ve bana dönüp: “Sen ne isteyyon?”

“Ben de yumurtalı susamlı bir tane pide alacam. Ama susamlarla pidenin üzerine ŞAMPİYON FENERBAHÇE yazıp, bir de Fenerbahçe amblemi yapıver.” Konuşmamı bitiresiye kadar sabırla dinleyen pideci; önce gözlerini yukarı doğru çevirip, bir şeyler fısıldadı. Sonra bana dönüp;

“Yapcen ben, yapcen. Az kaldı. Aziz Yıldırımın resmini de yapen mi susamlaadan?”

Burada amaç susamlı ve sade pide. Adanı ne geriyorsunuz ki işte? Önemli olan amaca ulaşmaksa ikisi sade, ikisi susamlı işte. Ama yok. Arıza çıkartmak onun için amaç. Bu kadar basit bir olayı, bundan daha fazla karmaşık hale getiremeyiz sanırım. İyi de bunu yapınca elimize ne geçiyor? Onu bilebilsem.

Diğer taraftan da şayet uzay mekiği falan yapmıyorsanız, işlevini bozmayacak detayları boş verin.

Yoğurt mu mayalyorsunuz? Sulu mu oldu? Ayran yaparsınız. Yaptığımız ürünün birleşme yerinde kod farkı mı oldu? Boş verin, zımparalarsınız geçer. Belki iki iş birden olur ama sonuçta çözüm bulunur. Cerrahsanız; diyecek bir şey yok. İstifa şart. Olsun bir mahalle içine kasap açarsınız. Şaka bir tarafa az önce söylediğim gibi; işlevini etkilemeyecek olan detaylarda boğulup da kendi kendinizi strese sokmayın. Dozunu kaçırmamak şartıyla biraz da geniş olmak lazım bu hayatta. Tam burada bir fıkra geldi aklıma;

Japon otomobil fabrikalarında araç tamamlandıktan sonra, izolasyonunun nasıl olduğunu test etmek için paydos etmeden önce arabanın içine bir kedi koyarlarmış. Sabah geldiklerinde kedi öldüyse arabanın izolasyonu iyi olmuş der ve piyasaya sürerlermiş. Kedi yaşıyorsa; arabanın bir yerlerden hava aldığını anlar ve izolasyonunun düzeltilmesi için ilgili banda geri yollarlarmış.

Bizde ise paydos etmeden önce kediyi arabaya koyarlar ve sabah bakarlarmış; kedi duruyorsa izolasyonu iyi, kaçmışsa

kötü olmuş kararına varırlarmış.

Bazen detaylar önemli olmuyor değil ama özellikle sinirsel bir rahatsızlığa sahipseniz, sınırlerinizi yıpratacak düzeyde strese gireceğiniz bir işte çalışmamanızı tavsiye ederim.

O KADAR KORKMAYIN, BİR ŞEY OLMAZ

Nedense hep başkalarını ne kadar sevdiğimizi söylemekten ya da sevgimizi göstermekten çekiniriz. Annemize, babamıza, karımıza, nişanlımıza, sözlümüze, sevgilimize hatta bazen uğruna canımı bile verebilirim dediğimiz evladımıza. Ona hissettirsek ya da direkt söylesek ne olur? Gururumuz mu kırılır? Nasıl ya? Çocuğunuza ya da annenize, başkalarına değer verdiğinizizi söylerken çekinmediğiniz kişilerin kendilerine bunu söylerken ve ya hissettirirken gururunuz mu kırılıyor? O zaman, zaten O'nu sevmemişsinizdir ki. Pardon. İncilerinizin dökülebileceğini hiç düşünmemiştim. Haklısınız. Bir de o incileri yerden toplamak var.

Ben birisini seviyorsam ki bu hangi anlamda olursa olsun; O'na bunu söylemekten ya da hissettirmekten çekinmem. Neden çekineyim ki? Bunu kendisine söylediğimde;

“Neden beni seviyorsun?” diye benimle kavga mı edecek? İnsan birisi tarafından sevildiğini öğrenirse mutluluk duyar bundan. Mutluluk duymuyorsa zaten sevgine değer birisi olmadığını anlarsın.

Sevdiğini söylemenin başka bir avantajı da, rahatlıyorsun. İçine atıp da dert etmeye ne gerek var ki? Gene sonuçta kendine zarar vermiş oluyorsun. İçine atıp da dert ettiğin her şey bir gün vücudunun bir yerlerinden patlak verecektir. Bu ülser olur, MS olur ve ya başka bir şey olur.

Ben ailemden herhangi birisi ile karşılaştığım her zaman sarılırım. Annem ziyaretime geldiğinde; kapıyı açınca sarılırım sıkı sıkıya. Ailemi ziyarete gittiğimde de aynı şekilde Babama sarılırım. Neden yapmayayım ki? Kırk yıldır tanıyorlar beni. Sanki sarılınca sevgimi onlara akıtıyormuşum gibi gelir ve onları ne kadar çok sevdiğimi daha iyi anlatabiliyormuşum gibi gelir hep bana. Her fırsatta da onlara onları ne kadar çok sevdiğimi söylerim. Yanlış anlaşılmasın sevgi pıtırıcığın birisi değilim. İlk kitapta ne demiştik?

“Herkesedeeri kadar” Bir insanın en değerli duygularından birisi olan sevgisini, hak edenlere, hak ettiklerini söylemenin nasıl bir zararı olabilir ki?

Siz de birbirinize sevdiğinizi söylemekten çekinmeyin. Özellikle çocuklarınızın onları sevdiğiniz konusunda kafalarında hiçbir şüphe olmasın.

“Ben seviyorum ama sevgimi gösteremem.” Gibi kocaman bir yalanı kendinize bari söylemeyin. Ellerinizi, kollarınızı ve ayaklarınızı kullanabiliyorsanız üzerine birde cümle kurabiliyorsanız bunu yapamamanız için bir sebep kalmıyor ki. O’na doğru yürüyeceksiniz, kollarınızı iki yana açıp, sarılacaksınız ve;

“Seni seviyorum” diyeceksiniz. Bunu yapamıyorsanız, demek ki sevmiyorsunuzdur. Muhtemelen yalan da söyleyemeyeceğiniz için bu size zor gelecektir.

Hadi mesela şu anda sevdiğiniz kişileri arayıp, onu sevdiğinizi söyleyin. Hepimizde cep telefonu var nasıl olsa. Ergenler; siz de gaza gelip, şimdi kızları falan telefonla aramayın. O işler biraz daha farklı. Baş başa konuşuruz onları. Biraz daha karşılıklı ve yüz yüze konuşulabilecek şeyler.

Benim arayın dediklerim; annenizi, babanızı, kardeşinizi, çocuğunuzu, eşinizi, nişanlınızı, sözlünüzü ve ya sevgilinizi gibi. Sevginizi karşılıklı olarak bildiğiniz kişileri arayın. Yoksa kızın ya da erkeğin bir şeyden haberi yokken "hönk" diye telefon açıp söylerseniz; fırçayı yersiniz. Önce yüz yüze konuşun birbirinizi sevdiğiniz kararına varın ki, ben de yiyebileceğiniz küfürlerden nasibimi almayayım durduk yerde.

Bir de özür dileyebilmek zor gelir nedense. Yapmışsın bir hata. İsteyerek ve ya istemeyerek ama sonuçta bir hata yapmışsın ve karşıdaki az ya da çok bundan zarar görmüş. Hem de "SENİN YAPTIĞIN BİR HATADAN" dolayı görmüş bu zararı. O zaman sana düşen de bu zarara sebep olduğun için, zarar verdiğin kişiden özür dilemek. Kendini özür dileyemeyecek kadar gururlu görüyor ve bunu gurur meselesi yapıyorsan bu demek oluyor ki; o zararı verebilecek kadar gurursuz birisisin.

“O benden küçük, özür dilemem.” Ama senden küçük birisine zarar verirken bunu düşünmüyordun. Şimdi ne oldu? Sen O`na bu hatayı yaparken, senden büyüktü de, sonradan mı küçüldü? Benim düşünceme göre; kim kime ne hata yaptıysa özür dileyebilmeyi de bilmeli ki, ortada duyulan bir saygı varsa devam etsin. Eğer hata yapmayı biliyorsanız, hatanızı kabul etmeyi ve özür dileyebilmeyi de bilmeniz gerek. Bu özürler çeşit çeşit olmasına rağmen en önemlisi büyüklerin küçüklerinden özür dileyebilmesidir bana göre. Bir de aşağıdaki gibi bir çeşidi vardır bunun;

Turizm de çalıştığım dönemlerdi. Departmanımıza ait iki otomobil vardı. Birisi bende, diğeri çalışma arkadaşım; Nuri DAMAR`daydı. O sabah ülkesine dönecek olan yolcularımızın dönüş uçağının başında, sorumlu personel olarak Nuri olacaktı. Biz de diğer arkadaşlarla ofisteki işlerimizi tamamladıktan sonra, kendisine yardım etmek için havalimanına gittik. İyi ki de gitmişiz. İşimiz bittikten sonra arabalarımızın yanına gittik. Binip ofise dönecektik. Bizde sorun yok. Tam arabaya bindik ki, Nuri;

“Biladerim anahtar yok len.” Damar her zamanki şaşkın yüz ifadesi ile taçlandırdığı cümlelerini sarf etmişti. Arabalarımızdan indik ve Damarın gittiği yerleri kontrol etmeye başladık ama hiçbir yerde yoktu. Arabanın kelebek camını kırıp içine girsek ne işe yarayacaktı? Sanki düz kontak yapabilecek vardı aramızda. Gereksiz bir zarar verme eylemi olacaktı. Aklıma danışmaya gitmek ve oradaki görevliye sormak geldi. Belki birisi bulup oraya bırakmıştır. Danışmaya gittim ama oradaki görevli yerinde değildi. Biraz bekledim, biraz daha bekledim, bekledim, bekledim. Kimse gelmeyince ben de içeriye girdim. Önündeki panel kokpit gibi bir şeydi. Düğmelerden birisine basıp yapılıyordu anons ama o düğme hangisiydi. Yanlışlıkla fırlatma düğmesine basmak da istemiyordum. Uluslararası havalimanında gökten uçarak düşen bir insan çok da sempatik gelmezdi sanırım. En sonunda düğmeyi buldum. Ona basarak konuşmaya başladım. Camın önündeki, benimle birlikte danışmaya gelen arkadaşına sordum;

“Duyuluyor mu lan?” Bu sorumu da tüm havalimanı dinlemiş. Kendisinden anonsumun duyulduğunun onayını aldıktan sonra asıl anonsa geçtim;

“LÜTFEN DİKKAT, DANIŞMA GÖREVLİSİNİN GÖREV YERİNE GELMESİ ÖNEMLE RİCA OLUNUR.” Bu anonsu tekrarladıktan sonra, kafamı mikrofondan kaldırdım. Karşımdaki manzara çok komikti; Havalimanı polis müdürü, Havalimanı istasyon müdürü, tanımadığım bir adam bana bakıyordu. Bakışları da pek sevgi dolu bakışlar değildi. Bir tanesi;

“Ne yapıyorsun sen?”

“Sizi çağırmadım ki ben, danışma görevlisini çağırardım.” O sırada yüksek topuklu bir tıngır leydi geldi. O bana sert yapan ağabeyler tebessüm ederek ona yol açtı. Hatun danışma ofisine girdi ve;

“Biri beni mi çağırdı?” Ben de cevap verdim;

“Çok özür dilerim, rahatsız ettim ama yaklaşık yarım saat beklediğim halde gelmeyince, insan özlüyor işte.” Öbür amcalar bana doğru bakınca kaşları çatılıyor, danışma görevlisine bakınca ise yüzlerinde tatlı bir tebessüm oluşuyordu. Miss Danışma bana dönerek;

“Ne vardı?”

“Arkadaş arabanın anahtarını kaybetmiş de belki buraya getirmişlerdir diye sormaya geldim.”

“Yok kimse getirmedi.”

“Sen nereden biliyorsun getirmediklerini? Burada değilsin ki.” Dedim. Amcalardan bir tanesi kızdı bana;

“Doğru konuş.”

“Özür dilerim” dedim ve ufaktan uzaklaştım oradan. Bu işin karakolu var, giriş kartı iptali var. Ne gerek var ki bu işlerle uğraşmaya. Özür dile geç, nasıl olsa anlattıklarını anlamayacaklar.

Sizlere bir de gene turizmde çalıştığım dönemlerde bir kıza teklifimi anlatayım. Önce arkadaşlığı geliştirir, birbirimizi tanır, seviyorsak da onu da söyleriz işte. Daha önce dedim ya; insanlara beklemedikleri tepkiler vermekten ve sürpriz

yapmaktan hoşlanıyorum. Zaten bana göre hayatı bu kadar komik hale getiren detaylar da bunlar aslında. Kız çok hoş, havayolu şirketinde çalışıyor. Ben de bir seyahat acentesinin operasyon departmanında çalışıyorum. Boş uçak bileti gani. Yok doldurup doldurup bir yerlere gitmedim. Aklınıza hemen öyle bir şey gelmesin. Seyahat acenteleri, charter seferler için havayolu şirketlerinden konfirmasyon alır. Ben de bu biletlerden birisini aldım. O zamanlar e-bilet falan yok. Bildiğin fasikül gibi olurdu biletler. Biletin boyutlarında dosya kâğıdı kesip üzerine;

“Müsaitseniz bu hafta sonu bot turuna davetlimsiniz” yazdım, biletin ara sayfalarından birine iliştiirdim ve onun olduğu İstanbul uçağı sırasına geçtim. Sıramın gelmesini bekledim. Bu arada yeni gelenler de arkamda sıraya geçtiler. Sıra bana geldiğinde;

“Aaa Hakan Bey gidiyor musunuz?” dedi.

“Yok buradayım. Sadece şu biletin konfirmesini almak istemiştim.” Dedim ve bileti ona verdim. Bir süre sayfaları karıştırdı, iliştiirmiş olduğum notu gördü, okudu ve bana dönerek;

“Yetkim bu bilete konfirme vermek için yeterli değil, isterseniz müdürüme yönlendireyim sizi.” Dedi. Müdürü de görseniz suratsız, göbekliii, bıyıklı ve kel. Ne konfirme alacam ondan. Bileti aldım,

“Neyse yolcu kalırsa kalır” dedim ve uzaklaştım oradan.

Ne kadar basit şeyler değil mi? Gidip;

“Seni seviyorum” diyeceksiniz,

“Teşekkür ederim” diyeceksiniz,

“Özür dilerim” diyeceksiniz. Bu üç cümle, belki de hayatınızı çok daha yaşanılabilir bir hale getirecek. Gerçekten de mutlu bir hayata sahip olacaksınız, sadece bu üç cümleyi yerinde kullanarak.

KALEM VE SİLGİ

Bunların ikisi arasında o kadar güzel bir ilişki vardır ki. Hayatınızın tüm gidişatını bu ikisini takip ederek yönlendirebilirsiniz. Kâğıt hayatınızdır. Kalem hayatınızda yaptıklarınızı kâğıdın üzerine yazdığınız yardımcı alettir. Silgi ise yaptığımız hatalarınızı, yanlışlarınızı, yanlış kişileri kısacası hayatınızdan çıkartmak istediğiniz, hatırlamak istemediğiniz anları çıkartmanıza yarayan gerecinizdir. Hep söylerler ya; silginiz kaleminizden çabuk tükeniyorsa, hatalarınız çoktur. Zaten hayat da hatalarla yaşanmıyor mu? Tecrübe edinilmiş oluyor. Hiç hata yapmadan yaşadım bu zamana kadar diyebileniniz var mı aranızda? Yok canım, sen de yapmışsındır hata ama sana göre küçük bir hata olduğundan kayda almamışsındır. Ben size burada hatalarınızdan ders alın, bir daha yapmayın falan demeyeceğim. Bunlar zaten hepimizin dillendirdiği şeyler. Ben biraz daha farklı bir açıdan bakıp, o şekilde kullanmayı denemenizi isteyeceğim silginizi. Belki silginiz çok daha çabuk bitecek ama tahminimce daha rahat bir kafayla yaşayacaksınız.

Sadece hatalarınızı silmek için değil de, biraz da unutmak istediğiniz şeyleri silmek için kullanın silginizi. Neden silmeyip de içinize atıyorsunuz ki? Silin gitsin. İlerleyen zamanlarda karşınıza vücudun herhangi bir yerinden patlayıp çıkması. O rahatsızlık dediğimiz çoğu şeyin sebebi bu bence. Değil ya işte. Ülser; midede oluşan yara değil. Zamanında silmediğin ama sana sıkıntı veren kişi ya da konunun tekrar karşına mideden çıkıp gelmesi. Kanser de öyle, MS de, diğerleri de. Silgini kullanmaktan korkma. O silmediklerin zamanla kaybolmuyor, aksine daha da güçleniyor. Neden hep

“Seni sildim hayatımdan” derken kullanıyorsunuz? Biraz da aslında büyük olmayan ama kendinizin büyüttüğü sorunlarınız için kullanın. Etrafıma baktığımda o kadar saçma sapan sorunları kendinize dert ettiğinizi hatta bundan anlaşılması güç bir zevk aldığınızı görüyorum ki, görmesem de

daha sonra kronik rahatsızlık geçiren birisi ile konuşurken; anlattıkları karşısında şaşkınlığa kapılıyorum. Ne oldu şimdi? Nur topu gibi, tedavisi olmayan bir rahatsızlığın oldu işte. Sen neden böyle oldun diye merak edenleriniz vardır içinizde. Ben de aynısını yaptım, oradan biliyorum. Bunları da zaten sizler yapmayın diye yazıyorum. Silginizin önce bitmesinden korkmayın. Biterse bitsin. Ama silmeniz gerekenleri de silin.

Bir hikâye vardır hani;

Üniversitede profesörün birisi sınıfa elinde bir bardak suyla girmiş ve öğrencilere dönerek sormuş;

“Bunun ağırlığı ne kadar?” diye. Herkes bir şeyler söylemiş. Adamcağız da hepsi yanlış dedikten sonra doğru cevabı vermiş;

“Taşdığın süreye bağlı”

Taşmanız gereken o kadar sorumluluk varken neden silebileceklerinizi silip hayatınıza o şekilde devam etmiyorsunuz? Silemediklerinizi zaten taşıyacaksınız. Yükünüzü hafifletmeye çalışın. Alacağınız mesafe de uzar.

Ben öyle yapıyorum. Herhangi bir sorunla karşılaştığımda şayet çözüm yolu bulamıyorsam ya da ikili ilişkilerde derdimi anlatamıyorsam; içime atmıyorum. Genelde siliyorum o sorunu. Bu silmek bazen dikkate almadan suyuna gitmek şeklinde oluyor. Gereksiz inatlaşmaya gerek yok. Bu hem zaman kaybettiriyor hem de akıntıya karşı kürek çekmek gibi oluyor.

Aslında benim hayatım sizinkinden farklı değil. Aynı şeyleri ya da benzerlerini sizler de yaşıyorsunuz. Aramızdaki tek fark; yaşadıklarımıza bakış açımız. Açığı biraz geniş tutun. Sonunda göreceksiniz ki bu maçta ofansif oynayan siz olacaksınız. Bu kadar hücumun sonunda da illaki gol ya da goller bulacaksınız. Bu da size galibiyeti getirecektir. Dünyayı değiştirme şansınız yok ama çevrenizdekilerin size yaklaşımını değiştirseniz yeterli. Neticede sizin dünyanızı da çevreniz oluşturmuyor mu? Bunu yaparken, kendinizi de objektif olarak değerlendirin. Sizin onlara yaklaşımınız nasıl? Onların yerinde siz olsaydınız, kendi davranışlarınızdan rahatsız olur muydunuz? Ne zaman ki bu sorulara cesur cevaplar

verebilirsiniz, işte o zaman karşınızdakinden de beklentilerinizin olabilmesi için isteklerde bulunabilme hakkına sahip olursunuz.

AMA BU YALAN DEĞİL Kİ

Bazen sıkıştığımızda susarız. Tartışılan konu hakkında olduğu gibi, yapılacak işin detayını vermeyerek de olur bu. Herhangi bir toplulukta, hakkında bilgi sahibi olmadığımız bir konu tartışılıyorsa onunla ilgili yorum yapmayarak sessiz durmak en güzeli olur. Hem yapacağınız yorumdan o konu ile ilgili bilgi sahibi olmadığımız anlaşılacağı için karşınızdaki yayılım ateşine geçmez, hem de;

“Bu adam sessiz durduğuna göre, benim bilgimi ölçüyor olabilir” izlenimi yaratarak, daha sağlıklı bilgi edinmenizi sağlayabilir. Doğal olarak karşınızdaki daha ölçülü ve doğru bilgiler yansıtacaktır size.

Ama sessiz kalınması gereken başka konular da vardır. Özellikle idarecilik yapıyorsanız ve personelinizi yoğun bir şekilde çalıştırmanız gerekiyorsa. Ben turizm de çalıştığım dönemde böyle yapmıştım. Operasyon departmanının başında çalışıyordum ve sekiz kişi ile günde 1000-1500 kişiyi karşılıyor ve aynı miktarda turisti de gönderiyorduk. Artık gecemiz gündüzümüze karışmıştı. Havalimanında, otel lobilerinde bulabildiğimiz beş on dakikalık boşluklarda uyuyarak dinlenmeye çalışıyorduk. Böyle bir yoğunluk yaşarken patron beni odasına çağırdı ve;

“Hakan, beraber çalıştığımız hava yolu şirketi Dünya Erkek Güzellik Yarışması'nın ulaşımı konusunda sponsor olmuş. Bizden de rica etti, yarışmacıların otel transferlerini biz yapacağız. Programına dahil et, transfermanlara da söyle. Her zamankinden daha temiz ve bakımlı gelsinler.” Hepsi iyi de departmanda çalışan kız yok, olsa bu işi onlara verirdim ve onlar da seve seve yaparlardı. Neticede dünyanın en yakışıklı erkekleri karşılanacaktı. Bu yoğunluğun içinde birde bunu nasıl söyleyecektim ben gencecik sekiz delikanlıya. Uçak detaylarını da almıştım. Uçak da en yoğun olduğumuz günün gecesinde saat 02:30 da inecekti. İstifa ederler gene de gitmezlerdi.

“Peki, İsmail Bey” deyip ayrıldım. Operasyon odasına

gidip, oturmaya başladım. Nasıl söyleyeceğim diye düşünüyordum. Çocuklar ise bir sonraki günün operasyon listelerini hazırlıyorlardı. İçlerinden birinin dikkatini çekti düşünceli halim;

“Ağabey hayırdır? Bir sıkıntı mı var?”

“Yok Barış. Önemli bir şey yok. Sen milleti toplasana, ufak bir toplantı yapmamız lazım.”

O kadar yorgun olmalarına rağmen, Barışın her haber verdiği genç, kapıdan içeri girerken gözlerinin içi gülerken bakıyordu bana. Hepsini tamamladıktan sonra konuşmaya başladım.

“Arkadaşlar; bu sefer çok farklı bir operasyon işimiz var.” Mızıldanmalar başlamıştı. Yok bu sefer kesin istifalar gelecek ve departman dağılacaktı. Sesimi biraz daha otoriterleştirerek;

“Önce bir dinleyin, soracağınız bir şey olursa bana sorarsınız. Ne birbirinize soruyorsunuz? Hiç birinizin haberi bile yok daha.” İyi en azından ortam biraz sessizleşmişti. Devam ettim;

“Çalıştığımız havayolu şirketi "Dünya Güzellik Yarışmasına" sponsor olmuş ve bu seneki Antalya'da yapılacakmış. Bizden de havalimanından otele ve otelden havalimanına transferini yapmamız isteniyor.” Ortamda ani bir gürültü ve çılgınlıklar koştular. Barış;

“Ağabey seni bu kadar düşündüren, üzen bu muydu?” Baktım, ağzı kulaklarında bu soruyu soruyordu bana.

“Ama Barışçığım uçak Pazar gecesi saat 02:30'da inecek. Zaten yoğun bir günün ardından bir de bununla yorulacaksınız.”

“Olsun ağabey, sen bizi merak etme. Görev görevdir. Neticede çalışıyoruz burada. Verdikleri işi yapacağız.” Canım benim. Fedakâr fırlama seni... Yarışmanın erkek güzellik yarışması olduğunu söylemedim tabii ki. Bir şey söylemeyince yalan sayılmaz ki.

Yarışma güzellik yarışması mı? Güzellik yarışması.

Onlar bana bayan mı erkek mi diye sordu mu? Hayır.

O zaman sorun kendiliğinden çözülmüş oluyor işte. Artık kavga etmeye bile başlamışlardı. Otele kadar otobüste kimin

gideceği konusunda. Hatta bazıları olayı en baştan çözmeye çalışıyordu;

“Ağabey, bir orta Türk kahvesi göndereyim mi içer misin?” Pazar gecesi suratını görürüm senin acı acı mırroyu içerken.

Aradan günler geçmiş ve muhteşem Pazar gününe ulaşmıştık. Bütün gün gelen ve giden yolcularla uğraştıktan sonra, bulduğumuz bir buçuk saatlik boşlukta karşılayacağımız güzellerin uçağı inmeden önce istirahat etmeleri için hepsini evlerine göndermişim. Bir geldiler ki, sanki adamlar sekiz saat uyumuş gibi dinç, ilk buluşmalarına gider gibi traşlarını olmuşlar, saçlar jöleli. Kendilerine verdiğimiz yedek üniformalar ütülenmiş, Antalya'nın sıcaklığında çoğu zaman zorla boğazlarına kadar çektiğim kravatlar için ise neredeyse;

“Gevşet şunu, boğulacaksın şimdi” diye ikazı gerektirecek kadar nizami. Transferin yapılacağı otobüsleri en ön sıraya çekmek için diğer acente personeli ile kavga edip, istedikleri yere kadar çektirdiler. İlk kez otobüsün içine oda parfümü sıkırlarken gördüm onları. Biz uçağın inmesini beklerken, bir taraftan da operasyonun detaylarını konuşmaya başlamıştık. Havalimanında yolcuları tabela ile karşılarlar ya, işte o tabelayı tutturmak o kadar zordur ki bilemezsiniz. Ama şu anda yapılan kavga tabelayı tutabilmek içindi. Hiç sesimi çıkartmadım. İçlerindeki en iri ve atletik olan Ergin doğal olarak bu tartışmayı kazanmış ve daha inmesine yarım saat olan uçaktan çıkacak güzelleri karşılayabilmek için tabelaya el koymuştu bile. Fiziki avantajımı da hafta içi kullanmış ve güzelleri otellerine götürme hakkımı da Ergin kazanmıştı zaten. Sırada güzellerle ilk karşılaşacak şanslılardan birini tespit etmek vardı. Bu da beni o kadar teselli eden, Barışa bir ödül olarak verilmeliydi. Deskte durup, Ergin'in deske yönlendirdiği yolcuların isimlerini kontrol ederek, otobüse yönlendirilmelerini sağlayacaktı. Artık her şey tamamdı. Hiçbiri en azından bir gün önce operasyon listesine eklenmesi gereken isim listesini bile sormuyordu. Ben gene sesimi çıkartmadım. Beklenen anons geldi. Uçağımız Antalya havalimanına inmişti. Anonsu duyar duymaz Ergin

tabelayı kaptı, saçını, kıyafetlerini kontrol ederek çıkış kapısında dikelmeye başladı. Sırtarak tabii ki. Barış da aynı kontrolleri yaparak deske yöneldi. Bunları, buralara yolcular çıkmaya başladığında bile gönderebilmek çok zordur ki daha anonsu duyar duymaz koşarak gittiler. Ama sanki ne yapacağını bilmiyormuş gibi Barış hala isim listesini sormuyor, diğer transfermanlara deski nasıl kaptım ama diyor ve sırtarak yerinde duramıyordu. Uçak ineli yaklaşık on-onbeş dakika olmuştu. Sanırım artık güzellerimiz bagajlarını alıyorlardır diye düşünürken açılan otomatik sürgülü kapıdan bir kısmını gördüm. İçlerinde siyah ırktan, sarı ırktan, beyaz ırktan tipler vardı. Dünya güzellik yarışması ya. Aslında Ergin de görmüş ama hala onların arkalarından gelecek olan güzel var mı diye zıplayarak arkalarına doğru bakıyordu. Kapıdan çıkan siyahi yarışmacılardan birisi Ergine doğru yöneldi, dibine kadar geldi ve;

“Hi” Ergin de ona cevap verdi;

“Hi” Ama hala anlamamış ve içeriye bakıyordu. Daha sonra ikincisi, üçüncüsü, onuncusu... Tabelayı görüp, her gelen Ergine;

“Hi” diyordu. Ben de Barışa listeyi uzatarak;

“Al abim, isimleri buradan kontrol edersin” dedim. Barışsa hala durumu anlamamış ve bana sırtarak;

“Tamam ağabey” diyordu. Ergin ise bana dönmüş;

“Ağabey ne yaptın ya? Bunların hepsi sap.” Dedi. Ben cinsiyetleri konusunda bir şey dememiştim ki bana tafra yapıyor.

“Barış’a yönlendir abim, O da tanışsın” dedim. Sonra Barış’a baktım. Bütün hayalleri yıkılmış, suratı düşmüş;

“Bunlar mı ağabey?” dedi bana. Ben de;

“Evet, beğenemedin mi? Adamlar ülkelerinin en güzel heriflerini göndermişler, sen beğenmiyorsun Barış” dedim.

Otobüslerin yanında bekleyen transfermanlar ise kakhahadan ölüyorlardı. Onları susturmalıydı. Yoksa ayıp olacaktı adamlara. Onların yanına gidip, Barışın da duyabileceği şekilde;

“Bak Barış, bunlar çok beğendi, kıkırdayıp duruyorlar, hangisini alalım sana?” dedim ve gülmeyi bıraktılar. Güzellerimizin geliş salonundan çıkışı bitmiş, Barış Ergin’e;

“Hepsi tamam. Gelebilirsin” demişti. Ergin ise tabelayı deskin üzerine atıp, söylene söylene arabanın olduğu yere doğru giderken arkasından bağırdım;

“ERGIİİİN, GEL BURAYA, OTOBÜSÜN HAZIR.”
Öyle ya otellerine o götürecekti.

“Ağabey ne yapacağım ben bunlarla gece vakti Kemer yolunda ya?”

“Transfer yapacaksın Ergin. Öyle istemiştin ya.”

“Ağabey bir otobüs sapla beni gönderiyorsun ya o yollara, alacağın olsun senin.” Dedi ve otobüsüne binip, güzellerimize Kemerdeki otellerine kadar eşlik etti.

Arkadaşlar; yalan söylemek gerçekten de zor bir yetenektir. Birçoğumuz da bunu yapamadığı için kendine sıkıntı verir. Detaylarına kadar hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsiniz ki. Sorulursa söylersiniz. Ne kadar detay, o kadar yalan söyleme zorunluluğu ve o kadar da kendini sıkıntıya sokma durumu. Ana fikri söyleyin, gerçekleştirilmesi gereken amacı söyleyin. Sonrası kendiliğinden şekillensin işte. Kendinizi ne diye sıkıntıya sokuyorsunuz ki?

KARDEŞ MS

En başından beri hekimlerimiz sürekli MS ile kardeş gibi yaşayacaksınız diyorlar. Ben yakın bir zamanda çaresinin bulunacağını ve onu kaybedeceğimi düşünüyorum. Hepimiz kardeşimizi kaybettiğimizde üzüntü duyarız. Ama O'nu kaybetmek beni üzmeyecek tam aksine binlerce kişide olacağı gibi, bende de sevinç doğuracak. Ölümüne sevineğim birine de kardeşimmiş gibi rol yapamam. O yüzden de kimse MS'i kardeşimmiş gibi görmemi istemesin benden. Ayrıca, hiçbir kardeşin de birbirine bilerek kötülük yapabileceğini sanmıyorum. En azından benim aile ilişkilerim öyle.

Bir tane kardeşim var benim. Benden büyük bir kız kardeş. Aramızda sadece bir buçuk yaş fark olmasına rağmen beni kendisinin oğlu sanıyor. Sakın bunu ve birazdan anlatacaklarımı duymasın. Size güveniyorum. Madem ki okurumsunuz, aynı zamanda da sırdaşım olmanızı isteme hakkım vardır sanırım. Ben doğduğumda ablam bir buçuk yaşındaymış. Hastaneden geldiğimizde annem ve babam beni ona verip, bak sana bebek aldık demişler. O zaman için çok teknolojik bir oyuncakmışım onun için. Karnım acıktığında ya da bezimi doldurduğumda ağlıyor, salladığında uyuyor, gazım olduğunda gene ağlıyormuşum. O ise konuşmaya başladığı andan itibaren bana “gülüm” diye hitap etmeye başlamış. Her ağladığımda da;

“Ne oldu gülüm” der ve sıkıntımı gidermeye çalışır. Hala bazen bana “gülüm” diye hitap eder. Ben onun 43 yıllık oyuncağıyım. Hala sıkıntım olduğunda yanımdadır benim. Bu kitapları yazmam için de en büyük teşvikçim oldu. Annem ve babamın söylediği kadarıyla başka kardeşim de yok. Zaten başka kardeşe ihtiyacım da yok. Hele bana zarar vermeye çalışan bir kardeşe... Neden olsun ki? Hep özlemini çektiğim ağabey hasretime eniştemle evlenerek son verdi. Yeğenlerim Ezgi ve Ece ise kendi evladım gibiler. Ne yapayım ben MS'in kardeşliğini? Öyle kardeş mi olur? MS benim için haddini bilmeyen arsız bir misafirden öteye geçmedi, geçemez de.

Zamanı gelince misafirliği bitecek ve evimden çekip gidecek.

Kardeşlik nasıl olur biliyor musunuz? Bir birine maddi, manevi destek olunarak olur. Aralarındaki önemli olan tek şey; birbirlerinin sıkıntısız bir hayat sürebilmesi için gayret göstermektir. Bugüne kadar her ne kadar ben onun için yapamasam da, kardeşlik böyle bir şey işte. MS bunların hangisini yapıyor? Hiç birini değil mi? Hatta tam tersine kuyumu kazmaya çalışıyor. Zaten kardeşmiş gibi kıyaslamam bile hata aslında. Ama bunu hekimlerimiz de böyle yansıtmalı hastalara. Kardeş olarak değil, arsız bir misafir olarak tanıştırmalı bence. Fazla kasvetli oldu galiba, biraz konuyu dağıtalım.

Gelelim ablama. Neden her başım sıkıştığında dibimde bitiyormuş biliyor musunuz? Küçükken harçlıklarımı biriktirip, okulun önündeki işportacıdan ona bilezik falan alıyormuşum. İşte bundan dolayı her zaman yanımda oldu. O işportacıdan alınan bilezik yüzünden.

Onunla ilgili sayısız anım var. Bunların içinden eleme yapıp ona en az zarar verdiklerimden birini seçersem eğer; şunu anlatabilirim size;

Hep mahalle kavgaları olur ya küçükken. İşte onlardan birinde çok tatlı dayak yemiştım üst sokakta oturan Gökhan`dan. Tabii ki çocukluk. Dayağı yemişsin, ne yapacaksın? Ağlaya ağlaya eve gideceksin. Ben de öyle yaptım. Yaptım ama, benim eve girmemle ablamın koşarak dışarı çıkması bir olmuştu. Kardeşimi kim dövdü diye bağırarak. Diğer çocuklar da korktuklarından hemen Gökhan`ın dövdüğünü söylemişler. Gökhan da ablamın sınıf arkadaşıydı. Yani benden ve okula erken yazılan ablamdan büyüktü. Kardeşi zarar görmüş ya, gözü dönen ablam küçük, büyük demeden Gökhan`ı kovalamaya başlamış. Gökhan da canını kurtarmak için kendisini eve atmış ama fayda etmemiş. Kapıya dayanan ablam, kapıyı açan Gökhan`ın annesine de fırçasını basmış ve;

“Bir daha kardeşime dokunursa, dayağı yer.” Deyip eve geri gelmiş.

İşte buna kardeş, Gökhan`a ise MS denir bu olayda. Bütün

bunlar yıllar önce O'na işportacıdan aldığım bilezik yüzünden. Hâlbuki MS'e her zaman hediye alıyorum. Ondan, hiç benim faydama olabilecek bir hareket görmedim şimdiye kadar. Ne mi alıyorum? Kortizon, interferonlar, ağrı kesiciler, vs. Çakıl taşı vermiyoruz bunlar için. Üstelik sık sık da MR denilen resimler çekiniyoruz beraber.

Kimse bana MS'in kardeşim olduğunu ve beraber yaşayacağımızı söylemesin.

O sadece haddini bilmeyen arsız bir misafir. Gitsin artık diye gözünün içine bakılan bir misafir benim için. Öyle de olacak.

Bence siz de öyle görün O'nu. Her istediğini yapmayın. O sizin koltuk değneği ile ve ya tekerlekli sandalye ile gezmenizi istiyor diye o aparatlarla gezmeyin hemen. Kendinizi güçlendirmeye gayret gösterin, moralinizi yüksek tutun, egzersizlerinize ve koruyucu tedavinize dikkat edin. Kısacası onun istemediklerini yapın. En sonunda sıkılıp gidecektir bu arsız misafir...

Benim tek bir kardeşim var. Başka kardeşe de ihtiyacım yok.

SON SÖZ

Bu seferki kitabımın bazı bölümleri belki biraz içinizi burkmuş olabilir ama bu gerçeklerden de kaçamayız. Kaçarsak zaten doğrulara ulaşamayız. O yüzden her iki kitabımdaki vermek istediğim fikri harmanlayıp da terazinizde tartarsanız memnun olurum.

Asıl önemli olan şeyin hayata bakış açımız olduğunu, ancak bu açığı ayarlayarak daha zevkli bir hayat yaşayabileceğimizi göz ardı etmeyin. Bu sayılı ve aslında çok da çabuk geçen yıllar, istersek eziyet halinde yaşama sevincimizi de tüketerek, istersek de hakkını vererek ve gerçekten de ben bu hayatı yaşadım diyerek tükenir. Bizim elimizde.

Bak mesela kitap bitti, sen hala Eşref ARMAĞAN'ı araştırmadın. Söylemeyeceğim kim olduğunu. Araştırılması ve ders alınması gereken birisi bana göre. Şu son satırları da oku da ondan sonra araştırmaya bari. Ondan sonra da mesaj vermeyen kitapların, gereksiz kâğıt tüketimi olduğunu söylerler.

Hayat gerçekten çok hızlı geçiyor. Daha yeni milenyuma giriyoruz heyecanı yaşıyordu dünya. Ama bakıyorum koskoca bir on dört yıl geçmiş. Bu kadar süratli tükenen bir hayatta güzel anılarımızı, kötü anılarımızdan fazla tutarsak; o zaman ben bu hayatı dolu dolu yaşadım diyebiliriz.

“Ama bazı anlar bizim kontrolümüz dışında geliyor.” Demeyin sakın bana. Ben bilerek mi kendimi sağa sola atıyorum? Ya da şu okumuş olduğunuz yaklaşık kırk kadar anımın kaçını ben kontrolümde geliştirdiniz? Bunlar sadece sizin okuyup bildikleriniz. Bir gün karşınıza birisi çıkar ve;

“Ben bu adamı tanıyorum” derse, kendisine sorun;

“Gerçekten de böyle birisi mi?” diye. Yüzde 99'undan aynı cevabı alacaksınızdır;

“Yok ya, kitap yazmak için böyleymiş gibi göstermiş kendini size.”

Şaka, şaka... Böyleydiniz ve böyle yaşamaya da devam edeceğim. Siz de deneyin, pişman olacağınızı sanmıyorum.

Günün birinde başbakan ya da cumhurbaşkanı olursam, makamın gereği biraz ciddi olmak gerekeceği için, oralara iş müracaatında bulunmak için kesinlikle CV bırakmayacağım.

Sonuna geldiğimiz şu satırlarda; siz okurlarım başta olmak üzere, yayında ve yapımda emeği geçen herkese sağlıklı, huzurlu ve mutlu bir hayat dilerim.